

The MOST
DANGEROUS
SUPERSTITION

Larken Rose

NAJNEBEZPEČNEJŠIA POVERA

Larken Rose

2011, Larken Rose

Príprava čitateľa

To, čo si prečítate v tejto knihe, bude s najväčšou pravdepodobnosťou v priamom rozpore s tým, čo vás učili vaši rodičia a učitelia, čo vám hovorili cirkvi, médiá a vláda, a s mnohým z toho, čomu ste vy, vaša rodina a vaši priatelia vždy verili. Napriek tomu je to pravda, ako sa presvedčíte, ak si dovoľíte o tejto otázke objektívne uvažovať. Je to nielen pravda, ale možno aj najdôležitejšia pravda, akú kedy budete počuť.

Čoraz viac ľudí objavuje túto pravdu, ale na to je potrebné prekonať mnohé predsudky a hlboko zakorenené povery, odložiť celoživotnú indoktrináciu a poctivo a čestne preskúmať niektoré nové myšlienky. Ak to urobíte, zažijete dramatickú zmenu v tom, ako sa pozeráte na svet. Spočiatku sa budete takmer určite cítiť neprijemne, ale z dlhodobého hľadiska sa vám to opláti. A ak sa dostatočný počet ľudí rozhodne vidieť túto pravdu a prijať ju, nielenže to drasticky zmení spôsob, akým títo ľudia vidia svet; drasticky to zmení aj samotný svet, a to k lepšiemu.

Ale ak by takáto jednoduchá pravda mohla zmeniť svet, nevedeli by sme o nej všetci a neuviedli by sme ju už dávno do praxe? Ak by ľudia boli čisto rasou mysliacich, objektívnych bytostí, tak áno. Ale história ukazuje, že väčšina ľudských bytostí radšej doslova zomrie, než by objektívne prehodnotila systémy viery, v ktorých bola vychovaná. Priemerný človek, ktorý si prečíta v novinách o vojne, útlaku a nespravodlivosti, sa bude čudovať, prečo taká bolesť a utrpenie existuje, a bude si priať, aby sa skončilo. Ak sa však navrhne.

že jeho *vlastné* presvedčenie prispieva k nešťastiu, takmer určite takýto návrh bez rozmýšľania odmietne a môže dokonca zaútočiť na toho, kto takýto návrh vyslovil.

Takže, čitateľ, ak sú pre teba tvoje presvedčenia a povery - z ktorých mnohé si si sám nevybral, ale len zdedil ako nespochybniteľné "odovzdané" presvedčenie - dôležitejšie ako pravda a spravodlivosť, prestaň teraz čítať a daj túto knihu niekomu inému. Na druhej strane, ak ste ochotní spochybniť niektoré zo svojich dlhodobo zaužívaných predstáv, ak to môže znížiť utrpenie iných, prečítajte si túto knihu. A *potom* ju dajte niekomu inému.

Časť I Najnebezpečnejšia povera

Začíname s pointou

Koľko miliónov ľudí sa pozeralo na brutálne hrôzy histórie s nespočetnými príkladmi neľudského zaobchádzania človeka s človekom a nahlas sa čudovalo, ako sa niečo také mohlo stať? Pravdou je, že väčšina ľudí *by* nechcela vedieť, ako sa to deje, pretože sami sú nábožensky pripútaní práve k viere, ktorá to umožňuje. Drvivú väčšinu utrpenia a nespravodlivosti vo svete, dnešnej i tisícročia starej, možno priamo pripísať jedinej *myšlienke*. Nie je to chamtivosť, nenávisť ani iné emócie či idey, ktoré sa zvyčajne obviňujú zo zla v spoločnosti. Namiesto toho je väčšina násilia, krádeží, útokov a vražd vo svete výsledkom obyčajnej *povery* - viery, ktorá je síce takmer všeobecne rozšírená, ale je v rozpore so všetkými dôkazmi a rozumom (hoci tí, ktorí túto vieru zastávajú, to tak, samozrejme, nevidia). "Pointa" tejto knihy sa dá ľahko vyjadriť, hoci pre väčšinu ľudí je ťažké ju prijať, alebo dokonca o nej pokojne a racionálne uvažovať:

Viera v "autoritu", ktorá zahŕňa všetku vieru vo "vládu", je iracionálna a protirečivá; je v rozpore s civilizáciou a morálkou a predstavuje najnebezpečnejšiu, najničivejšiu poveru, aká kedy existovala. Namiesto toho, aby bola silou poriadku a spravodlivosti, je viera v "autoritu" úhlavným nepriateľom ľudstva.

Samozrejme, takmer každý je vychovávaný k presnému opaku: že poslušnosť voči "autorite" je cnosť (aspoň vo väčšine prípadov), že rešpektovanie a dodržiavanie "zákonov" "vlády" nás robí civilizovanými a že nerešpektovanie "authority" vedie len k chaosu a násiliu. Ľudia sú v skutočnosti tak dôkladne naučení spájať poslušnosť s "dobrom", že útok na koncept "authority" bude väčšine ľudí znieť ako návrh, že neexistuje nič také ako dobro a zlo, že nie je potrebné dodržiavať žiadne normy správania, že nie je potrebné mať vôbec žiadnu morálku. To však *nie je to*, čo sa tu obhajuje - práve naopak.

Mýtus o "autorite" je potrebné zbúrať práve preto, že existuje niečo ako dobro a zlo, záleží na tom, ako sa ľudia k sebe správajú, a ľudia *by sa mali* vždy snažiť žiť morálne. Napriek neustálej autoritárskej propagande, ktorá tvrdí opak, sa úcta k "autorite" a úcta k *človeku* navzájom vylučujú a diametrálne odlišujú. Dôvod, prečo nemáme mať úctu k mýtu "authority", je ten, aby sme *mohli* mať úctu k ľudskosti a spravodlivosti.

Existuje ostrý kontrast medzi tým, čo nás učia ako účel "authority" (vytvoriť mierovú, civilizovanú spoločnosť), a skutočnými *výsledkami* "authority" v praxi. Prelistujte si akúkoľvek knihu o histórii a uvidíte, že väčšina nespravodlivosti a ničenia, ku ktorým došlo na celom svete, nebola výsledkom toho, že ľudia "porušili zákon", ale skôr výsledkom toho, že ľudia *poslúchali* a *presadzovali* "zákony" rôznych "vlád". Zlo, ktoré bolo spáchané napriek "autorite", je zanedbateľné v porovnaní so zlom, ktoré bolo spáchané *v mene* "authority".

Napriek tomu sa deti stále učia, že mier a spravodlivosť sú výsledkom autoritárskej kontroly a že napriek zlu, ktoré páchali autoritárske režimy na celom svete v priebehu dejín, sú stále morálne povinné rešpektovať a poslúchať súčasnú "vládu" svojej krajiny. Učia sa, že "robiť, čo sa ti povie" je synonymom dobrého človeka a že "hrať podľa pravidiel" je synonymom správneho konania. Naopak, byť morálnym človekom si vyžaduje prevziať osobnú zodpovednosť za posudzovanie dobra a zla a riadiť sa vlastným svedomím, čo je opakom rešpektovania a poslúchania "authority".

Dôvod, prečo je také dôležité, aby ľudia pochopili túto skutočnosť, je ten, že hlavné nebezpečenstvo, ktoré predstavuje mýtus "authority", sa *nenachádza* v mysliach kontrolórov vo "vláde", ale v mysliach tých, ktorí *sú kontrolovaní*. Jeden odporný jedinec, ktorý miluje

dominovať nad ostatnými je pre ľudstvo triviálnou hrozbou, pokiaľ veľa iných ľudí nepovažuje takúto dominanciu za legitímnu, pretože sa dosahuje prostredníctvom "zákonov" "vlády". Zvrátená myseľ Adolfa Hitlera sama o sebe nepredstavovala pre ľudstvo takmer žiadnu hrozbu. Boli to milióny ľudí, ktorí vnímali Hitlera ako "autoritu", a preto sa cítili povinní poslúchať jeho príkazy a plniť jeho nariadenia, ktorí v skutočnosti spôsobili škody spôsobené Treťou ríšou. Inými slovami, problém nie je v tom, že *zlí* ľudia veria v "autoritu"; problém je v tom, že v podstate *dobrí* ľudia veria v "autoritu" a v dôsledku toho nakoniec obhajujú a dokonca páchajú činy agresie, nespravodlivosti a útlaku, dokonca aj vraždy.

Priemerný etatista (ten, kto verí vo "vládu"), hoci ľutuje všetky spôsoby, akými bola "autorita" použitá ako nástroj zla, dokonca aj vo svojej vlastnej krajine, bude stále trvať na tom, že je možné, aby "vláda" bola silou dobra, a stále si bude predstavovať, že "autorita" môže a musí zabezpečiť cestu k mieru a spravodlivosti.

Ľudia sa mylne domnievajú, že mnohé užitočné a legitímne veci, ktoré sú prospešné pre ľudskú spoločnosť, si vyžadujú existenciu "vlády". Je napríklad dobré, aby sa ľudia organizovali na vzájomnú obranu, aby spolupracovali na dosahovaní spoločných cieľov, aby hľadali spôsoby, ako spolupracovať a vychádzať v mieri, aby vymýšľali dohody a plány, ktoré ľuďom lepšie umožnia existovať a prosperovať vo vzájomne výhodnom a nenásilnom stave civilizácie, ale to *nie je to*, čo je "vláda". Napriek tomu, že "vlády" vždy tvrdia, že konajú v mene ľudí a spoločného dobra, pravdou je, že "vláda" je svojou podstatou vždy v priamom rozpore so záujmami ľudstva. "Vláda" nie je ušľachtilá myšlienka, ktorá sa niekedy mylí, ani v zásade platný pojem, ktorý je niekedy skazený. Odhora až nadol, od začiatku až do konca, je samotný *koncept* "authority" protiľudský a strašne deštruktívny.

Samozrejme, väčšina ľudí takéto tvrdenie ťažko prehltnú. Nie je vláda nevyhnutnou súčasťou ľudskej spoločnosti? Nie je to mechanizmus, vďaka ktorému je možná civilizácia, pretože nás, nedokonalých ľudí, núti správať sa usporiadane a pokojne? Nie je práve prijímanie spoločných pravidiel a zákonov tým, čo nám umožňuje vychádzať spolu, civilizovane riešiť spory, obchodovať a inak sa vzájomne ovplyvňovať spravodlivým, nenásilným spôsobom? Nepočúvali sme vždy, že nebyť "právneho štátu" a spoločnej úcty k "autorite", neboli by sme o nič lepší ako banda hlúpych, násilníckych šeliem, ktoré žijú v stave večného konfliktu a chaosu?

Áno, bolo nám to povedané. A nie, nič z toho nie je pravda. Ale pokúsiť sa vymaniť našu myseľ zo starých lží, pokúsiť sa vydestilovať pravdu z džungle hlboko zakorenených klamstiev môže byť mimoriadne ťažké, nehovoriac o nepríjemných pocitoch.

Prehľad

Na nasledujúcich stranách čitateľa prevedieme niekoľkými etapami, aby plne pochopil, prečo je viera v "autoritu" skutočne najnebezpečnejšou poverou v dejinách sveta. Najprv sa pojem "autorita" vydestiluje na jeho najzákladnejšiu podstatu, aby sa dal definovať a objektívne preskúmať.

V druhej časti sa ukáže, že *samotná koncepcia* je fatálne chybná, že základný predpoklad každej "vlády" je absolútne nezlučiteľný s logikou a morálkou. V skutočnosti sa ukáže, že "vláda" je čisto *náboženská* viera - na viere založené prijatie nadľudskej, mytologickej entity, ktorá nikdy neexistovala a nikdy existovať nebude. (Od čitateľa sa neočakáva, že prijme takéto prekvapujúce tvrdenie bez dostatočných dôkazov a rozumného zdôvodnenia, ktoré budú poskytnuté.)

V tretej časti sa ukáže, prečo je viera v "autoritu", vrátane viery vo "vládu", strašne nebezpečná a deštruktívna. Konkrétne sa ukáže, ako viera v "autoritu" dramaticky ovplyvňuje *vnímanie* a *konanie* rôznych kategórií ľudí, čo vedie doslova miliardy inak dobrých, mierumilovných ľudí k schvaľovaniu alebo páchaniu násilných, nemorálnych agresívnych činov. V skutočnosti to robí každý, kto verí vo "vládu", hoci drvivá väčšina si to neuvedomuje a vehementne to popiera.

Napokon, vo štvrtej časti sa čitateľ dozvie, ako by mohol vyzerat' život *bez* viery v "autoritu". V rozpore s obvyklým predpokladom, že absencia "vlády" by znamenala chaos a deštrukciu, sa ukáže, že po opustení mýtu "authority" sa mnohé zmení, ale mnohé aj zostane rovnaké. Ukáže sa, prečo namiesto toho, aby viera vo "vládu" prispievala k mierovej spoločnosti a bola pre ňu nevyhnutná, ako to takmer každého učili, je táto viera zďaleka najväčšou *prekážkou* vzájomne prospešnej organizácie, spolupráce a mierového spolužitia. V skratke sa ukáže, prečo skutočná civilizácia môže a bude *existovať* až po odstránení mýtu o "autorite".

Identifikácia nepriateľa

Ak chceme posúdiť pojem "autorita" a určiť jeho hodnotu, musíme začať tým, že jasne definujeme, čo znamená a čo je to autorita.

Od útleho detstva nás učia podriaďovať sa vôli "authority", poslúchať nariadenia tých, ktorí si tak či onak vydobyli mocenské a kontrolné postavenie, od začiatku sa dobrota dieťaťa hodnotí, či už explicitne alebo implicitne, najprv podľa toho, ako dobre poslúcha svojich rodičov, potom podľa toho, ako dobre poslúcha svojich učiteľov, a potom podľa toho, ako dobre poslúcha "zákony" "vlády". Či už implicitne alebo explicitne, spoločnosť je presýtená posolstvom, že poslušnosť je cnosť a že dobrí ľudia sú tí, ktorí robia to, čo im "autorita" prikazuje. V dôsledku tohto posolstva sa pojmy morálka a poslušnosť v mysliach väčšiny ľudí tak pomiešali, že akýkoľvek útok na pojem "autorita" bude väčšina ľudí pociťovať ako útok na samotnú morálku. Akýkoľvek návrh, že "vláda" je vo svojej podstate nelegitímna, bude zniet' ako návrh, že každý by sa mal správať ako bezcitný, zlý živočích, ktorý žije podľa kódexu prežitia najsilnejšieho.

Problémom je, že systém viery priemerného človeka sa opiera o spleť nejasných, často protichodných pojmov a predpokladov. Pojmy ako morálka a poslušnosť, zákony a zákonodarstvo, vodcovia a občania neustále používajú ľudia, ktorí tieto pojmy nikdy racionálne nepreskúmali. Prvým krokom pri snahe pochopiť podstatu "authority" (alebo "vlády") je definovať, čo toto slovo znamená: Čo je to za vec, ktorá sa nazýva "vláda"?

"Vláda" hovorí ľuďom, čo majú robiť. To však samo o sebe nie je dostatočná definícia, pretože všetky druhy jednotlivcov a organizácií hovoria iným, čo majú robiť. "Vláda" však len nenavrhuje alebo nepožaduje, ale *prikazuje*, Ale o inzerentovi, ktorý hovorí "Konajte hneď!", alebo o kazateľovi, ktorý hovorí svojim veriacim, čo majú robiť, by sa tiež dalo povedať, že dáva príkazy, ale nie sú "vládou".

Na rozdiel od "príkazov" kazateľov a inzerentov sú príkazy "vlády" podporené hrozbou trestu, použitím *sily* proti tým, ktorí sa nepodriaďia, proti tým, ktorí sú prichytení pri "porušovaní zákona". Ale ani to nám nedáva úplnú definíciu, pretože pouliční banditi a tyrani tiež presadzujú svoje príkazy, ale nie sú "vládou". Charakteristickým znakom "moci" je, že sa predpokladá, že má

právo vydávať a presadzovať príkazy. V prípade "vlády" sa jej príkazy nazývajú "zákony" a ich neuposlušnosť sa nazýva "zločin".

"Autoritu" možno zhrnúť ako právo vládnuť. Nie je to len *schopnosť* násilne ovládať iných, ktorú do určitej miery má takmer každý. Je to údajné *morálne právo* násilne ovládať iných. To, čo odlišuje pouličný gang od "vlády", je to, ako ich *vnímajú* ľudia, ktorých ovládajú priestupky, lúpeže, vydieranie, útoky a vraždy, ktorých sa dopúšťajú obyčajní banditi, vnímajú takmer všetci ako nemorálne, neoprávnené a zločinecké. Ich obeť môžu splniť ich požiadavky, ale nie z pocitu morálnej povinnosti poslúchnuť, iba zo strachu. Ak by sa zamýšľané obeť pouličného gangu domnievali, že sa môžu brániť bez akéhokoľvek ohrozenia, urobili by to bez najmenšieho pocitu viny. Nevnímajú pouličného grázla ako nejakého legitímneho, oprávneného vládcu, nepredstavujú si ho ako "autoritu". Lúpež, ktorú zbojník vyberá, sa nenazýva "daňami" a jeho hrozby sa nenazývajú "zákonmi".

Na druhej strane požiadavky a príkazy tých, ktorí nosia označenie "vláda", vníma väčšina tých, ktorým sú tieto príkazy určené, úplne inak. Moc a kontrolu, ktorú "zákonodarcovia" vo "vláde" vykonávajú nad všetkými ostatnými, vnímajú ako platnú a legitímnu, "legálnu" a dobrú. Podobne väčšina tých, ktorí sa podriaďujú takýmto príkazom "dodržiavaním zákona" a ktorí odovzdávajú svoje peniaze "platením daní", tak nerobí len zo strachu z trestu v prípade neposlušnosti, ale aj z pocitu povinnosti poslúchať. Nikto nie je hrdý na to, že ho okradol pouličný gang, ale mnohí nosia označenie "zákonný daňový poplatník" ako odznak cti. Je to spôsobené výlučne tým, ako poslušní *vnímajú* tých, ktorí im dávajú príkazy. Ak sú vnímaní ako "autorita", právoplatný pán, potom sú z definície vnímaní ako tí, ktorí majú morálne právo vydávať takéto príkazy, čo následne znamená morálnu povinnosť ľudí tieto príkazy poslúchať. Označiť sa za "zákonného daňového poplatníka" znamená *chváliť sa svojou* lojálnou poslušnosťou "vláde".

V minulosti si niektoré cirkvi nárokovali právo trestať heretikov a iných hriešnikov, ale v dnešnom západnom svete sa pojem "autorita" takmer vždy spája s "vládou". V skutočnosti sa tieto dva pojmy v súčasnosti môžu používať takmer ako synonymá, pretože v dnešnej dobe jeden implikuje druhý: "Autorita" údajne vyplýva zo "zákonov", ktoré vydáva "vláda", a "vláda" je organizácia, ktorá má právo vládnuť, t. j. "autorita".

Je nevyhnutné rozlišovať medzi tým, či je príkaz oprávnený na základe *situácie*, a tým, či je oprávnený na základe toho, *kto* príkaz vydal. Iba druhým typom "autority" sa zaoberá táto kniha, hoci tento pojem sa občas používa v inom význame, ktorý má tendenciu toto rozlišovanie zamieňať. Keď napríklad niekto tvrdí, že mal "autoritu" zastaviť lupiča, aby získal späť kabelku starej dámy, alebo hovorí, že mal "autoritu" vyhnať narušiteľov zo svojho pozemku, netvrdí, že má nejaké osobitné práva, ktoré iní nemajú. Jednoducho hovorí, že podľa neho určité *situácie* ospravedlňujú vydávanie príkazov alebo použitie sily.

Naopak, pojem "vláda" je o tom, že určití *ľudia* majú zvláštne právo vládnuť. A táto myšlienka, predstava, že niektorí ľudia - napríklad v dôsledku volieb alebo iných politických rituálov - majú morálne právo ovládať iných v situáciách, v ktorých by to väčšina ľudí nerobila, je koncept, o ktorý tu ide. Len o stratách vo "vláde" sa predpokladá, že majú právo prijímať "zákony"; len o nich sa predpokladá, že majú právo ukladať "dane"; len o nich sa predpokladá, že majú právo viesť vojny, regulovať určité záležitosti, udeľovať licencie na rôzne činnosti a podobne. Keď sa v tejto knihe hovorí o "viere v autoritu", ide o tento význam: o myšlienku, že niektorí ľudia majú morálne právo násilne ovládať iných a že títo iní majú následne morálnu povinnosť poslúchať.

Je potrebné zdôrazniť, že "autorita" je vždy v očiach toho, kto ju má. Ak kontrolovaný verí, že ten, kto ho kontroluje, má na to právo, potom kontrolovaný považuje kontrolóra za "autoritu". Ak kontrolovaný nevníma kontrolu ako oprávnenú, potom kontrolóra nevníma ako autoritu, ale jednoducho ako tyrana alebo grázla. Chápadlá viery v autoritu zasahujú do všetkých aspektov ľudského života, ale spoločným menovateľom je vždy *vnímanie legitímnosti* kontroly, ktorú vykonáva nad inými. Každý "zákon" a "daň" (federálna, štátna a miestna), každé voľby a kampaň, každá licencia a povolenie, každá politická diskusia a hnutie - skrátka všetko, čo má niečo spoločné s "vládou", od banálnej mestskej vyhlášky až po "svetovú vojnu" - sa úplne opiera o myšlienku, že niektorí ľudia získali morálne právo - tak či onak, v takej či onakej miere - vládnuť nad ostatnými.

Nejde tu len o zneužívanie pojmu "autorita" alebo o spor o "dobrú vládu" a "zlú vládu", ale o skúmanie základného, základného pojmu "autorita". To, či je "autorita" vnímaná ako absolútna, alebo ako autorita s podmienkami či obmedzeniami, môže mať vplyv na to, koľko škody táto "autorita" napácha, ale nemá to vplyv na to, či je základný koncept racionálny.

Ústava USA napríklad podľa predstáv vytvorila "autoritu", ktorá mala, aspoň teoreticky, výrazne obmedzené právo vládnuť. Napriek tomu sa stále snažila vytvoriť "orgán" s právom robiť veci (napr. "zdaňovať" a "regulovať"), ktoré bežný občan nemá právo robiť sám. Hoci predstierala, že dáva právo vládnuť len v určitých špecifických veciach, stále si nárokovala udeliť vládnucej triede určitú "autoritu", a ako taká je rovnako terčom nasledujúcej kritiky "authority", ako by bola "autorita" najvyššieho diktátora.

(Pojem "autorita" sa niekedy používa v zmysle, ktorý nemá nič spoločné s témou tejto knihy. Napríklad človek, ktorý je odborníkom v nejakej oblasti, sa často označuje ako "autorita", Podobne niektoré vzťahy sa podobajú "autorite", ale nezahŕňajú žiadne právo vládnuť. Na vzťah zamestnávateľ - zamestnanec sa často pozerá tak, ako keby existoval "šéf" a "podriadený". Avšak bez ohľadu na to, aký panovačný alebo panovačný môže byť zamestnávateľ, nemôže pracovníkov povolať alebo ich uväzniť za neposlušnosť. Jediná moc, ktorú skutočne má, je moc ukončiť dohodu prepustením zamestnanca, A zamestnanec má rovnakú moc, pretože môže dať výpoveď. To isté platí aj o iných vzťahoch, ktoré môžu pripomínať "autoritu", ako napríklad remeselník a jeho učeň, sensei bojových umení a jeho žiak alebo tréner a športovec, ktorého trénuje. Takéto scenáre zahŕňajú dohody založené na vzájomnej, dobrovoľnej dohode, v ktorej sa každá strana môže slobodne rozhodnúť z dohody vystúpiť. Takýto vzťah, v ktorom jedna osoba dovoľí druhej, aby riadila jej činnosť v nádeji, že bude mať prospech z vedomostí alebo zručností druhej osoby, nie je typom "authority", ktorá predstavuje najnebezpečnejšiu poveru, ak vôbec predstavuje "autoritu").

Vláda neexistuje

Väčšina ľudí verí, že "vláda" je potrebná, hoci zároveň uznávajú, že "moc" často vedie ku korupcii a zneužívaniu. Vedia, že "vláda" môže byť neefektívna, nespravodlivá, nerozumná a utláčajúca, ale stále veria, že "autorita" môže byť silou dobra. Neuvedomujú si však, že problémom nie je len to, že "vláda" prináša horšie výsledky alebo že "autorita" sa často zneužíva. Problém je v tom, že *samotný koncept* je úplne iracionálny a protirečivý. Nie je to nič iné ako povera, ktorá nemá žiadnu logickú ani dôkazovú oporu a ktorej sa ľudia držia len v dôsledku neustálej sektárskej indoktrinácie, ktorej cieľom je zakryť logickú absurditu tohto pojmu, Nie je to otázka stupňa alebo spôsobu jeho používania; pravda je taká, že "autorita" *vôbec neexistuje a nemôže existovať*, a neschopnosť uvedomiť si túto skutočnosť viedla miliardy ľudí k tomu, že

veriť veciam a robiť veci, ktoré sú strašne deštruktívne. Nič také ako dobrá "autorita" nemôže existovať - v skutočnosti nič také ako "autorita" vôbec neexistuje. Nech to znie akokoľvek zvláštne, dá sa to ľahko dokázať.

Vláda skrátka neexistuje. Nikdy neexistovala a nikdy existovať nebude. Politici sú skutoční, vojaci a policajti, ktorí presadzujú vôľu politikov, sú skutoční, budovy, ktoré obývajú, sú skutočné, zbrane, ktorými disponujú, sú veľmi skutočné, ale ich údajná "autorita" nie je. A bez tejto "authority", bez *práva* robiť to, čo robia, nie sú ničím iným ako bandou zločincov. Pojem "vláda" znamená *legimititu* - znamená výkon "moci" nad určitými ľuďmi alebo miestom. Spôsob, akým ľudia hovoria o tých, ktorí sú pri moci, nazývajú ich príkazy "zákonmi", označujú neposlušnosť voči nim za "zločin" a podobne, implikuje právo "vlády" vládnuť a zodpovedajúcu povinnosť jej poddaných poslúchať. Bez *práva* vládnuť ("authority") nie je dôvod nazývať tento subjekt "vládou" a všetci politici a ich žoldnieri sa stávajú úplne neodlíšiteľnými od obrovského syndikátu organizovaného zločinu, ich "zákony" nemajú väčšiu platnosť ako vyhrážky lupičov a zlodejov áut. A taká je v skutočnosti každá "vláda": nelegitímna banda zločincov, zlodejov a vrahov, ktorá sa vydáva za právoplatný vládnući orgán.

(Dôvod, prečo sa v tejto knihe pojmy "vláda" a "autorita" vyskytujú v úvodzovkách, je ten, že nikdy neexistuje legitímne právo vládnuť, takže vláda a autorita v skutočnosti nikdy neexistujú. V tejto knihe sa tieto pojmy vzťahujú len na ľudí a gangy, ktoré *si* mylne *predstavujú*, že majú právo vládnuť.)

Všetky politické diskusie hlavného prúdu - všetky debaty o tom, čo by malo byť "legálne" a "nelegálne", kto by mal byť pri moci, aká by mala byť "národná politika", ako by mala "vláda" riešiť rôzne otázky - to všetko je úplne iracionálne a úplná strata času, pretože to všetko je založené na falošnom predpoklade, že jedna osoba môže mať právo vládnuť inej, že "autorita" vôbec môže existovať. Celá debata o tom, ako by sa mala používať "autorita" a čo by mala robiť "vláda", je presne taká užitočná ako debata o tom, ako by mal Santa Claus zvládnuť Vianoce. Je však nekonečne nebezpečnejšia. Na druhej strane, odstránenie tohto nebezpečenstva - v skutočnosti najväčšej hrozby, akej kedy ľudstvo čelilo - si nevyžaduje zmenu základnej podstaty človeka, ani premenu všetkej nenávisťi na lásku, ani vykonanie akejkoľvek inej drastickej zmeny stavu vesmíru. Namiesto toho si to vyžaduje len to, aby si ľudia uvedomili a potom sa vzdali jednej konkrétnej povery, jednej iracionálnej lži, ktorej sa takmer každý naučil veriť. V istom zmysle je väčšina sveta

problémy by sa vyriešili zo dňa na deň, keby každý urobil niečo podobné, ako keby sa vzdal viery v Santa Clausa.

Akákoľvek myšlienka alebo navrhované riešenie problému, ktoré závisí od existencie "vlády", a to zahŕňa úplne všetko, čo patrí do oblasti politiky, je vo svojej podstate neplatné. Ak použijeme analógiu, dvaja ľudia by mohli viesť užitočnú a racionálnu diskusiu o tom, či je pre ich mesto lepšia jadrová energia alebo vodné priehrady. Ak by však niekto navrhol, že lepšou možnosťou *by* bolo vyrábať elektrinu pomocou zázračného prachu, jeho pripomienky by boli a mali by byť odmietnuté ako smiešne, pretože skutočné problémy sa nedajú vyriešiť mýtickými entitami, A pritom takmer všetky moderné diskusie o spoločenských problémoch nie sú ničím iným ako hádkou o tom, ktorý druh zázračného prachu zachráni ľudstvo. Celá politická diskusia spočíva na nespochybniteľnom, ale falošnom predpoklade, ktorý každý prijíma ako vieru jednoducho preto, že vidí a počuje, ako všetci ostatní opakujú tento mýtus: predstava, že môže existovať niečo také ako legitímna "vláda".

Problémom populárnych mylných predstáv je práve to, že sú populárne. Keď sa nejaké presvedčenie

- aj to najnezmyselnejšie, najnelogickejšie presvedčenie - zastáva väčšina ľudí, nebude sa veriacim zdať nerozumné. Pokračovanie v presvedčení sa bude cítiť ľahko a bezpečne, zatiaľ čo jeho spochybňovanie bude nepríjemné a veľmi ťažké, ak nie nemožné. Dokonca ani početné dôkazy o strašne ničivej sile mýtu "authority", na takmer nepochopiteľnej úrovni a tiahnuce sa tisíce rokov dozadu, nestačili na to, aby viac ako hŕstka ľudí vôbec začala spochybňovať tento základný koncept. A tak sa ľudia, veriac, že sú osvietení a múdri, naďalej potácajú v jednej kolosálnej katastrofe za druhou, čo je dôsledkom ich neschopnosti zbaviť sa *najnebezpečnejšej povery*: viery v "autoritu".

Odnože povery

Existuje veľká zbierka terminológie, ktorá vyrastá z pojmu "autorita". Všetky tieto termíny majú spoločné to, že implikujú určitú legitimitu jednej skupiny ľudí násilne ovládajúcich inú skupinu. Tu je len niekoľko príkladov:

Vláda: Ako sme už spomenuli, "vláda" je jednoducho označenie pre organizáciu alebo skupinu ľudí, ktorí majú právo vládnuť. Mnoho ďalších pojmov,

opisovanie častí "vlády" (ako "prezident", "kongresman", "sudca" a "zákonodarný zbor") posilňuje predpokladanú legitimitu vládnucej triedy.

Právo: Výrazy "zákon" a "legislatíva" majú veľmi odlišné konotácie ako slová "jesť" a "prikázať". Rozdiel opäť závisí od toho, či si predstavujeme, že tí, ktorí takéto "zákony" vydávajú a nariaďujú, majú *na to právo*, [ak pouličný gang vydáva príkazy všetkým vo svojom okolí, nikto takéto príkazy nenazýva "zákonmi". Ak však "vláda" vydáva príkazy prostredníctvom "legislatívneho" procesu, takmer každý ich nazýva "zákonmi". V skutočnosti je každý autoritársky "zákon" príkazom, za ktorým stojí hrozba odvety voči tým, ktorí sa mu nepodriadia. Či už ide o "zákon" proti spáchaniu vraždy alebo proti stavbe terasy bez stavebného povolenia, nie je to ani návrh, ani žiadosť, ale príkaz, ktorý je podporený hrozbou násillia, či už vo forme násilnej konfiškácie majetku (: t. j. pokuty) alebo únosu človeka (t. j. uväznenia), To, čo by sa dalo nazvať "vydieraním", keby to robil bežný občan, sa nazýva "zdaňovaním", keď to robia ľudia, ktorí si predstavujú, že majú právo vládnuť. To, čo by sa za normálnych okolností považovalo za obťažovanie, napadnutie, únos a iné trestné činy, sa považuje za "reguláciu" a "presadzovanie práva", keď to vykonávajú tí, ktorí tvrdia, že predstavujú "autoritu".

Samozrejme, že používanie pojmu "zákon" na opis prirodzených vlastností vesmíru, ako sú *zákony* fyziky a matematiky, nemá nič spoločné s pojmom "autorita". Okrem toho existuje ďalší pojem, ktorý sa nazýva "prirodzené právo" a ktorý sa veľmi líši od zákonného "práva" (t. j. "legislatívy"). Koncepcia prirodzeného práva spočíva v tom, že existujú normy správneho a nesprávneho, ktoré sú vlastné ľudstvu a ktoré nezávisia od žiadnej ľudskej "authority" a ktoré v skutočnosti *nahrádzajú* všetky ľudske "authority". Hoci táto koncepcia bola v nie tak dávnej minulosti predmetom mnohých diskusií, dnes je zriedkavé počuť Američanov používať pojem "zákon" v takomto kontexte a táto koncepcia nie je tým, čo sa v tejto knihe myslí pod pojmom "zákon".

Zločin: Odvrátenou stranou pojmu "zákon" je pojem "zločin": čin, ktorým sa porušuje "zákon". Slovné spojenie "spáchanie trestného činu" má samozrejme negatívnu konotáciu. Pojem, že "porušenie zákona" je morálne zlé, predpokladá, že príkaz, ktorý sa nedodržiava, je vo svojej podstate legitímny, a to len na základe toho, kto príkaz vydal. Ak pouličný gang povie majiteľovi obchodu: "Odovzdáš nám polovicu svojho zisku, inak ti ublížime," nikto by majiteľa obchodu nepovažoval za "zločinca", ak by sa takémuto vydieraniu bránil. Ak však tú istú požiadavku vynesú tí, ktorí nosia označenie "vláda", s

a "dane", potom by ten istý majiteľ obchodu bol takmer všetkými považovaný za "zločinca", ak by sa odmietol podriadiť.

Pojmy "trestný čin" a "zločinec" samy o sebe ani nenaznačujú, *aký* "zákon" sa porušuje. "Zločinom" je pomalá jazda na červenú na prázdnej križovatke, "zločinom" je vraždenie susedov, pred sto rokmi bolo "zločinom" naučiť otroka čítať, v Nemecku v roku 19405 bolo "zločinom" ukrývanie Židov pred SS. V Pensylvánii je "zločinom" spať vonku v chladničke alebo na jej vrchu. Doslova spáchať "zločin" znamená neuposlúchnuť príkazy politikov a "zločinec" je každý, kto tak urobí. Opäť platí, že takéto výrazy majú zjavne negatívnu konotáciu, Väčšina ľudí nechce byť nazvaná "zločincem" a myslí to ako urážku, ak niekoho iného nazve "zločincem". Opäť to znamená, že "orgán", ktorý vydáva a presadzuje "zákony", má *na to právo*.

"Zákonodarcovia": Zákonodarcovia sú vnímaní ako osoby, ktoré majú právo vydávať príkazy, ukladať "dane", regulovať správanie a inak donucovať ľudí, ale len ak tak robia prostredníctvom "legislatívneho" procesu. Ľudia vo "vládných" zákonodarných zboroch sú vnímaní ako tí, ktorí majú právo vládnuť, ale *len vtedy*, ak svoju údajnú "autoritu" uplatňujú prostredníctvom určitých prijatých politických rituálov. Keď tak urobia, "zákonodarcovia" si predstavujú, že majú právo vydávať príkazy a najímať ľudí na ich presadzovanie v situáciách, v ktorých by normálni jednotlivci takéto právo nemali. Inak povedané, široká verejnosť si úprimne predstavuje, že morálka "zákonodarcov" je *iná ako* morálka všetkých ostatných. Vyžadovanie peňazí pod hrozbou násilia je nemorálna krádež, keď to robí väčšina ľudí, ale keď to robia politici, považuje sa to za "zdaňovanie". Keď to robí väčšina ľudí, šéfovanie ľudom a násilná kontrola ich konania sa považuje za obťažovanie, zastráňovanie a útok, ale keď to robia politici, považuje sa to za "reguláciu" a "presadzovanie práva". Nazývajú sa "zákonodarcami", a nie "tvorcami hrozieb", pretože ich príkazy - ak sa vykonávajú prostredníctvom určitých "legislatívnych" postupov - sa považujú za prirodzene legitímne, Inými slovami, považujú sa za "autoritu" a poslušnosť ich legislatívnym príkazom sa považuje za morálny imperatív.

"Presadzovanie práva": Jedným z najčastejších príkladov "autority", s ktorou sa mnohí ľudia stretávajú denne, sú ľudia, ktorí nosia označenie "polícia" alebo "orgány činné v trestnom konaní". Správanie "strážcov zákona" a spôsob, akým ich ostatní vnímajú a ako sa k nim správajú, celkom jasne ukazuje, že ich *nevnímajú* len ako ľudí, ale ako predstaviteľov "autority", na ktorú sa podľa ich názoru vzťahujú veľmi odlišné morálne normy.

Predpokladajme napríklad, že niekto išiel po ulici a nevedel, že mu zhorelo jedno z brzdoých svetiel. Ak by priemerný občan prinútil vodiča zastaviť a potom by od neho požadoval vysokú sumu peňazí, vodič by bol pobúrený, Považovalo by sa to za vydieranie, obťažovanie, prípadne napadnutie a únos. Ale keď niekto, kto tvrdí, že koná v mene "vlády", urobí presne to isté, bliká svetlami (a prenasleduje osobu, ak nezastaví) a potom vydá "pokutu", väčšina ľudí považuje takéto konanie za úplne legitímne.

Ľudia, ktorí nosia odznaky a uniformy, nie sú vo veľmi reálnom zmysle vnímaní ostatnými ako obyčajní ľudia. Sú vnímaní ako ruka abstraktnej veci nazývanej "autorita". V dôsledku toho sa správnosť správania "policajtov" a spravodlivosť ich konania meria podľa oveľa iných kritérií ako správanie všetkých ostatných. Posudzujú sa skôr podľa toho, ako dobre presadzujú "zákon", než podľa toho, či ich individuálne konanie zodpovedá bežným normám správnosti a nesprávnosti, ktoré platia pre všetkých ostatných. Tento rozdiel vyjadrujú samotní "vykonávatelia zákona", ktorí svoje konanie často obhajujú slovami ako "ja zákon nevytváram, ja ho len presadzujem". Zjavne očakávajú, že budú posudzovaní len podľa toho, ako verne vykonávajú vôľu "zákonodarcov", a nie podľa toho, či sa správajú ako civilizované, racionálne ľudské bytosti.

"Krajiny" a "Národy": Mnohé ďalšie slová v anglickom jazyku sú buď zmenené vierou v "autoritu", alebo existujú len vďaka tejto viere. Napríklad "krajina" alebo "národ" je čisto politický pojem. Hranica okolo "krajiny" je podľa definície hranicou vymedzujúcou oblasť, nad ktorou si jedna konkrétna "autorita" nárokuje právo vládnuť, čím sa toto miesto odlišuje od oblastí, nad ktorými si právo vládnuť nárokujejú *iné* "authority".

Geografické miesta sú samozrejme veľmi reálne, ale pojem "krajina" sa nevzťahuje len na miesto. Vždy sa vzťahuje na politickú "jurisdikciu" (ďalší termín vychádzajúci z viery v "autoritu"). Keď ľudia hovoria o láske k svojej krajine, málokedy sú schopní dokonca definovať, čo to znamená, ale v konečnom dôsledku jediné, čo slovo "krajina" môže znamenať, nie je miesto, ani ľudia, ani žiadny abstraktný princíp alebo pojem, ale len trávnik, ktorý si určitá banda nárokuje na právo vládnuť, Vo svetle tejto skutočnosti je pojem lásky k svojej krajine otcovskou zvláštnou myšlienkou; vyjadruje len o málo viac ako psychologickú náklonnosť k ostatným subjektom, ktoré sú ovládané tou istou vládnucou triedou - čo vôbec nie je to, čo si väčšina ľudí predstavuje, keď pociťuje národnú lojalitu a

vlastenectvo. Ľudia môžu pociťovať lásku k určitej kultúre, k určitému miestu a ľuďom, ktorí tam žijú, alebo k nejakému filozofickému ideálu a zamieňať si to s láskou k vlasti, ale v konečnom dôsledku je "krajina" jednoducho územie, ktoré si určitá "vláda" nárokuje spravovať. To je to, čo definuje hranice, a práve tieto hranice definujú "krajinu".

Pokus o racionalizáciu iracionálneho

Ľudia, ktorí sa považujú za vzdelaných, otvorených a pokrokových, sa nechcú považovať za otrokov pána alebo dokonca za poddaných vládnucej triedy. Z tohto dôvodu sa veľa racionalizuje a zahmlieva v snahe poprieť základnú povahu "vlády" ako vládnucej triedy. Vyrobilo sa veľa slovnej gymnastiky, zavádzajúcej terminológie a mytológie, aby sa zastrel skutočný vzťah medzi "vládami" a ich poddanými. Táto mytológia sa učí deti ako "občianska náuka", hoci väčšina z nej je úplne nelogická a odporuje všetkým dôkazom. V nasledujúcom texte uvádzame niekoľko populárnych druhov propagandy, ktoré sa používajú na zahmlievanie podstaty "authority".

Mýtus súhlasu

V súčasnom svete je otroctvo takmer všeobecne odsudzované. Ale vzťah vnímanej "authority" k svojmu poddanému je do veľkej miery vzťahom otrokára (majiteľa) k otrokovi (majetku). Keďže si to nechcú pripustiť a nechcú schvaľovať to, čo sa rovná otroctvu, tí, ktorí veria v "autoritu", sú naučení memorovať a opakovať zjavne nepresnú rétoriku, ktorá má zakryť skutočnú povahu situácie. Jedným z príkladov je fráza "súhlas ovládaných".

Existujú dva základné spôsoby interakcie medzi ľuďmi: vzájomná dohoda alebo použitie hrozieb či násilia jednou osobou na presadenie svojej vôle voči druhej. Prvý spôsob možno označiť ako "súhlas" - obe strany dobrovoľne a dobrovoľne súhlasia s tým, čo sa má urobiť. Druhý spôsob možno označiť ako "riadenie" - jedna osoba ovláda druhú. Keďže tieto dva pojmy - súhlas a vládnutie - sú protikladné, pojem "súhlas ovládaných" je protikladný. Ak existuje vzájomný súhlas, nejde o "vládnutie"; ak existuje vládnutie, neexistuje súhlas. Niektorí budú tvrdiť, že väčšina; alebo ľud ako celok, dal svoj súhlas na vládnutie, aj keď mnohí jednotlivci ho nedali. Ale takýto argument sa obracia

koncept súhlasu na hlavu. Nikto, individuálne ani ako skupina, nemôže dať súhlas na to, aby sa niečo urobilo niekomu *inému*. To jednoducho neznamená "súhlas". Je v rozpore s logikou povedať: "Dávam súhlas na to, *aby ste* boli okradnutí." To je však základom kultu "demokracie": predstava, že väčšina môže dať súhlas v mene menšiny, To nie je "súhlas ovládaných"; je to násilná kontrola ovládaných so "súhlasom" tretej strany.

Aj keby bol niekto natoľko hlúpy, že by niekomu skutočne povedal: "Súhlasím s tým, aby ste ma násilne ovládali," v okamihu, keď kontrolór musí "kontrolovaného" k niečomu donútiť, už zjavne nejde o "súhlas". Pred týmto okamihom neexistuje žiadne "riadenie" - iba dobrovoľná spolupráca. Presnejšie vyjadrenie tohto pojmu odhaľuje jeho vnútornú schizofréniu: "Súhlasím s tým, aby ste ma k niečomu nútili, či už s tým súhlasím, alebo nie."

V skutočnosti však nikto nikdy nesúhlasí s tým, aby si ľudia vo "vláde" robili, čo chcú. Aby teda vyfabrikovali "súhlas" tam, kde nie je, veriaci v "autoritu" pridávajú do mytológie ďalší, ešte bizarnejší krok: pojem "implicitný súhlas". Tvrdí, že už len tým, že človek žije v meste, štáte alebo krajine, "súhlasí" s dodržiavaním akýchkoľvek pravidiel, ktoré vydávajú ľudia, ktorí tvrdia, že majú právo vládnuť tomuto mestu, štátu alebo krajine. Ide o to, že ak sa niekomu pravidlá nepáčia, môže mesto, štát alebo krajinu úplne opustiť, a ak sa rozhodne neodíť, znamená to, že súhlasí s tým, aby ho vládcovia tejto jurisdikcie ovládali.

Hoci sa táto myšlienka neustále opakuje ako evanjelium, odporuje zdravému rozumu. Nedáva to o nič väčší zmysel, ako keď zlodej auta zastaví v nedeľu vodiča a povie mu: "Tým, že v nedeľu jazdíte autom v tejto štvrti, *súhlasíte s tým, že* mi dáte svoje auto." Jedna osoba zjavne nemôže rozhodovať o tom, čo sa považuje za to, že niekto iný s niečím "súhlasí". Dohoda je, keď si dvaja alebo viacerí ľudia oznámia vzájomnú vôľu uzavrieť nejakú dohodu. Samotné narodenie sa niekde nie je súhlasom s niečím, ani bývanie vo vlastnom dome, keď ho nejaký kráľ alebo politik vyhlásil za oblasť, ktorej vládne. Jedna vec je, keď niekto povie: "Ak sa chceš voziť v mojom aute, nesmieš fajčiť," alebo "Do môjho domu môžeš vstúpiť, len ak si vyzuješ topánky." Druhá vec je, keď niekto povie: "Ak chceš jazdiť v mojom aute, nesmieš fajčiť." Úplne iná vec je, keď sa snaží druhým ľuďom hovoriť, čo môžu robiť na svojom vlastnom pozemku. Ten, kto má právo stanoviť pravidlá pre určité miesto, je podľa definície vlastníkom tohto miesta. To je základom myšlienky súkromného vlastníctva: že môže existovať "vlastník", ktorý má výlučné právo rozhodovať o tom, čo sa s týmto majetkom a na ňom bude robiť. Vlastník domu

má právo držať ostatných mimo neho a následne má právo povedať návštevníkom, čo môžu a čo nemôžu robiť, kým sú v dome.

A to vrhá svetlo na základný predpoklad, ktorý stojí za myšlienkou implicitného súhlasu. Ak niekomu povieme, že jeho jedinou platnou voľbou je buď opustiť "krajinu", alebo sa podriaďať akýmkoľvek príkazom, ktoré politici vydajú, logicky to znamená, že všetko v "krajine" je majetkom politikov. Ak človek môže rok čo rok platiť za svoj dom, alebo si ho dokonca sám postaviť, a jeho voľba je stále buď poslúchnuť politikov, alebo odísť, znamená to, že jeho dom a čas a úsilie, ktoré do domu investoval, sú majetkom politikov. A to, že čas a úsilie jedného človeka právom patria inému, je definícia otroctva. Presne to znamená teória "implicitného súhlasu": že každá "krajina" je obrovská otrokárska plantáž a že všetko a všetci v nej sú majetkom politikov. A pán, samozrejme, nepotrebuje súhlas svojho otroka.

Vyznávači "vlády" nikdy nevysvetlia, ako je možné, že niekoľko politikov získalo právo jednostranne si nárokovať na výlučné vlastníctvo tisícov štvorcových míľ zeme, kde už žili iní ľudia, ako na svoje územie, aby tam vládli a využívali ho podľa vlastného uváženia. Ničím by sa to nelíšilo od toho, keby nejaký blázon povedal: "Týmto vyhlasujem Severnú Ameriku za svoje právoplatné panstvo, takže každý, kto tu žije, musí robiť všetko, čo poviem." Ak sa vám to nepáči, môžete odísť.

S postojom "poslúchni alebo vypadni" je aj praktický problém, a to ten, že vypadnutím by sa človek dostal len na nejakú *inú* obrovskú otrokársku plantáž, do inej "krajiny". Konečným výsledkom je, že každý na zemi je otrokom a jedinou voľbou je, pod ktorým pánom bude žiť. To úplne vylučuje skutočnú slobodu. Presnejšie povedané, toto nie je to, čo znamená "súhlas".

Presvedčenie, že politici vlastnia všetko, sa ešte výraznejšie prejavuje v koncepcii imigračných "zákonov". Predstava, že človek potrebuje povolenie od politikov, aby vkročil kamkoľvek do celej krajiny - predstava, že môže byť "zločinom", ak niekto prekročí neviditeľnú hranicu medzi jednou autoritárskou jurisdikciou a druhou - znamená, že celá krajina je majetkom vládnucej triedy. Ak občan nesmie zamestnať "nelegálneho cudzinca", nesmie s ním obchodovať, dokonca nesmie pozvať "nelegála" do svojho domu, potom tento jednotlivý občan nevlastní nič a politici vlastnia všetko.

Teória "implicitného súhlasu" je nielen logicky chybná, ale zjavne ani nepopisuje realitu. Akákoľvek "vláda", ktorá by mala súhlas svojich poddaných, by nepotrebovala a nemala by *vykonávať* "práva". K vymáhaniu dochádza len vtedy, ak niekto s niečím nesúhlasí. Každý, kto má otvorené oči, vidí, že "vláda" pravidelne robí mnohým ľuďom veci proti ich vôli. Vedieť o nespočetnom množstve výbercov daní, bitkárov, inšpektorov a regulátorov, pohraničníkov, protidrogových agentov, prokurátorov, sudcov, vojakov a všetkých ostatných žoldnierov štátu, a stále tvrdiť, že "vláda" robí to, čo robí, so *súhlasom* "ovládaných", je úplne smiešne. Každý jednotlivec, ak je k sebe aspoň trochu úprimný, vie, že tým, ktorí sú pri moci, je jedno, či súhlasí s dodržiavaním ich "zákonov". Príkazy politikov sa budú plniť, v prípade potreby aj hrubou silou, so súhlasom alebo bez súhlasu každého jednotlivca.

Viac mytológie

Okrem mýtu o "súhlase vládnucich" sa často opakujú aj iné výroky a dogmatická rétorika, hoci sú úplne nepresné. Napríklad v Spojených štátoch sa ľudia učia - a verne opakujú - také myšlienky ako "My *sme* vláda" a "Vláda pracuje pre nás" a "Vláda nás *zastupuje*", Takéto aforizmy sú očividne a zjavne nepravdivé napriek tomu, že ich neustále papagájujú vládcovia aj poddaní.

Jedným z najbizarnejších a najbludnejších (ale veľmi častých) tvrdení je, že "my, ľudia, *sme* vláda". Školáci sa učia opakovať túto absurditu, hoci každý si plne uvedomuje, že politici vydávajú príkazy a požiadavky a všetci ostatní sa im buď podriadia, alebo sú potrestaní. V Spojených štátoch existuje vládnuca trieda a trieda poddaných a rozdiely medzi nimi sú mnohé a zjavné. Jedna skupina rozkazuje, druhá poslúcha. Jedna skupina požaduje obrovské sumy peňazí, druhá skupina platí. Jedna skupina určuje druhej skupine, kde môžu žiť, kde môžu pracovať, čo môžu jesť, čo môžu piť, čo môžu šoférovať, pre koho môžu pracovať, akú prácu môžu vykonávať atď. Jedna skupina berie a míňa miliardy dolárov z toho, čo zarobí druhá skupina. Jedna skupina pozostáva výlučne z ekonomických parazitov, zatiaľ čo úsilie druhej skupiny vytvára všetko bohatstvo.

V tomto systéme je úplne zrejmé, kto rozkazuje a kto poslúcha. Ľudia nie sú "vládou", a to ani zďaleka, a na to, aby človek veril v opak, je potrebné hlboké popretie. Ale na to, aby táto lož znela racionálne, sa používajú aj iné mýty.

Napríklad sa tiež tvrdí, že "vláda pracuje pre nás, je naším služobníkom". Takéto tvrdenie opäť ani zďaleka nezodpovedá zjavnej realite; je to len niečo viac ako sektárska mantra, klam, ktorý je zámerne naprogramovaný do obyvateľstva s cieľom prekrútiť jeho pohľad na realitu. A väčšina ľudí o tom ani nepochybuje. Väčšina sa nikdy nepýta, ak "vláda" pracuje pre nás, ak je naším zamestnancom, prečo rozhoduje o tom, koľko jej platíme? Prečo náš "zamestnanec" rozhoduje o tom, čo pre nás bude robiť? Prečo nám náš "zamestnanec" hovorí, ako máme *žiť*? Prečo náš "zamestnanec" vyžaduje našu poslušnosť pri akýchkoľvek svojvoľných príkazoch, ktoré vydáva, a ak neposlúchneme, posiela na nás ozbrojených exekútorov? Nie je možné, aby "vláda" bola *niekedy* služobníkom, pretože to, čo je "vláda", je jednoducho povedané, osobné, ak vás niekto môže komandovať a brať vám peniaze, nie je vaším služobníkom; a ak tieto veci *nemôže* robiť, nie je "vládou". Akokoľvek obmedzená, "vláda" je organizácia, o ktorej sa predpokladá, že má právo násilne kontrolovať správanie svojich poddaných prostredníctvom "zákonov", čím sa všeobecne prijímaná rétorika o "štátnych zamestnancoch" stáva úplne smiešnou. Predstaviť si, že by *vládca* mohol byť *niekedy služobníkom* tých, nad ktorými vládne, je zjavne absurdné. Napriek tomu sa táto nemožnosť na hodinách občianskej náuky prezentuje ako nespochybniteľné evanjelium.

Ešte rozšírenejšou lžou, ktorá sa používa na zakrytie vzťahu medzi "vládou" a verejnosťou, je pojem "zastupiteľská vláda". Tvrdí sa, že ľudia si zvolením určitých jednotlivcov do mocenských pozícií "vyberajú svojich vodcov" a že títo vo funkciách len zastupujú vôľu ľudu. Opäť platí, že nielenže toto tvrdenie vôbec nezodpovedá realite, ale aj základná abstraktná teória je vo svojej podstate chybná.

V reálnom svete takzvané "zastupiteľské vlády" neustále robia veci, ktoré ich poddaní nechcú: zvyšujú "dane", podnikajú vojnové ťaženia, predávajú moc a vplyv tomu, kto im dá najviac peňazí, a tak ďalej. Každý daňový poplatník si ľahko spomenie na príklady vecí financovaných svojou hrivnou), ktoré mu vadia, či už ide o výpalné obrovským korporáciám, výpalné určitým jednotlivcom, vládne opatrenia, ktoré porušujú práva jednotlivcov, alebo len celkovo nehospodárnu, skorumpovanú a neefektívnu byrokratickú mašinériu "vlády". Nikto *nemôže* úprimne povedať, že "vláda" robí všetko, čo chce, a nič, čo nechce.

Dokonca aj teoreticky je koncept "zastupiteľskej vlády" vo svojej podstate chybný, pretože "vláda" *nemôže* zastupovať ľudí ako celok, ak všetci nechcú presne to isté. Keďže rôzni ľudia chcú, aby "vláda" robila rôzne veci, "vláda" bude vždy postupovať proti vôli aspoň časti ľudí.

Aj keby "vláda" robila presne to, čo chce väčšina jej poddaných (čo sa v skutočnosti nikdy nestane), neslúžila by ľuďom ako celku, ale násilne by sa stala obeťou menších skupín v prospech väčších.

Okrem toho ten, kto zastupuje niekoho iného, nemôže mať *viac* práv ako ten, koho zastupuje. Ak niekto nemá právo vládať sa do susedovho domu a ukradnúť mu cennosti, potom nemá ani právo určiť zástupcu, aby to urobil za neho. Zastupovať niekoho znamená konať v jeho mene a skutočný zástupca môže robiť len to, na čo má právo osoba, ktorú zastupuje. V prípade "vlády" však ľudia, o ktorých politici tvrdia, že ich zastupujú, nemajú právo robiť *nič*, čo robia politici: ukladať "dane", prijímať "zákony" atď. Bežní občania nemajú právo násilne kontrolovať rozhodnutia svojich blížnych, hovoriť im, ako majú žiť, a trestať ich, ak neposlúchnu. Takže keď "vláda" robí takéto veci, nezastupuje nikoho a nič iné, len samu seba.

Je zaujímavé, že aj tí, ktorí hovoria o "zastupiteľskej vláde", odmietajú prijať akúkoľvek osobnú zodpovednosť za činy tých, ktorých volili. Ak ich zvolený kandidát prijme škodlivý "zákon", zvýši "dane" alebo rozpúta vojnu, voliči nikdy nepocitujú rovnakú vinu alebo hanbu, ak by takéto veci urobili oni sami, alebo ak by si na to najali niekoho iného, alebo ho tým poverili. Táto skutočnosť dokazuje, že ani tí najnadšenejší voliči v skutočnosti neveria rétorike o "zastupiteľskej vláde" a nepovažujú politikov za svojich zástupcov. Terminológia nezodpovedá realite a jediným cieľom tejto rétoriky je zastierať skutočnosť, že vzťah medzi každou "vládou" a jej poddanými je rovnaký ako vzťah medzi pánom a otrokom. Jeden pán môže svojich otrokov bičovať menej prísne ako iný; jeden pán môže svojim otrokom dovoliť, aby si ponechali viac z toho, čo vyrobia; jeden pán sa môže o svojich otrokov lepšie starať - ale nič z toho nemení základnú, základnú povahu vzťahu pán - otrok. Ten, kto má právo vládnuť, je pán; ten, kto má povinnosť poslúchať, je otrok. A to platí aj vtedy, keď sa ľudia rozhodnú opísať situáciu pomocou nepresnej rétoriky a klamlivých eufemizmov, ako sú "zastupiteľská vláda", "súhlas vládncich" a "vôľa ľudu".

Pojem "vláda ľudu, ľuďom a pre ľud" je síce pekná politická rétorika, ale logicky nemožná. Vládnuca trieda nemôže slúžiť ani zastupovať tých, ktorým vládne, rovnako ako otrokár nemôže slúžiť ani zastupovať svojich otrokov. Jediný spôsob, ako to môže urobiť, je prestať byť otrokárom, oslobodiť svojich

otrokov. Podobne jediným spôsobom, ako sa vládnuca trieda môže stať služobníkom ľudu, je *prestát byť* vládnucou triedou a vzdať sa všetkej svojej moci. "Vláda" nemôže slúžiť ľuďom, ak neprestane byť "vládou".

Ďalším príkladom iracionálnej etatickej doktríny je koncept "právneho štátu". Ide o to, že vláda obyčajných *ľudí* je zlá, pretože slúži tým, ktorí majú zlomyseľnú túžbu po moci, zatiaľ čo "vláda zákona", ako znie teória, spočíva v objektívnych, rozumných pravidlách, ktoré sú pre ľudstvo stanovené rovnako. Stačí chvíľka zamyslenia, aby sme odhalili absurdnosť tohto mýtu. Napriek tomu, že o "zákone" sa často hovorí ako o nejakom svätom neomylnom súbore pravidiel, ktoré spontánne vyplývajú z podstaty vesmíru, v skutočnosti je "zákon" jednoducho súborom príkazov, ktoré vydávajú a presadzujú *ľudia* vo "vláde". Rozdiel medzi "vládou zákona" a "vládou ľudí" by bol len vtedy, keby takzvané "zákony" písalo niečo *iné* ako ľudia.

Tajná prísada

V snahe ospravedlniť existenciu vládnucej triedy ("vlády") etatisti často opisujú úplne rozumné, legitímne a užitočné veci a potom ich vyhlasujú za "vládu". Môžu argumentovať: "Keď ľudia spolupracujú, aby vytvorili organizovaný systém vzájomnej obrany, je to vláda." Alebo môžu tvrdiť: "Keď ľudia kolektívne rozhodujú o tom, ako budú v ich meste fungovať veci ako cesty, obchod a vlastnícke práva, to je vláda." Alebo môžu tvrdiť: "Keď ľudia spájajú svoje zdroje, aby robili veci spoločne, namiesto toho, aby každý jednotlivec musel robiť všetko sám za seba, to je vláda." Ani jedno z týchto tvrdení nie je pravdivé.

Cieľom takýchto tvrdení je, aby "vláda" znela ako prirodzená, legitímna a užitočná súčasť ľudskej spoločnosti. Všetky tieto tvrdenia sa však úplne míňajú so základnou povahou "vlády". "Vláda" nie je organizácia, spolupráca alebo vzájomná dohoda. Nespočetné skupiny a organizácie - supermarkety, futbalové tímy, automobilky, lukostrelecké kluby atď. - sa zapájajú do kooperatívnych, vzájomne prospešných kolektívnych akcií, ale nenazývajú sa "vládou", pretože si nepredstavujú, že majú právo vládnuť. A to je tá tajná zložka, ktorá z niečoho robí "autoritu": predpokladané *právo* násilne ovládať iných.

"Vlády" nevznikli len zo supermarketov alebo futbalových tímov, ani z ľudí, ktorí sa pripravujú a zabezpečujú svoju vzájomnú obranu. Existuje

zásadný rozdiel medzi "Ako sa môžeme účinne brániť?" a "Mám právo vám vládnuť!" Na rozdiel od toho, čo možno tvrdia učebnice občianskej náuky, "vlády" nie sú výsledkom ani ekonomiky, ani základnej ľudskej interakcie. Nevznikajú len ako výsledok toho, že ľudia sú civilizovaní a organizovaní. Sú výlučne produktom mýtu, že "niekto musí vládnuť." Bez povery o "autorite" by sa žiadna spolupráca alebo organizácia nikdy nestala "vládou". Na to, aby sa *poskytovateľ služieb*, či už ide o jedlo, prístrešie, informácie, ochranu alebo čokoľvek iné, premenil na právoplatného *vládca*, je potrebná drastická zmena vo vnímaní verejnosti. Systém organizácie sa nemôže zázračne stať "vládou", rovnako ako sa ochrankár nemôže zázračne stať kráľom.

A táto skutočnosť súvisí s ďalším tvrdením etatistov: že odstránenie "vlády" by jednoducho viedlo k tomu, že by sa k moci dostali násilnícke gangy, ktoré by sa následne stali novou "vládou". Ale násilné dobývanie sa prirodzene nestáva "vládou" rovnako ako pokojná spolupráca. Pokiaľ si nový gang nepredstavíme ako ten, ktorý má *právo* vládnuť, nebude vnímaný ako "vláda". V skutočnosti schopnosť kontrolovať moderné populácie - najmä ozbrojené populácie - závisí výlučne od vnímania *legitimity* budúcich kontrolórov. Dnes by si ovládnutie akejkoľvek populácie značnej veľkosti len hrubou silou vyžadovalo obrovské množstvo zdrojov (zbrane, špióni, žoldnieri atď.), a to až do takej miery, že by to bolo takmer nemožné. Prízrak bandy bezohľadných hrdlorezov, ktorí ovládnu krajinu, môže byť zábavným filmom, ale v skutočnosti sa to nemôže stať v krajine, ktorá je vybavená aspoň základnými komunikačnými prostriedkami a strelnými zbraňami. Jediný spôsob, ako dnes ovládnuť veľké množstvo obyvateľstva, je, že budúci vládca najprv presvedčí ľudí, že má morálne *právo* nad nimi vykonávať kontrolu; nadvládu môže získať len vtedy, ak sa mu najprv podarí vtĺcť do hláv svojich zamýšľaných obetí mýtus "authority", a tým ich presvedčiť, že je legitímnou a správnou "vládou". A ak sa mu to podarí, na získanie a udržanie moci bude potrebovať len veľmi málo skutočnej sily. Ak však jeho režim niekedy stratí legitimitu v očiach svojich obetí, alebo ak ju na začiatku nikdy nedosiahne, samotná hrubá sila mu nezabezpečí žiadnu trvalú moc.

Skrátka, ani gangy, ani družstvá sa nikdy nemôžu stať "vládou", ak ľudia neveria, že niekto má právo im vládnuť. Podobne, keď sa ľudia ako celok oslobodia od mýtu "authority", nebudú potrebovať žiadnu revolúciu, aby boli slobodní; "vláda" jednoducho prestane existovať, pretože jediné miesto, kde kedy existovala, je v mysliach tých, ktorí veria v poveru o "autorite". Opäť politici,

a žoldnieri, ktorí vykonávajú svoje hrozby, sú veľmi reálne, ale bez vnímania *legitímnosť*, sú považovaní za bandu hrdlorezov, ktorí sa tešia z moci, a nie za "vládu".

Treba tiež spomenúť, že niektorí tvrdili (vrátane Thomasa Jeffersona v Deklarácii nezávislosti), že je možné a žiaduce mať "vládu", ktorá nerobí nič okrem ochrany práv jednotlivcov. Ale organizácia, ktorá by robila len to, by nebola "vládou". Každý jednotlivec má právo brániť seba a ostatných pred útočníkmi, Uplatňovanie tohto práva, dokonca aj prostredníctvom veľmi organizovanej, rozsiahlej operácie, by nebolo "vládou", rovnako ako organizovaná, rozsiahla výroba potravín nepredstavuje "vládu". Aby niečo bolo "vládou", musí to podľa definície robiť niečo, na čo priemerní ľudia nemajú právo, "vláda" s rovnakými právami ako každý iný nie je "vládou", rovnako ako priemerný človek na ulici nie je "vládou".

Výhovorka o nevyhnutnosti

Ospravedlnenie, ku ktorému sa etatisti (ľudia veriaci vo "vládu") nakoniec často uchýľujú, je, že ľudstvo *potrebuje* "vládu", že spoločnosť potrebuje vládcov, že niekto musí vládnuť, inak by tu bol neustály chaos a krvavý chaos. Ale nevyhnutnosť, či už skutočná alebo vymyslená, nemôže urobiť mýtickú entitu skutočnou. Právo vládnuť nevznikne len preto, že ho údajne "potrebujeme", aby sme mali pokojnú spoločnosť. Nikto nebude tvrdiť, že Santa Claus musí byť skutočný, pretože ho potrebujeme, aby Vianoce fungovali. Ak "autorita" neexistuje a nemôže existovať, ako sa ukáže ďalej, tvrdiť, že ju "potrebujeme", je nielen zbytočné, ale zjavne nepravdivé. Niečo nemôžeme vyčarovať do existencie len silou vôle. Ak vyskočíte z lietadla bez padáka, vaša "potreba" padák nezhmotní. Z rovnakého dôvodu, ak nie je možné, aby jedna osoba získala právo vládnuť nad inou osobou, a nie je možné, aby jedna osoba získala povinnosť podriaďiť sa inej osobe (ako sa dokazuje ďalej), potom tvrdenie, že takéto veci "treba", je prázdny argumentom.

Časť II **Dôkazy autority**

Zbavenie sa mýtu

Stále viac ľudí sa domnieva, že "vláda" nie je potrebná a že ľudská spoločnosť by v praxi fungovala oveľa lepšie bez nej. Iní tvrdia, že bez ohľadu na to, čo "funguje" lepšie, spoločnosť bez donucovacieho štátu je jedinou morálnou voľbou, pretože je to jediná voľba, ktorá nepodporuje iniciovanie násilia voči nevinným ľuďom. Aj keď sú takéto argumenty platné a hodnotné, v skutočnosti existuje zásadnejší bod, ktorý robí takéto diskusie bezpredmetnými: "autorita, „ či už morálna alebo nie, a či už "funguje" alebo nie, nemôže existovať. Nie je to len konštatovanie toho, čo *by malo byť*, je to opis toho, čo *je*. Ak "autorita" nemôže existovať - čo bude logicky dokázané ďalej -, akákoľvek diskusia o tom, či ju "potrebujeme" alebo ako dobre funguje v praktickej rovine, je bezpredmetná.

Zmyslom tejto knihy teda nie je, že "vláda" by mala byť zrušená, ale že "vláda" - *legitímna* vládnuca trieda - *neexistuje a nemôže existovať* a že neuznanie tejto skutočnosti viedlo k nesmiernemu utrpeniu a nespravodlivosti. Dokonca aj väčšina tých, ktorí uznávajú "vládu" ako obrovskú hrozbu pre ľudstvo, hovorí o jej odstránení, akoby skutočne existovala. Hovoria, akoby existovala voľba medzi tým, či mať "vládu" alebo nemať "vládu". Nie je. "Vláda" je logicky nemožná. Problémom v skutočnosti nie je "vláda", ale *viera vo "vládu"*. Analogicky človek, ktorý si uvedomí, že Santa Claus nie je skutočný, nezačne križiacku výpravu za zrušenie Santa Clausa alebo za jeho vysťahovanie zo severného pólu. Jednoducho v neho prestane veriť. Rozdiel je v tom, že viera v Santa Clausa spôsobuje len málo škody, zatiaľ čo viera v mýtickú príšeru zvanú "autorita" vedie k nepredstaviteľnej bolesti a utrpeniu, útlaku a nespravodlivosti.

Posolstvom nie je, že by sme sa mali pokúsiť vytvoriť svet bez "autorít", ale že by bolo dobré, keby ľudia prijali skutočnosť, že svet bez "autorít" je *všetko, čo kedy existovalo*, a že ľudstvo by sa malo oveľa lepšie a ľudia by sa správali oveľa racionálnejšie, morálnejšie a civilizovanejšie, keby si túto skutočnosť všetci uvedomili.

Prečo je mýtus lákavý

Predtým, ako sa ukáže, že "autorita" nemôže existovať, treba sa stručne zmieniť o tom, prečo by niekto *chcel*, aby niečo také existovalo. Je zrejmé, prečo tí, ktorí sa usilujú o nadvládu nad inými, chcú, aby "vláda" existovala: poskytuje im jednoduchý, údajne

legitímny mechanizmus

prostredníctvom ktorých môžu násilne ovládať ostatných. Ale prečo by niekto iný - prečo by tí, ktorí sú *ovládani* - mali *chcieť*, aby to existovalo?

Myslenie etatistov zvyčajne začína rozumnou obavou, ale končí šialeným "riešením". Priemerný človek, ktorý sa pozerá na svet a vie, že na ňom žijú miliardy ľudských bytostí, z ktorých mnohé sú hlúpe alebo nepriateľské, chce mať prirodzene nejakú istotu, že bude chránený pred všetkými nedbanlivými a zlomyseľnými vecami, ktoré môžu urobiť iní. Väčšina veriacich vo "vládu" to otvorene opisuje ako dôvod, prečo je "vláda" potrebná: pretože ľudom sa nedá dôverovať, pretože v ľudskej prirodzenosti je kradnúť, bojovať atď. Etatisti často tvrdia, že bez kontrolnej authority, bez "vlády", ktorá by vytvárala a presadzovala pravidlá spoločnosti pre každého, by sa každý spor skončil krviprelieváním, spolupráca by bola malá alebo žiadna, obchod by sa takmer zastavil, bol by to "každý sám za seba" a ľudstvo by degradovalo na existenciu typu jaskynného človeka alebo "Šialeného Maxa".

Výsledkom je, že diskusia medzi etatizmom a anarchizmom sa často nesprávne považuje za otázku, či sú ľudia vo svojej podstate dobrí a dôveryhodní, a preto nepotrebujú žiadnych kontrolórov, alebo sú vo svojej podstate zlí a nedôveryhodní, a preto potrebujú "vládu", aby ich kontrolovala. V skutočnosti, či už sú ľudia všetci dobrí, všetci zlí, alebo niečo medzi tým, viera v "autoritu" je stále iracionálna povera, Ale najobľúbenejšie ospravedlnenie "vlády" - že ľudia sú zlí a potrebujú byť kontrolovaní - nechtiac odhaľuje šialenstvo vlastné každému etatizmu.

Ak sú ľudské bytosti také bezstarostné, hlúpe a zlomyseľné, že sa im nedá veriť, že budú sami konať správne, ako by sa situácia zlepšila, keby sme vzali časť tých istých bezstarostných, hlúpych a zlomyseľných ľudských bytostí a dali im spoločenské *povolenie* násilne kontrolovať všetkých ostatných? Prečo si niekto myslí, že preskupením a reorganizáciou skupiny nebezpečných šeliem sa stanú civilizovanými? Odpoveď naznačuje mytologickú povahu viery v "autoritu". Autoritári sa neusilujú len o odlišné usporiadanie ľudských bytostí, ale o zapojenie nejakej *nadľudskej* entity s právami, ktoré ľudské bytosti nemajú, a s *cnosťami*, ktoré ľudské bytosti nemajú, ktorú možno použiť na udržanie všetkých nedôveryhodných ľudí v súlade. Tvrdenie, že ľudské bytosti sú také chybné, že ich treba kontrolovať - čo je bežný refrén etatistov - znamená, že kontrolovať treba niečo *iné* ako ľudské bytosti. Ale bez ohľadu na to, ako usilovne študujete "vládu", zistíte, že ju vždy riadia výlučne *ľudia*. Tvrdiť, že "vláda" je potrebná, pretože *ľudia* sú nedôveryhodní, je rovnako iracionálne ako tvrdiť, že ak na niekoho útočí roj

Riešením je vytvoriť autoritársku hierarchiu *medzi včelami a* niektorým včelám prideliť povinnosť zabrániť *ostatným* včelám, aby škodili, Nech sú včely akokoľvek nebezpečné, takéto "riešenie" je smiešne.

To, čo veriaci naozaj chcú od "vlády", je obrovská, nezastaviteľná moc, ktorá bude použitá na dobro. Neexistuje však žiadne kúzlo, politické ani iné, ktoré by dokázalo zaručiť, že nastane spravodlivosť, že zvíťazia "dobrí" alebo že nevinní budú chránení a bude o nich postarané. Obrovský, nadľudský, magický spasiteľ, na ktorom etatisti trvajú, aby zachránil ľudstvo pred ním samým, *neexistuje*. Prinajmenšom na tejto planéte sú ľudia na vrchole - nad nimi nie je nič, čo by ich kontrolovalo a nútilo správať sa správne, a halucinácie o takejto nadľudskej entite ju nerobia skutočnou, ani situácii nepomáhajú.

Náboženstvo "vlády"

"Vláda" nie je ani vedecký pojem, ani racionálny sociologický konštrukt, ani logická, praktická metóda ľudskej organizácie a spolupráce. Viera vo "vládu" nie je založená na rozume; je založená na *viere*, *V* skutočnosti je viera vo "vládu" *náboženstvom*, ktoré sa skladá zo súboru dogmatických učení, iracionálnych doktrín, ktoré sú v rozpore s dôkazmi aj logikou a ktoré si veriaci metodicky zapamätali a opakujú. Podobne ako iné náboženstvá, aj evanjelium o "vláde" opisuje nadľudskú, nadprirodzenú entitu, ktorá stojí nad obyčajnými smrteľníkmi a ktorá vydáva prikázania roľníkom, pre ktorých je bezvýhradná poslušnosť morálnym imperatívom, pričom neuposlušnutie prikázaní ("porušenie zákona") sa považuje za hriech, a veriaci sa tešia z potrestania neveriacich a hriešnikov ("qW21zločincov"), pričom sú zároveň veľmi hrdí na svoju vlastnú lojalitu a pokornú podriadenosť svojmu bohu (ako "daňoví poplatníci dodržiavajúci zákony"). A zatiaľ čo smrteľníci môžu pokorne prosiť svojho pána o láskavosti a o povolenie robiť určité veci, považuje sa za rúhanie a poburujúce, ak si niekto z nízkych roľníkov predstavuje, že je spôsobilý rozhodovať o tom, ktoré "zákony" "vlády" boha má dodržiavať a ktoré je v poriadku ignorovať. Ich mantra znie: "Môžete sa snažiť zmeniť zákon, ale pokiaľ je to zákon, musíme ho všetci dodržiavať!" A tak sa aj stalo.

Náboženská povaha viery v "autoritu" je všetkým na očiach, kedykoľvek ľudia slávnostne stoja s rukami na srdci a nábožensky hlásajú svoju nehynúcu vieru a lojalitu *vlajke* a *"vláde"* ("republike"). Tým, ktorí recitujú sľub vernosti a zároveň pociťujú hlbokú hrdosť, zriedkavo napadne, že to, čo

v skutočnosti prisahajú vernosť systému podriadenosti a autoritárskej kontroly. Stručne povedané, sľubujú, že budú robiť, čo sa im povie, a budú sa správať ako lojálni poddaní svojich pánov. Okrem zjavne nepresnej frázy na konci o "slobode a spravodlivosti pre všetkých" je celý sľub o podriadenosti "vláde", ktorá tvrdí, že zastupuje kolektív, akoby to samo osebe bolo nejakým veľkým a vznešeným cieľom. Sľub a mentalita a emócie, ktoré má vzbudiť, by sa rovnako dobre uplatnili v akomkoľvek tyranskom režime v dejinách. Je to skôr sľub poslušnosti a ľahkej ovládateľnosti, sľub podriaďovať sa "republike", než sľub konať správne veci, Mnohé ďalšie vlastenecké rituály a piesne, ako aj otvorene náboženská úcta vzdávaná dvom pergamenovým listinám - Deklarácii nezávislosti a Ústave USA - tiež dokazujú, že ľudia nevnímajú "vládu" len ako praktickú nevyhnutnosť: považujú ju za boha, ktorého treba chváliť a uctievať, ctiť a poslúchať.

Hlavným faktorom, ktorý dnes odlišuje vieru vo "vládu" od iných náboženstiev, je to, že ľudia skutočne *veria* v boha nazývaného "vláda". Ostatní bohovia, v ktorých ľudia tvrdia, že veria, a cirkvi, ktoré navštevujú, sú dnes v porovnaní s nimi len prázdny rituálmi a polovičatým papagájovaním povier. Keď ide o ich každodenný život, bohom, ku ktorému sa ľudia skutočne modlia, aby ich zachránil pred nešťastím, porazil ich nepriateľov a obdaril ich požehnaním, je "vláda". Je to "vláda", ktorej prikázania ľudia najčastejšie rešpektujú a poslúchajú, Vždy, keď vznikne konflikt medzi "vládou" a učením menších bohov - napríklad "zaplať svoj podiel" (dane) verzus "nepokradneš" alebo "povinnosť voči vlasti" (vojenská služba) verzus "nezabiješ" -, príkazy "vlády" nahradia všetky učenia ostatných náboženstiev. Politici, veľkňazi cirkvi "vlády" - hovorcovia a predstavitelia "vlády", ktorí zhora vydávajú posvätný "zákon" - dokonca otvorene vyhlasujú, že je dovolené, aby ľudia vyznávali akékoľvek náboženstvo, pokiaľ sa nedostanú do rozporu s *najvyšším* náboženstvom tým, že nebudú dodržiavať "zákon" - teda diktát boha nazývaného "vláda".

Možno najvýstižnejšie je, že ak priemernému človeku navrhnete, že Boh možno neexistuje, pravdepodobne zareaguje *menej* emotívne a nepriateľsky, ako keď vyslovíte myšlienku života bez "vlády". To naznačuje, ku ktorému náboženstvu sú ľudia hlbšie emocionálne pripútaní a v ktoré náboženstvo v skutočnosti pevnejšie veria. V skutočnosti veria vo "vládu" tak hlboko, že ju vôbec neuznávajú ako vieru. Dôvod, prečo toľko ľudí reaguje na myšlienku bezštátnej spoločnosti ("anarchie") urážkami, apokalyptickými predpoveďami a emocionálnymi záchvatmi hnevu, a nie

pokojné uvažovanie, je preto, že ich viera vo "vládu" nie je výsledkom dôkladného, racionálneho zváženia dôkazov a logiky. Je to v každom ohľade náboženská viera, ktorej veria len vďaka dlhodobej indoktrinácii. A takmer nič nie je pre uctievačov štátu existenčne desivejšie ako uvažovanie o možnosti, že "vláda" - ich spasiteľ a ochranca, učiteľ a pán - v skutočnosti neexistuje a nikdy neexistovala.

Mnohé politické rituály majú otvorene náboženský podtón. Veľkolepé budovy pripomínajúce katedrály, okázalosť na inauguráciách a iných "vládných" ceremóniách, tradičné kostýmy a starodávne rituály, spôsob, akým sa zaobchádza s členmi vládnucej triedy a ako sa o nich hovorí (napr. "ctihodní"), to všetko dodáva takýmto konaniam atmosféru posvätnosti a úcty, ktorá oveľa viac poukazuje na náboženské obrady ako na praktický spôsob kolektívnej organizácie.

Bolo by pekné mať nejaké morálne nadradené, všemocné božstvo, ktoré by chránilo nevinných a zabraňovalo nespravodlivosti. A práve v to etatisti dúfajú, že "vláda" bude: múdry, nestranný, vševediaci a všemocný "konečný rozhodca", ktorý bude rušiť a nahrádzať chybné, krátkozraké a sebecké rozmary človeka a neomylnne rozdávať spravodlivosť a férovosť. Nič také však neexistuje a ani existovať nemôže a existuje mnoho dôvodov, prečo je úplne hlúpe hľadať vo "vláde" riešenie ľudskej nedokonalosti. Napríklad takmer každý etatista chce, aby "vláda" presadzovala objektívne pravidlá civilizovaného správania, Presnejšie, každý jednotlivec chce, aby jeho *vlastné* vnímanie spravodlivosti a morálky presadzovala "autorita", pričom si neuvedomuje, že v okamihu, keď existuje "autorita", už nie je na tomto jednotlivcovi, aby rozhodoval o tom, čo sa považuje za morálne alebo spravodlivé - "autorita" si bude nárokovať právo robiť to za neho. A tak sa veriaci v "autoritu" znova a znova pokúšali vytvoriť všemocnú silu dobrá tým, že niektorých ľudí pomazali za vládcov, len aby rýchlo zistili, že keď je pán na tróne, je mu jedno, čo jeho otroci dúfali, že urobí s mocou, ktorú mu dali.

A to sa stalo rôznym etatistom s veľmi odlišnými názormi a programami. Socialisti tvrdia, že "vláda" je potrebná na "spravodlivé" prerozdeľovanie bohatstva; objektivisti tvrdia, že "vláda" je potrebná na ochranu práv jednotlivca; konštitucionalisti tvrdia, že "vláda" je potrebná na plnenie len tých úloh, ktoré sú uvedené v ústave; veriaci v demokraciu tvrdia, že "vláda" je potrebná na plnenie vôle väčšiny; mnohí kresťania tvrdia, že "vláda" je potrebná na presadzovanie Božích zákonov; a tak ďalej. A v každom prípade sú ľudia nakoniec sklamaní, pretože "autorita" vždy

mení plán tak, aby slúžil záujmom ľudí pri moci. Keď je raz skupina vládcov "pri moci", nezáleží na tom, čo masy zamýšľali, aby so svojou mocou urobili. Túto skutočnosť preukázala každá "vláda" v dejinách, Akonáhle si ľud vytvorí pána, nerozhodný ľud už z definície nie je zodpovedný.

Očakávať niečo iné, aj bez všetkých historických príkladov, je absurdné. Očakávať, že pán bude slúžiť otrokovi - očakávať, že moc sa bude využívať výlučne v prospech toho, kto je *ovládany*, a nie toho, kto ovláda - je absurdné. Ešte väčším šialenstvom je, že etatisti tvrdia, že menovanie vládcov je jediným spôsobom, ako *prekonať* nedokonalosť a nedôveryhodnosť človeka. Etatisti sa pozerajú na svet plný cudzích ľudí, ktorí majú pochybné motívy a pochybnú morálku, a boja sa toho, čo by niektorí z týchto ľudí mohli urobiť. To je samo osebe úplne oprávnená obava. Ale potom etatisti ako ochranu pred tým, čo by mohli niektorí z týchto ľudí urobiť, obhajujú to, aby *niektorí* z týchto ľudí s pochybnou morálkou dostali obrovskú moc a spoločenské *povolenie* vládnuť nad všetkými ostatnými v márnej nádeji, že sa títo ľudia nejakým zázrakom rozhodnú využiť svoju novonadobudnutú moc len na dobro. Inými slovami, etatista sa pozerá na svojho blížneho a myslí si: "Nedôverujem ti, že si môj blížny, ale dôverujem ti, že si môj pán."

Bizarné je, že takmer každý etatista priznáva, že politici sú nečestnejší, skorumpovanejší, zákernejší a sebeckejší ako väčšina ľudí, ale stále trvá na tom, že civilizácia môže existovať len vtedy, ak títo mimoriadne *nedôveryhodní* ľudia dostanú moc a *právo* násilne ovládať všetkých ostatných. Veriaci vo "vládu" skutočne veria, že jediná vec, ktorá ich môže ochrániť pred chybami ľudskej povahy, je *vziať niektorých* z týchto chybných ľudí - v skutočnosti niektorých z tých najchybnejších - a vymenovať ich za bohov s právom ovládať celé ľudstvo v absurdnej nádeji, že ak dostanú takúto obrovskú moc, títo ľudia ju využijú len na dobro, A skutočnosť, že sa to v dejinách sveta nikdy nestalo, etatistom nebráni trvať na tom, že sa to "musí" stať, aby sa zabezpečila mierová civilizácia.

(Osobná poznámka autora; toto všetko hovorím ako bývalý oddaný etatista, ktorý väčšinu svojho života nielenže akceptoval sebaklam a klamnú racionalizáciu, ktoré sú základom mytu "vlády", ale sám túto mytológiu vehementne šíril. Svojej vlastnej autoritárskej indoktrinácii som neunikol rýchlo a pohodlne, ale poverý som sa zbavoval pomaly a nechotne, s mnohými intelektuálnymi "kopancami a krikom" na tejto ceste. Spomínam to len preto, aby bolo jasné, že keď hovorím o viere v

"authority" ako absolútne iracionálne a šialené, útočím na svoje vlastné predchádzajúce presvedčenie rovnako ako na presvedčenie kohokoľvek iného.)

Iný pohľad na vec je, že etatisti sa obávajú, že rôzni ľudia majú rôzne presvedčenia, rôzne názory, rôzne morálne normy. Vyjadrujú obavy typu: "Čo ak nebude existovať vláda a niekto si bude myslieť, že je v poriadku ma zabiť a ukradnúť moje veci?" Áno, ak existujú protichodné názory - ako vždy existovali a vždy budú existovať - Autoritárske "riešenie" spočíva v tom, že namiesto toho, aby každý sám rozhodoval o tom, čo je správne a čo by mal robiť, mala by existovať centrálna "autorita", ktorá vytvorí jeden súbor pravidiel, ktoré budú platiť pre *všetkých*. Etatisti samozrejme dúfajú, že "autorita" vydá a bude presadzovať *správne* pravidlá, ale nikdy nevysvetlia, ako a prečo by sa to malo stať. Keďže nariadenia "vlády" píšu obyčajné ľudské bytosti - zvyčajne výnimočne skorumpované ľudské bytosti túžiace po moci - prečo by mal niekto očakávať, že ich "pravidlá" budú lepšie ako "pravidlá", ktoré by si každý jednotlivec zvolil sám?

Viera vo "vládu" nezabezpečí, aby sa všetci zhodli; vytvára len príležitosť na drastické vystupňovanie osobných nezhôd do rozsiahlych vojen a masového útlaku. Ani existencia "authority", ktorá rieši spor, nijako nezaručuje, že zvíťazí "správna" strana. Napriek tomu etatisti hovoria, akoby "vláda" bola spravodlivá, rozumná a racionálna v situáciách, v ktorých by jednotlivci takí neboli. Opäť to dokazuje, že veriaci vo "vládu" si predstavujú, že "autorita" má nadľudské cnosti, ktorým treba dôverovať viac ako cnostiam bežných smrteľníkov. História ukazuje niečo iné: Zvrátený zmysel pre morálku u jedného človeka alebo niekoľkých ľudí môže viesť k zavraždeniu jedného človeka alebo dokonca desiatok ľudí, ale ten istý zvrátený zmysel pre morálku len u niekoľkých ľudí, keď sa dostanú k stroju zvanému "vláda", môže viesť k zavraždeniu *miliónov ľudí*. Etatista chce, aby *jeho* predstavu "dobrých pravidiel" každému vnútila centrálna "autorita", ale nemá spôsob, ako to dosiahnuť, a nemá dôvod očakávať, že sa tak stane. Pri hľadaní všemocného "dobrého chlapíka", ktorý by zachránil situáciu, etatisti vždy nakoniec vytvoria všemocných *zlých* chlapíkov. Znovu a znovu vytvárajú obrovské, nezastaviteľné "vládne" monštrá v nádeji, že budú chrániť nevinných, len aby zistili, že monštrá sa stávajú oveľa väčšou hrozbou pre nevinných ako hrozby, pred ktorými boli vytvorené na ochranu.

Paradoxne, etatisti v snahe zaručiť spravodlivosť pre všetkých v skutočnosti obhajujú *legitimizáciu zla*. Pravdou je, že jediné, čo viera v "autoritu" robí a čo môže robiť, je *zavádzať do spoločnosti viac nemorálneho násillia*. To nie je nešťastné

náhoda alebo vedľajší účinok v podstate dobrého nápadu. Je to truizmus založený na povahe viery v "autoritu", a to sa dá ľahko logicky dokázať.

"Autorita" = nemorálne násilie

Takmer každý súhlasí s tým, že niekedy je fyzická sila oprávnená a niekedy nie. Hoci existuje veľká, diskutabilná šedá zóna, všeobecne sa uznáva, že *agresívna* sila - *iniciovanie* násilia voči inej osobe - je neoprávnená a nemorálna. Patrí sem krádež, napadnutie a vražda, ako aj nepriamejšie formy agresie, napríklad vandalizmus a podvod. Na druhej strane, použitie sily na *obranu* nevinného sa všeobecne považuje za oprávnené a morálne, dokonca ušľachtilé. Legitímnosť takejto sily je daná situáciou, v ktorej sa používa, a nie tým, *kto* ju používa. Zjednodušene povedané, druhy sily, ktoré má právo použiť *ktokoľvek*, možno označiť za "dobrú silu", a akékoľvek násilné činy, na ktoré normálni ľudia *nemajú právo*, možno označiť za "zlú silu" (Čitateľ môže použiť vlastné štandardy a logika tu bude stále platiť).

Predstavitelia "moci" si však predstavujú, že majú právo použiť silu nielen v situáciách, v ktorých by takéto právo mal každý, ale aj v iných situáciách. Je logické, že ak má každý právo použiť prirodzene oprávnenú "dobrú silu" a "zákon" oprávňuje predstaviteľov "vlády" použiť silu aj v iných situáciách, potom je "zákon" pokusom o *legitimizáciu zlej sily*. Stručne povedané, "moc" je *povolením páchať zlo* - robiť veci, ktoré by boli uznané za nemorálne a neoprávnené, keby ich robil ktokoľvek iný.

Túto skutočnosť zrejme nechápe ani nadšený volič, ktorý si na dvore hrdo vyvesí volebný plagát, ani občan s dobrými úmyslami, ktorý "kandiduje". Keby to vedeli, pochopili by, že "demokracia" nie je nič iné ako väčšinou schválené nemorálne násilie a nemôže byť nástrojom nápravy spoločnosti ani slobody či spravodlivosti. Napriek mytológii, ktorá tvrdí, že hlas človeka je jeho "hlasom" a že právo voliť robí ľudí slobodnými, pravdou je, že jediné, čo "demokracia" robí, je legitimizácia agresie a neoprávneného násilia. Logika tejto skutočnosti je taká jednoduchá a zrejímavá, že je potrebné obrovské množstvo propagandy, aby sa ľudia vycvičili, aby to *nevideli*. Ak má každý právo použiť vo svojej podstate spravodlivú silu a "vládni" predstavitelia môžu použiť "silu" aj v *iných* situáciách, potom to, čo "vláda" pridáva do spoločnosti, je zo svojej podstaty *nemorálne násilie*.

Problém je v tom, že ľudia sa učia, že keď sa násilie stane "legálnym" a pácha ho "autorita", zmení sa z nemorálneho násilia na spravodlivé "presadzovanie práva". Základným predpokladom, na ktorom stojí *celá* "vláda", je myšlienka, že to, čo by bolo morálne nesprávne pre bežného človeka, môže byť morálne *správne*, ak to robia zástupcovia "authority", čo naznačuje, že normy morálneho správania, ktoré platia pre ľudské bytosti, *neplatia pre* zástupcov "vlády" (opäť narážka na to, že vec nazývaná "vláda" je nadľudská). Svojou podstatou spravodlivá sila, na ktorej sa väčšina ľudí vo všeobecnosti zhoduje, že je obmedzená na obrannú silu, nevyžaduje žiadny "zákon" ani osobitnú "autoritu", aby bola platná. Jediné, na čo sú "zákon" a "vláda" potrebné, je snaha legitimizovať *nemorálnu* silu. A to je presne to, čo "vláda" pridáva, a *jediné*, čo pridáva, SOciety more inherently unjust violence. Nikto, kto chápe túto jednoduchú pravdu, by nikdy netvrdil, že "vláda" je pre ľudskú civilizáciu nevyhnutná.

Predstava, že človekom vytvorený "zákon" môže *popierať* bežné pravidlá civilizovaného správania, má dosť desivé dôsledky. Ak "vláda" nie je obmedzená základnou ľudskou morálkou, ktorú predpokladá samotný pojem "autorita", akými normami alebo princípmi by malo byť konanie "vlády" vôbec obmedzené? Ak platí 30 % "zdanenie", prečo by neplatilo 100 % "zdanenie"? Ak je "legálna" *krádež* legitímna a spravodlivá, prečo by "legalizované" mučenie a vraždy nemohli byť legitímne a spravodlivé? Ak si nejaká "kolektívna potreba" vyžaduje, aby spoločnosť mala inštitúciu, ktorá má *výnimku z* morálky, prečo by mali existovať nejaké obmedzenia toho, čo môže robiť? Ak sa vyhladenie celej rasy, postavenie náboženstva mimo zákona alebo násilné zotročenie miliónov ľudí považuje za nevyhnutné pre "spoločné dobro", podľa akých morálnych noriem *by sa mohol* niekto sťažovať, keď už raz prijal predpoklad "authority"? *Celá* viera vo "vládu" spočíva na myšlienke, že "spoločné dobro" ospravedlňuje "legálne" *začatie násilia* voči nevinným v tej či onej miere. A keď sa raz tento predpoklad prijme, neexistuje žiadna objektívna morálna norma, ktorá by správanie "vlády" obmedzovala. História to ukazuje až príliš jasne.

Takmer každý akceptuje mýtus, že ľudia nie sú dostatočne dôveryhodní, dostatočne morálni, dostatočne múdri, aby mohli v pokoji existovať bez "vlády", ktorá by ich udržiavala na uzde. Dokonca aj mnohí, ktorí súhlasia s tým, že v ideálnej spoločnosti by neboli žiadni vládcovia, často zastávajú názor, že ľudské bytosti nie sú na takúto spoločnosť "pripravené". Takéto názory vychádzajú zo základného nepochopenia toho, čo je "autorita" a čo prináša spoločnosti. Myšlienka "vlády" ako "nevyhnutného zla" (ako ju opísal Patrick Henry) naznačuje, že existencia "vlády" obmedzuje násilnú agresívnu povahu ľudských bytostí, hoci v skutočnosti robí presný opak: viera v "autoritu" *legitimizuje* a "legalizuje" agresiu.

Bez ohľadu na to, ako hlúpe alebo múdre sú ľudské bytosti, ako zlomyseľné alebo cnostné môžu byť, tvrdiť, že ľudské bytosti nie sú "pripravené" na bezštátnu spoločnosť alebo že nemôžu "dôverovať" existencii bez "authority", ktorej sa podriaďujú, znamená tvrdiť, že mierová civilizácia môže existovať len vtedy, ak je obrovská, mocná mašinéria, ktorá do spoločnosti vnáša obrovské množstvo *nemorálneho násilia*. Samozrejme, etatisti neuznávajú násilie ako nemorálne, pretože podľa nich násilie nepáchajú obyčajní smrteľníci, ale predstavitelia božstva známeho ako "vláda", .a božstvá majú právo robiť veci, ktoré smrteľníci nemajú. Keď sa toto takmer všeobecne rozšírené presvedčenie - že je potrebné zaviesť do spoločnosti nemorálne násilie, aby sa zabránilo ľuďom páchať nemorálne násilie - opíše presne a doslovne, odhalí sa ako zjavne absurdný mýtus, ktorým je. Ale každý, kto verí v mýtus "vlády", musí veriť presne tomu. Neveria tomu na základe racionálneho myslenia a logiky; prijímajú to ako článok viery, pretože je to súčasťou nespochybniteľnej doktríny cirkvi "vlády".

Kto im dal toto právo?

Existuje niekoľko spôsobov, ako dokázať, že mytológia, ktorú sa verejnosť učí o "vláde", je protirečivá a iracionálna. Jedným z najjednoduchších spôsobov je položiť si otázku: Ako niekto získa právo vládnuť druhému? Staré povery tvrdili, že niektorí ľudia boli osobitne určení bohom alebo skupinou bohov, aby *vládli* iným. Rôzne legendy hovoria o nadprirodzených udalostiach (Pani z jazera, Meč v kameni atď.), ktoré určili, kto bude mať právo vládnuť nad ostatnými. Našťastie, ľudstvo už z väčšej časti z týchto hlúpych povier vyrástlo. Žiaľ, nahradili ich nové povery, ktoré sú ešte *menej* racionálne.

Staré mýty prinajmenšom pripisovali nejakej tajomnej "vyššej moci" úlohu menovať určitých jednotlivcov za vládcov nad ostatnými - niečo, čo by božstvo mohlo aspoň teoreticky urobiť. Nové zdôvodnenia "authority" však tvrdia, že dokážu ten istý úžasný výkon, ale bez nadprirodzenej pomoci. Stručne povedané, napriek všetkým zložitým rituálom a spleťtým zdôvodneniam celá moderná viera vo "vládu" spočíva na predstave, že obyčajní smrteľníci môžu prostredníctvom určitých politických postupov udeliť niektorým ľuďom rôzne práva, ktoré na začiatku *nikto* z ľudí *nemal*. Vnútorňá šialenosť takejto predstavy by mala byť zrejmá. Neexistuje žiadny rituál alebo dokument, prostredníctvom ktorého by mohla skupina ľudí delegovať na niekoho iného právo, ktoré nikto v

A táto samozrejماً pravda sama o sebe ruší akúkoľvek možnosť legitímnej "vlády".

Priemerný človek verí, že "vláda" má právo robiť mnohé veci, ktoré priemerný jednotlivec nemá právo robiť sám. Zrejماً otázka teda znie: Ako a od koho získali tí, ktorí sú vo "vláde", takéto práva? Ako by napríklad - bez ohľadu na to, či to nazývate "krádežou" alebo "zdanením" - tí vo "vláde" získali právo násilne odobrať majetok tým, ktorí si ho zaslúžili? Takéto právo nemá žiadny volič. Ako by teda voliči mohli dať takéto právo politikom? Celý moderný etatizmus je založený výlučne na predpoklade, že *ľudia môžu delegovať práva, ktoré nemajú*. Dokonca aj Ústava USA predstierala, že udeľuje "Kongresu" právo "zdaňovať" a "regulovať" určité veci, hoci autori ústavy sami takéto právo nemali, a preto nemohli takéto boj udeliť nikomu inému.

Keďže každý človek má právo "vládnuť" sám sebe (akokoľvek schizofrenická môže byť táto myšlienka), môže, aspoň teoreticky, poveriť niekoho iného, aby vládol *sám sebe*. Ale právo, ktoré *nemá*, a preto ho nemôže delegovať na nikoho iného, je právo vládnuť niekomu *inému*. A keby "vláda" vládla len tým jednotlivcom, z ktorých každý dobrovoľne delegoval svoje právo vládnuť *sám sebe*, nebola by to vláda.

A *počet* zúčastnených osôb nemá vplyv na logiku. Tvrdiť, že väčšina môže niekomu udeliť právo, ktoré *nikto* z jednotlivcov v tejto väčšine *nemá*, je rovnako iracionálne ako tvrdiť, že traja ľudia, z ktorých nikto nemá auto či peniaze na kúpu auta, môžu dať auto niekomu inému, Zjednodušene povedané, nemôžete dať niekomu niečo, čo nemáte. A táto jednoduchá pravda sama o sebe vylučuje *akúkoľvek* "vládu", pretože ak tí, ktorí sú vo "vláde", majú len tie práva, ktoré majú tí, ktorí ich zvolili, potom "vláda" stráca jediná zložku, ktorá ju robí "vládou": právo vládnuť nad inými ("autoritu"). Ak má rovnaké práva a právomoci ako všetci ostatní, nie je dôvod nazývať ju "vládou". Ak politici nemajú viac práv ako vy, všetky ich požiadavky a príkazy, všetky ich politické rituály, zbierky "zákonov", súdy a tak ďalej, nepredstavujú nič viac ako symptómy hlbokej bludnej psychózy. Nič z toho, čo robia, nemôže mať žiadnu legitimitu, rovnako ako keby ste to isté robili vy sami, ibaže by nejakým spôsobom získali práva, ktoré vy nemáte. A to je nemožné, pretože nikto na svete a žiadna skupina ľudí na svete im nemohla dať takéto nadľudské práva.

Žiadny politický rituál nemôže zmeniť morálku. Žiadne voľby nemôžu zmeniť zlý čin na dobrý.

Ak je pre vás zlé niečo robiť, potom je to zlé aj pre tých, ktorí sú vo "vláde". A ak tá istá morálka, ktorá platí pre vás, platí aj pre tých vo "vláde", ak tí vo "verejnej funkcii" majú rovnaké práva ako vy a nič viac - potom "vláda" prestáva byť vládou. Ak sa posudzujú podľa rovnakých kritérií, ako sa posudzujú ostatní smrteľníci, tí, ktorí nosia označenie "vláda", nie sú ničím iným ako bandou grázlov, teroristov, zlodejov a vrahov a ich konanie nemá žiadnu legitimitu, žiadnu platnosť, žiadnu "autoritu". Nie sú ničím iným než bandou podvodníkov, ktorí trvajú na tom, že rôzne dokumenty a rituály im dali *právo* byť podvodníkmi. Žiaľ, aj väčšina ich *obetí* im verí.

Zmena morálky

Pojem "autorita" závisí od pojmov dobro a zlo (t. j. morálka). Mať "autoritu" neznamena len mať *schopnosť* násilne ovládať iných ľudí, čo majú nespočetní zbojníci, zlodeji a gangy, ktorí *nie sú* označovaní ako "autorita"; znamená to mať *právo* ovládať iných ľudí, čo znamená, že tí, ktorí sú ovládaní, majú morálnu povinnosť poslúchať, a to nielen preto, aby sa vyhli trestu, ale aj preto, že takáto poslušnosť ("dodržiavanie zákona") je morálne *dobrá* a neposlušnosť ("porušovanie zákona") je morálne *zlá*. Aby teda existovalo niečo ako "autorita", musí existovať niečo ako dobro a zlo. (Na tom, ako niekto definuje dobro a zlo alebo čo považuje za zdroj morálky, pre účely tejto diskusie nijako zvlášť nezáleží. Použite svoje vlastné definície a logika bude stále platiť.) Hoci pojem "autorita" vyžaduje existenciu dobra a zla, zároveň sa úplne vylučuje s existenciou dobra a zla. Toto zdanlivo zvláštne tvrdenie dokáže jednoduchá analógia.

Zákony matematiky sú objektívnou, nemennou súčasťou reality. Ak k dvom jablkám pridáte dve jablká, dostanete štyri jablká. Tí, ktorí študujú matematiku, sa snažia pochopiť viac o realite, dozvedieť sa o tom, čo už je. Ten, kto by vstúpil do oblasti matematiky s deklarováým cieľom *zmeniť* zákony matematiky, by bol považovaný za blázna, a to oprávnene. Predstavte si, aké absurdné by bolo, keby nejaký profesor matematiky vyhlásil: "Týmto vyhlasujem, že odteraz sa dva plus dva bude rovnať piatim." K takémuto šílenstvu však dochádza zakaždým, keď politici prijímajú "legislatívu". Oni len nepozorujú svet a nesnažia sa čo najlepšie určiť, čo je správne a čo nie - čo by mal a musí urobiť každý jednotliviec sám za seba. Nie, tvrdia, že *menia morálku* vydaním nejakého nového nariadenia, Inými slovami, ako šílený profesor matematiky, ktorý si myslí, že

môžu jednoduchým vyhlásením *urobiť* z dvoch plus dva päť, politici hovoria a konajú, akoby boli *zdrojom* morálky, akoby mali moc *určovať* (prostredníctvom "legislatívy"), čo je správne a čo nie: akoby sa nejaký čin mohol stať zlým len preto, že ho vyhlásili za "nezákonný".

Či už ide o matematiku, morálku alebo čokoľvek iné, je obrovský rozdiel medzi snahou *určiť*, čo je pravda, a snahou *diktovať*, čo je pravda. To prvé je užitočné, to druhé je šialené. A to druhé je to, čo tí vo "vláde" predstierajú každý deň. Politici vo svojich "zákonoch" nevyjadrujú len to, ako by sa podľa nich mali ľudia správať na základe všeobecných noriem morálky. Každý má právo povedať: "Myslím si, že robiť túto vec je zlé a robiť túto vec je dobré," ale nikto by takéto názory nenazval "zákonmi". Namiesto toho je posolstvom politikov: "Túto vec *robíme zlou* a túto vec dobrou." Stručne povedané, každý "zákonodarca" trpí hlboko bludným božským komplexom, ktorý ho vedie k presvedčeniu, že prostredníctvom politických rituálov má spolu so svojimi kolegami "zákonodarcami" skutočne moc *meniť* dobro a zlo, a to len prostredníctvom dekrétu.

Smrteľníci nemôžu zmeniť morálku, rovnako ako nemôžu zmeniť zákony matematiky. Ich chápanie niečoho sa môže zmeniť, ale nemôžu svojím nariadením zmeniť podstatu vesmíru. Ani nikto rozumný by sa o to nepokúšal. Napriek tomu sa každý nový "zákon" prijatý politikmi vydáva za *zmenu toho*, čo predstavuje morálne správanie. A akokoľvek je táto predstava idiotská, je nevyhnutným prvkom viery vo "vládu": predstava, že masy sú morálne povinné poslúchať "zákonodarcov" - že neposlúchanie ("porušovanie zákona") je morálne zlé - nie preto, že príkazy politikov sa náhodou zhodujú s objektívnymi pravidlami morálky, ale preto, že ich príkazy *diktujú* a *určujú*, čo je morálne a čo nie.

Pochopenie jednoduchej skutočnosti, že obyčajní smrteľníci nemôžu urobiť z dobra zlo alebo zo zla dobro, samo o sebe rozkladá mýtus "vlády". Každý, kto plne pochopí túto jednu jednoduchú pravdu, nemôže naďalej veriť vo "vládu", pretože ak politici nemajú takúto nadprirodzenú moc, ich príkazy nemajú žiadnu prirodzenú legitimitu a prestávajú byť "autoritou". Ak dobro nie je to, čo politici hovoria, že je - ak dobro a zlo v skutočnosti nepochádza z rozmarov politikov-bohov -, potom nikto nemôže mať morálnu povinnosť rešpektovať alebo poslúchať príkazy politikov a ich "zákony" sa stávajú úplne neplatnými a irelevantnými.

Skrátka, ak vôbec existuje niečo ako dobro a zlo, nech už si tieto pojmy definujete

akokoľvek, potom sú "zákony" "vlády" vždy nelegitímne a bezcenné.

Každý človek je (z definície) morálne povinný robiť to, čo považuje za správne. Ak mu nejaký "zákon" prikazuje konať inak, tento "zákon" je vo svojej podstate nelegitímny a nemal by ho poslúchať. A ak sa "zákon" náhodou zhoduje s tým, čo je správne, "zákon" je jednoducho irelevantný. Dôvodom, prečo sa napríklad zdržať spáchania vraždy, je to, že vražda je zo svojej podstaty nesprávna. To, či nejakí politici prijali "zákon", v ktorom vyhlásili, že vražda je zlá - či ju "zakázali" alebo nie - nemá na morálnosť tohto činu žiadny vplyv. "Legislatíva", bez ohľadu na to, čo sa v nej píše, nikdy nie je *dôvodom toho, že* niečo je dobré alebo zlé. Výsledkom je, že aj "zákony" zakazujúce zlé činy, ako sú útok, vražda a krádež, sú nelegitímne. Ľudia by síce takéto činy nemali páchať, ale preto, že tieto činy sú samy osebe zlé, a nie preto, že "zákony" vytvorené človekom hovoria, že sú zlé. A ak neexistuje povinnosť dodržiavať "zákony" politikov, potom podľa definície nemajú žiadnu "autoritu".

Ak sa vrátíme k analógii s profesorom matematiky, ak by profesor autoritatívne vyhlásil, že jeho dekrétom sa dva plus dva rovná päť, každý rozumný človek by tento dekrét považoval za nesprávny a bludný. Na druhej strane, ak by profesor vyhlásil, že sa chystá *dosiahnuť*, aby sa dva plus dva rovnalo štyrom, takéto vyhlásenie by bolo stále hlúpe a nezmyselné, aj keď sa dva plus dva rovná štyrom. Profesorovo vyhlásenie nie je *dôvodom, prečo* sa rovná štyri. Tak či onak, profesorovo vyhlásenie by nemalo a nemalo by mať žiadny vplyv na schopnosť ľudí sčítať dva a dva. A tak je to aj so "zákonmi" politikov: bez ohľadu na to, či sa skutočne zhodujú s objektívnym dobrom a zlom, nikdy nemajú "autoritu", pretože nikdy nie sú *zdrojom* dobra a zla, nikdy nikomu *nevytvárajú* povinnosť správať sa určitým spôsobom, a preto by nemali mať žiadny vplyv na to, čo ktorýkoľvek jednotlivec posudzuje ako morálne alebo nemorálne.

Zoberme si príklad "zákonov" o drogách. Domnievať sa, že je zlé použiť násilie proti niekomu za to, že si dal pivo (čo je "legálne"), ale je dobré, aby "strážcovia zákona" použili násilie proti niekomu, kto fajčí trávu (pretože je to "nelegálne"), logicky znamená, že politici majú schopnosť meniť morálku - vziať dve v podstate rovnaké správania a urobiť z jedného nemorálny čin, ktorý dokonca ospravedlňuje násilnú odplatu. Navyše, ak akceptujeme legitímnosť "zákonov" (príkazov politikov), musíme akceptovať aj to, že pitie alkoholu bolo jeden deň úplne morálne, ale na druhý deň - v deň, keď bola prijatá "prohibícia" - bolo nemorálne. Potom, o necelé roky neskôr, bolo jeden deň nemorálne a na druhý deň morálne - v deň, keď bola prohibícia zrušená. Dokonca ani bohovia väčšiny náboženstiev si nenárokujú moc neustále meniť a revidovať svoje prikázania, pravidelne *meniť* to, čo je správne a čo nie. Takúto moc si nárokujú *iba* politici. Každý čin

"legislatívny" zahrňa takúto šialenosť: predstavu, že jeden deň môže byť nejaký čin úplne prípustný a hneď na druhý deň - v deň, keď je "postavený mimo zákon" - nemorálny.

Nevyhnutnosť posudzovania

Takmer každý sa učí, že rešpektovanie "zákona" je pre civilizáciu prvoradé a že dobrí ľudia sú tí, ktorí "hrajú podľa pravidiel", čo znamená, že sa podriaďujú príkazom vydaným "vládou". V skutočnosti sú však morálka a poslušnosť často priamymi protikladmi. Bezmyšlienkovité podriadenie sa akejkoľvek "autorite" predstavuje najväčšiu zradu na ľudskosti, aká môže existovať, pretože sa snaží odhodiť slobodnú vôľu a individuálny úsudok, ktoré nás robia ľuďmi a robia nás schopnými morálky, v prospech slepej poslušnosti, ktorá redukuje ľudské bytosti na nezodpovedných robotov. Viera v "autoritu"

- myšlienka, že jednotlivec má niekedy povinnosť ignorovať svoj vlastný úsudok a rozhodovací proces v prospech poslušnosti voči niekomu inému - nie je len zlá myšlienka, ale je protirečivá a absurdná. Hlboké bláznovstvo možno zhrnúť takto:

"Myslím si, že je dobré dodržiavať zákony. Inými slovami, usudzujem, že by som mal robiť to, čo mi zákonodarcovia prikázali. Inými slovami, usudzujem, že namiesto toho, aby som sa sám rozhodoval o tom, čo by som mal robiť, mal by som sa podriadiť vôli tých, ktorí sú vo vláde. Inými slovami, usudzujem, že je lepšie, ak sa moje konanie riadi úsudkom ľudí pri moci namiesto môjho vlastného úsudku, Inými slovami, usudzujem, že je správne, ak sa riadim úsudkom iných, a nesprávne, ak sa riadim vlastným úsudkom. Inými slovami, súdim, že by som nemal súdiť."

V každom prípade, keď existuje rozpor medzi vlastným svedomím a tým, čo prikazuje "zákon", existujú len dve možnosti: buď by sa človek mal riadiť vlastným svedomím bez ohľadu na to, čo hovorí takzvaný "zákon", alebo je povinný poslúchať "zákon", aj keď to znamená robiť to, čo on osobne považuje za nesprávne. Bez ohľadu na to, či je úsudok jednotlivca chybný, alebo nie, je schizofrenickým šialenstvom, ak si človek myslí, že je pre neho *dobré* robiť to, čo považuje za *zlé*. To je však základom viery v "autoritu". Ak človek chápe skutočnosť, že každý jednotlivec je povinný vždy a všade robiť to, čo považuje za správne, potom nemôže mať žiadnu morálnu povinnosť poslúchať nejakú vonkajšiu "autoritu". Opäť platí, že ak sa "zákon" zhoduje s úsudkom jednotlivca, "zákon" je irelevantný. Na druhej strane, ak je "zákon" v rozpore

s jeho individuálnym úsudkom, potom sa "zákon" musí považovať za nelegitímny. Tak či onak, "zákon" nemá "autoritu".

(Povinnosť poslúchať "autoritu" nie je to isté, ako keď ľudia dobrovoľne zmenia svoje správanie v záujme mierového spolužitia. Napríklad človek si môže myslieť, že má plné právo hrať hudbu na svojom dvore, ale napriek tomu sa môže rozhodnúť, že na žiadosť svojho suseda tak neurobí. Alebo môže zmeniť spôsob obliekania, rozprávania a správania, keď navštívi inú kultúru alebo prostredie, kde by jeho zvyčajné správanie mohlo urážať ostatných. Existuje mnoho faktorov, ktoré môžu ovplyvniť niečí názor na to, čo by mal alebo nemal robiť. Uznávať "autoritu" ako mýtus vôbec nie je to isté ako nezaujímať sa o to, čo si myslí niekto iný. Súhlasiť s rôznymi zvykmi, normami správania a inými spoločenskými normami v záujme toho, aby sme spolu vychádzali a vyhli sa konfliktom, je často úplne racionálne a užitočné. Nerozumné je, ak sa niekto cíti morálne zaviazaný robiť niečo, čo osobne vzhľadom na okolnosti nepovažuje za správne).

Aby som bol úprimný, viera v "autoritu" slúži ako mentálna barlička pre ľudí, ktorí sa snažia uniknúť zodpovednosti spojenej s tým, že sú mysliacimi ľuďmi. Je to pokus preniesť zodpovednosť za rozhodovanie na niekoho iného - na tých, ktorí sa vyhlasujú za "autoritu". Pokus vyhnúť sa zodpovednosti tým, že sa "len riadi príkazmi", je však hlúpy, pretože vyžaduje, aby sa človek *rozhodol* urobiť to, čo mu bolo povedané. Dokonca aj to, čo sa javí ako slepá poslušnosť, je stále výsledkom toho, že sa človek *rozhodol* byť poslušný. Nevybrať si nič nie je možné, Alebo, ako to vyjadrila skupina Rush vo svojej piesni "Free Will": "*Ak sa rozhodnete nerozhodovať, stále ste sa rozhodli.*"

Výhovorka "len som plnil rozkazy" sa elegantne vyhýba skutočnosti, že osoba sa najprv musela rozhodnúť, že poslúchne "autoritu". Aj keď nejaká "autorita" vyhlási: "Musíš ma poslúchať," ako to tvrdili nespočetné protichodné "authority", jednotlivec si stále musí vybrať, ktorej z nich, ak vôbec nejakej, bude veriť. Skutočnosť, že väčšina ľudí sa nad takýmito vecami veľmi nezamýšľa, nič nemení na tom, že mali možnosť neposlúchnuť, a preto sú plne zodpovední za svoje činy - presne tú zodpovednosť, ktorej ich chcela "autorita" zbaviť. Nie je možné nesúdiť, nie je možné nerobiť rozhodnutia. Ak sa človek tvári, že niekto alebo niečo iné rozhodlo za neho - že sa na rozhodovaní nijako nepodieľal, a teda nenesie žiadnu zodpovednosť za výsledok -, je to úplne šialené. Lojálna poslušnosť "autorite", hoci ju mnohí vykresľujú ako veľkú cnosť, nie je v skutočnosti ničím iným než úbohým pokusom uniknúť zodpovednosti za ľudské bytie a zredukovať sa na nemysliaci, amorálny, programovateľný stroj.

Každý sa vždy rozhoduje sám a je za svoje rozhodnutia osobne zodpovedný. Dokonca aj tí, ktorí halucinujú "autoritu", sa stále rozhodujú veriť a rozhodujú sa poslúchať a stále sú zodpovední za to, že tak urobili. "Autorita" je len blud, vďaka ktorému si ľudia predstavujú, že je možné vyhnúť sa zodpovednosti tým, že jednoducho urobia to, čo im bolo povedané. Alebo, aby sme to vyjadrili osobnejšie:

Vaše činy vždy závisia výlučne od vášho vlastného úsudku a vašich rozhodnutí. Snažiť sa svoje správanie pripísať nejakej vonkajšej sile, napríklad "autorite", je zbabelé a nečestné. *Vy ste sa rozhodli a ste za to zodpovední.* Aj keby ste len hlúpo poslúchli nejakú samozvanú "autoritu", rozhodli *ste* sa tak. Tvrdenie, že za vás rozhodovalo niečo mimo vás - tvrdenie, že ste nemali na výber; že ste museli poslúchnuť "autoritu" - je zbabelá lož.

Neexistuje žiadna skratka na určenie pravdy o morálke alebo o čomkoľvek inom. Až príliš často sa základ systému viery ľudí zužuje na toto: "Aby som vedel, čo je pravda, stačí sa opýtať mojej neomylnnej autority a viem, že moja autorita má vždy pravdu, pretože mi *hovorí, že má vždy pravdu.*" Samozrejme, vždy bude existovať nespočetné množstvo konkurenčných, *protichodných* "autorít" a každá sa bude vyhlasovať za zdroj pravdy. Preto nie je len dobré, aby ľudia sami posudzovali, čo je pravda a čo nie; je to úplne nevyhnutné. Dokonca aj tí, ktorí považujú za veľkú cnosť mať systém viery - politické, náboženské alebo iné - založené na "viere" si neuvedomujú, že len jednotliviec sa môže rozhodnúť, v čo bude veriť. Či si to chce priznať, alebo nie, vždy rozhoduje on sám; vždy sa na základe vlastného úsudku rozhoduje, čomu má veriť a čo má robiť.

Časť III Účinky povier

Účinky mýtu

Ľudia sa v priebehu vekov zmietať v rôznych poverách a falošných domnienkach, z ktorých mnohé boli relatívne neškodné. Napríklad keď väčšina ľudí verila, že Zem je plochá, táto fakticky nesprávna predstava mala len malý alebo žiadny vplyv na to, ako ľudia

žili svoj každodenný život alebo ako sa k sebe správali. Podobne, ak deti veria v zubnú vílu alebo v to, že bociany rodia deti, nestanú sa z nich nositelia zla v dôsledku prijatia týchto mýtov. Na druhej strane, v priebehu rokov predstavovali iné falošné domnienky a mýty pre ľudstvo skutočné nebezpečenstvo. Mohlo ísť o obyčajné nedorozumenie medzi lekármi, ktoré ich viedlo k tomu, že skúšali "lieky", ktoré pre ich pacientov predstavovali väčšiu hrozbu ako choroby, ktoré sa snažili liečiť. Ako drastickejší príklad možno uviesť, že niektoré kultúry prinášali ľudské obete v nádeji, že si tak získajú priazeň svojich imaginárnych bohov.

Ale nič iné sa nepribližuje úrovni deštrukcie - duševnej, emocionálnej a fyzickej - ktoré sa vyskytli na celom svete a v celej histórii ako dôsledok viery v "autoritu". Tým, že mýtus "authority" dramaticky mení spôsob, akým ľudia vnímajú svet, mení aj ich myslenie a konanie. Viera v legitímnosť vládnucej triedy ("vlády") totiž vedie takmer každého k tomu, že buď schvaľuje, alebo pácha činy zla bez toho, aby si to uvedomoval. Po presvedčení, že "autorita" je skutočná a že prostredníctvom nej niektoré ľudské bytosti získali morálne právo iniciovať násilie a páchať akty agresie voči iným (prostredníctvom takzvaných "zákonov"), je každý demokrat, každý republikán, každý volič a každý, kto obhajuje "vládu" v akejkoľvek podobe, zástancom násilia a nespravodlivosti. Samozrejme, oni to tak nevnímajú, pretože ich viera v "autoritu" pokrivila a zvrátila ich vnímanie reality.

Problém je v tom, že keď niečo zmení vnímanie reality, človek si to málokedy všimne. Napríklad svet môže vyzerat' úplne inak pre niekoho, kto nosí farebné kontaktné šošovky, aj keď samotné šošovky nevidí. To isté platí aj pre mentálne "šošovky". Každý človek si myslí, že svet je naozaj taký, ako ho vidí. Každý môže ukázať na iných a tvrdiť, že sú mimo reality, ale takmer nikto si nemyslí, že jeho vlastné vnímanie je skreslené, aj keď mu to iní hovoria. Výsledkom sú miliardy ľudí, ktorí na seba navzájom ukazujú prstom, hovoria si, akí sú pomýlení a pomýlení, pričom takmer nikto z nich nie je ochotný alebo dokonca schopný poctivo preskúmať "šošovky", ktoré skresľujú ich vlastné vnímanie.

Všetko, čomu bol človek vystavený, najmä v mladosti, má vplyv na jeho pohľad na svet. To, čo ho naučili rodičia, čo sa naučil v škole, ako videl správanie ľudí, kultúra, v ktorej vyrastal, náboženstvo, v ktorom bol vychovávaný, to všetko vytvára dlhodobý súbor mentálnych "šošoviek", ktoré ovplyvňujú jeho pohľad na svet. Existuje nespočetné množstvo príkladov toho, ako obyčajné rozdiely v pohľade viedli k hrozným následkom.

Samovražedný atentátnik, ktorý úmyselne zabije desiatky neznámych civilistov, si predstavuje, že robí správnu vec. Takmer každý na oboch stranách každej vojny si predstavuje, že je v práve. Nikto si nepredstavuje, že je ten zlý. Vojenské konflikty sú výlučne výsledkom rozdielov v perspektíve vyplývajúcich z mentálnych "šošoviek", ktoré boli vycvičené vo vojakoch na oboch stranách. Malo by byť samozrejmé, že keby tisíce v podstate dobrých ľudí videli svet taký, aký je, nesnažili by sa zúfalo zabíjať jeden druhého. Vo väčšine prípadov nie je problém v skutočnom zle alebo zlom úmysle, ale jednoducho v neschopnosti vidieť veci také, aké sú.

Zoberme si ako analógiu niekoho, kto požil silný halucinogén a v dôsledku toho nadobudol presvedčenie, že jeho najlepší priateľ je v skutočnosti zákerné mimozemské monštrum v prestrojení. Z pohľadu toho, kto má halucinácie, je násilný útok na jeho priateľa úplne rozumný a oprávnený. Problém v prípade človeka, ktorého vnímanie reality bolo takto skreslené, nie je v tom, že je nemorálny, hlúpy alebo zlomyseľný. Problém je v tom, že nevidí veci také, aké v skutočnosti sú, a v dôsledku toho rozhodnutia a činy, ktoré sa mu zdajú úplne primerané, sú v skutočnosti strašne deštruktívne. A keď takúto halucináciu zdieľajú mnohí, výsledky sú ešte oveľa horšie.

Keď majú všetci rovnaké nesprávne vnímanie reality - keď všetci veria niečomu nepravdivému, dokonca aj niečomu zjavne absurdnému -, nepripadá im to nepravdivé alebo absurdné. Keď nepravdivú alebo nelogickú myšlienku neustále opakuje a posilňuje takmer každý, málokomu napadne, že by ju mohol začať spochybňovať. V skutočnosti sa väčšina ľudí stáva doslova neschopnou ju spochybniť, pretože časom sa v ich mysliach upevní ako danosť - predpoklad, ktorý nepotrebuje racionálny základ a netreba ho analyzovať ani prehodnocovať, pretože každý vie, že je pravdivý. V skutočnosti však každý človek jednoducho predpokladá, že je to pravda, pretože si nevie predstaviť, že by všetci ostatní - vrátane všetkých vážených, známych a vzdelaných ľudí v rozhlase a televízii - mohli veriť niečomu nepravdivému. Čo má jeden priemerný jednotlivec robiť, keď pochybuje o niečom, čo všetci ostatní, zdá sa, úplne bez problémov prijímajú ako nespochybniteľnú pravdu?

Takéto hlboko zakorenené presvedčenie je neviditeľné pre tých, ktorí mu veria. Keď si myseľ vždy myslela niečo jedným spôsobom, bude si predstavovať dôkazy a halucinovať skúsenosti podporujúce túto myšlienku. Pred tisíc rokmi by ľudia s istotou vyhlásili, že je dokázané, že Zem je plochá, a povedali by to s rovnakou istotou a úprimnosťou, ako my teraz vyhlasujeme, že je guľatá. Pre nich bola predstava, že svet je obrovská guľatá vec, ktorá sa vznáša vo vesmíre a je pripojená k

nič, bolo očividne smiešne. A ich úplne falošný predpoklad o tom, že svet je plochý, sa im zdal byť vedeckým, samozrejmým faktom.

Tak je to aj s vierou v "autoritu" a "vládu". Pre väčšinu ľudí je "vláda" samozrejmosťou, ktorá je rovnako racionálna a samozrejma ako gravitácia. Len málo ľudí tento pojem niekedy objektívne skúmalo, pretože na *to* nikdy nemali dôvod. "Každý vie", že "vláda" je skutočná, potrebná, legitímna a nevyhnutná. Každý predpokladá, že je, a hovorí, akoby to tak bolo, tak prečo by to niekto spochybňoval? Nielenže ľudia málokedy dostanú dôvod skúmať pojem "vláda", ale majú aj veľmi presvedčivú psychologickú motiváciu ho *neskúmať*. Pre niekoho je mimoriadne nepríjemné a znepokojujúce, dokonca existenčne desivé spochybníť jeden zo základných predpokladov, na ktorom je celý jeho pohľad na realitu a celý jeho morálny kódex založený po celý jeho život. Pre človeka, ktorého vnímanie a úsudok boli deformované poverou "authority" (a to sa týka takmer každého), nebude ľahké ani príjemné uvažovať o možnosti, že celý jeho systém viery je založený na lži a že mnohé z toho, čo počas svojho života robil, bolo v dôsledku viery v túto lož škodlivé pre neho samého, jeho priateľov a rodinu a pre ľudstvo vo všeobecnosti.

Skrátka, viera v "autoritu" a "vládu" deformuje vnímanie takmer každého človeka, skresľuje jeho úsudok a vedie ho k tomu, aby hovoril a robil veci, ktoré sú často iracionálne, nezmyselné, kontraproduktívne, pokrytecké alebo dokonca strašne deštruktívne a odporne zlé. Samozrejme, veriaci v mýtus to tak nevnímajú, pretože ho vôbec nevnímajú ako vieru. Sú pevne presvedčení, že "autorita" je skutočná, a na základe tohto falošného predpokladu usudzujú, že ich výsledné vnímanie, myšlienky, názory a činy sú úplne rozumné, ospravedliteľné a správne, rovnako ako Aztékovia nepochybne verili, že ich ľudské obete sú rozumné, ospravedliteľné a správne. Povera schopná spôsobiť, že inak slušní ľudia považujú dobro za zlo a zlo za dobro - čo je presne to, čo robí viera v "autoritu" - je to, čo predstavuje skutočnú hrozbu pre ľudstvo.

Povera o "autorite" ovplyvňuje vnímanie a konanie rôznych ľudí rôznym spôsobom, či už ide o "zákonodarcov", ktorí si predstavujú, že majú právo vládnuť, "vykonávateľov zákona", ktorí si predstavujú, že majú právo a povinnosť presadzovať príkazy "zákonodarcov", poddaných, ktorí si predstavujú, že majú morálnu povinnosť poslúchať, alebo len divákov, ktorí sa na to pozerajú ako neutrálni pozorovatelia. Vplyv viery v "autoritu" na tieto rôzne skupiny, ak sa zhrnú, vedie k určitému stupňu

útlaku, nespravodlivosti, krádeží a vražd, ktoré by inak nemohli existovať.

Časť III a) **Vplyv mýtu na majstrov**

Božské právo politika

V tejto krajine sú na vrchole gangu nazývaného "vláda" kongresmani, prezidenti a "sudcovia". (V iných krajinách sú vládcovia známi pod inými menami, napríklad "králi", "cisári" alebo "poslanci"). A hoci sú na vrchole autoritárskej organizácie, nie sú vnímaní ako samotná "autorita" (tak ako kedysi králi). Stále si predstavujeme, že konajú v mene niečoho iného ako oni sami - akejsi abstraktnej entity nazývanej "vláda". V dôsledku viery v "autoritu" si predstavujú, že majú právo robiť v mene "vlády" veci, na ktoré nikto z nich nemá právo ako jednotlivec. Legitimita ich konania sa nemeria tým, čo robia, ale tým, ako to robia. V očiach väčšiny ľudí sa činy, ktoré politici vykonávajú vo svojej "úradnej funkcii", a príkazy, ktoré vydávajú "laicky prijatými politickými rituálmi, posudzujú podľa úplne iných kritérií ako ich činy ako súkromných osôb.

Ak sa kongresman vláme do domu svojho suseda a vezme si 1000 dolárov, je považovaný za zločinca. Na druhej strane, ak spolu so svojimi kolegami politikmi zavedie "daň" a od toho istého suseda požaduje tých istých 1 000 dolárov, považuje sa to za legitímne.

To, čo by bolo ozbrojenou lúpežou, by potom takmer každý považoval za legitímne "zdanenie". Nielenže by kongresman nebol považovaný za podvodníka, ale všetci "daňoví podvodníci", ktorí by *sa vzopreli* jeho vydieračským požiadavkám, by boli považovaní za "zločincov".

Viera v "autoritu" však nemení len to, ako masy vnímajú "zákonodarcov", ale aj to, ako "zákonodarcovia" vnímajú *sami seba*. Malo by byť zrejmé, že ak človek nadobudne presvedčenie, že má morálne právo vládnuť nad ostatnými, toto presvedčenie bude mať významný vplyv na jeho správanie. Ak je presvedčený, že má právo požadovať od každého časť jeho príjmu pod hrozbou trestu (za predpokladu, že to urobí prostredníctvom

akceptované "zákonné" postupy), takmer určite tak urobí. Ak je presvedčený, že má právo násilne kontrolovať rozhodnutia svojich blížnych - že je to morálne a legitímne - takmer určite to urobí. A prinajmenšom spočiatku to môže robiť aj s tými najlepšimi úmyslami.

Jednoduché mentálne cvičenie umožňuje nahliadnuť, ako a prečo politici konajú tak, ako konajú. Premýšľajte o tom, čo by ste robili, keby ste sa stali kráľom sveta. Ak by ste boli pri moci, ako by ste zlepšili situáciu? Predtým, ako budete čítať ďalej, si túto otázku dôkladne zvážte.

Na otázku, čo by urobili, keby boli zodpovední, takmer nikto neodpovedá: "Nechal by som ľudí na pokoji." Namiesto toho si väčšina ľudí začne predstavovať spôsoby, ako by mohli využiť schopnosť *ovládať* ľudí ako nástroj dobra, na zlepšenie ľudstva. Ak človek vychádza z predpokladu, že takáto kontrola môže byť legitímna a spravodlivá, možnosti sú takmer nekonečné. Mohli by sme vytvoriť zdravšiu krajinu tým, že prinútime ľudí jesť výživnejšie potraviny a pravidelne cvičiť. Chudobným by sa dalo pomôcť tým, že by sa bohatí prinútili dať im peniaze. Ľudia by mohli byť bezpečnejší, ak by boli nútení platiť za silný obranný systém. Ľudia by mohli byť spravodlivejší a spoločnosť súcitnejšia, keby boli nútení správať sa tak, ako by sa správať mali.

Hoci si možno predstaviť mnohé pozitívne prínosy pre spoločnosť, ak by sa "vládna" moc využívala na dobré veci, rovnako ľahko si možno predstaviť aj potenciál tyranie a útlaku - v skutočnosti *nevyhnutnosť* tyranie a útlaku. Ak raz niekto uverí, že má právo ovládať druhých, je len málo pravdepodobné, že sa rozhodne túto moc nepoužívať. A bez ohľadu na to, aké ušľachtilé úmysly mal na začiatku, v skutočnosti nakoniec použije násilie a hrozbu násilia, aby vnútil svoju vôľu iným. Dokonca aj zdanlivo dobročinné ciele, ako je "dávanie chudobným", si najprv vyžadujú, aby "vláda" násilím odobrala bohatstvo inému. Keď už raz niekto - nech je akokoľvek cnostný a s dobrými úmyslami - prijme predpoklad, že "legálna" agresia je legitímna, a keď už raz dostane opraty moci a s nimi aj údajné právo vládnuť, šanca, že sa tento človek *nerozhodne* násilne ovládať svojich blížnych, je takmer nulová. Miera nátlaku a násilia, ktoré pácha na ostatných, môže byť rôzna, ale *v takej* či *onakej* miere sa stane tyranom, pretože ak raz niekto skutočne uverí, že má právo vládnuť (aj keď len "obmedzeným" spôsobom), nebude sa na ostatných pozerat' a nebude sa k nim správať ako k rovnocenným. Bude ich vnímať a zaobchádzať s nimi ako s poddanými.

A to v prípade, že človek začal s dobrými úmyslami. Mnohí z tých, ktorí sa usilujú o "vysokú funkciu", to od začiatku robia z čisto sebeckých dôvodov, pretože túžia po bohatstve a moci pre seba a tešia sa z ovládania iných ľudí. Samozrejme, získanie pozície "úradu" je pre takýchto ľudí prostriedkom na dosiahnutie obrovskej moci, ktorú by inak nemali. Príklady megalomanov z celého sveta a histórie, ktorí využívajú fasádu "authority" na páchanie ohavných zverstiev, sú také bežné a dobre známe, že ich sotva treba spomínať. Dosadzovanie zlých ľudí do pozícií "authority" (napr. Stalin, Lenin, Mao, Hitler, Mussolini, Pol Pot) viedlo k okrádaniu, prepadávaniam, prenasledovaniu, terorizovaniu, mučeniu a priamemu vraždeniu takmer nepochopiteľného množstva ľudských bytostí. Je to také zrejmé, že je takmer hlúpe to vôbec vysloviť: dať moc zlým ľuďom predstavuje nebezpečenstvo pre ľudstvo.

Ale dať moc *dobrym* ľuďom - ľuďom, ktorí aspoň spočiatku zamýšľajú využiť svoju moc na dobro - môže byť rovnako nebezpečné, pretože presvedčenie, že má právo vládnuť, si nevyhnutne vyžaduje, aby veril, že je oslobodený od základnej ľudskej morálky. Keď si niekto predstavuje, že je legitímnym "zákonodarcom", bude sa snažiť použiť silu "zákona" na ovládanie svojich blížnych a nebude pri tom cítiť žiadnu vinu.

Iróniou je, že hoci sú "zákonodarcovia" na samom vrchole autoritárskej hierarchie, ani oni neprijímajú osobnú zodpovednosť za to, čo "vláda" robí. Dokonca aj oni hovoria, akoby "zákon" bol niečo iné ako príkazy, ktoré vydávajú. Je napríklad veľmi nepravdepodobné, že by sa nejaký politik cítil oprávnený najímať ozbrojených hrdlořezov, aby vtrhli do domu jeho suseda, odvliekli ho a zavreli do klietky za údajný hriech fajčenia marihuany. Napriek tomu mnohí politici prostredníctvom protidrogovej "legislatívy" obhajujú práve toto. Zdá sa, že necítia žiadnu hanbu ani vinu za to, že ich "legislatíva" viedla k tomu, že milióny ľudí bez násilia boli násilne odvedení od svojich priateľov a rodín a nútení žiť v klietkach celé roky - niekedy až do konca života. Keď hovoria o násilných činoch, za ktoré sú priamo zodpovední - a "protidrogové zákony" sú len jedným z príkladov -, "zákonodarcovia" používajú výrazy ako "zákony krajiny", akoby oni sami boli len divákmi a "krajina", "krajina" alebo "ľudia" boli tí, ktorí spôsobili, že k takémuto násiliu došlo.

Úroveň psychologického odstupu politikov od toho, čo osobne a priamo spôsobili svojimi "zákonmi", hraničí so šialenstvom. Rozkazujú armádam "výbercov daní", aby násilne zabavili majetok zarobený stovkami miliónov ľudí. Prijímajú jeden rušivý "zákon" za druhým a používajú hrozby násilím na kontrolu každého

života miliónov ľudí, ktorých nikdy nevideli a o ktorých nič nevedia. A po tom, čo boli priamo zodpovední za pravidelné iniciovanie násilia voči takmer každému, kto žije v okruhu stoviek alebo tisícok kilometrov od nich, sú skutočne šokovaní a urazení, ak sa niekto z ich obetí vyhráza, že voči nim použije násilie. Považujú za opovrhnutiahodné, ak sa obyčajný roľník vyhráza tým, čo oni, politici, robia miliónom ľudí každý deň. Zároveň si zrejme ani nevšimnú milióny ľudí, ktorí sú uväznení, ktorým je ukradnutý majetok, ktorých finančný život je zničený, ktorých sloboda a dôstojnosť sú napadnuté, ktorí sú obťažovaní, napadnutí a niekedy aj zavraždení "vládnymi" zločincami, čo je priamym dôsledkom práve tých "zákonov", ktoré títo politici vytvorili.

Keď v najnovšej vojnovnej hre politikov zomierajú tisíce mladých mužov a žien, politici o tom hovoria ako o "obete za slobodu", hoci o nič také nejde. Politici dokonca používajú scény s vojakmi v rakvách - čo je dôsledok, ktorý možno priamo pripísať tomu, čo títo politici urobili - ako fotopasce, aby verejnosti ukázali, akí sú starostliví a súcitní. Tí istí ľudia, ktorí poslali mladých ľudí zabíjať alebo umierať, potom hovoria o tom, čo sa stalo, akoby oni sami boli len pozorovateľmi, a hovoria veci ako "zomreli za svoju krajinu" a "v každej vojne sú obete", akoby sa vojna stala sama od seba.

A, samozrejme, tisíce a tisíce ľudí na "druhej strane" - poddaní nejakej inej "moci", občania nejakej inej "krajiny" - ktorí sú zabití vo vojnách vedených politikmi, sa takmer vôbec nespomínajú. Sú len príležitostnou štatistikou vo večerných správach. A politici nikdy neprijmú ani najmenší kúsok zodpovednosti za rozsiahlu, rozsiahlu, dlhotrvajúcu bolesť a utrpenie, duševné aj fyzické, ktoré ich vojnové štvanie spôsobilo tisícom alebo miliónom ľudských bytostí. O hĺbke ich popierania a úplného vyhýbania sa osobnej zodpovednosti svedčí aj to, že keď sa niektorá z obetí vojnových hier politikov rozhodne zaútočiť na zdroj, a to tak, že sa priamo zameria na tých, ktorí vydali rozkaz zaútočiť, *všetci* politici, dokonca aj tí, ktorí tvrdia, že sú proti vojne, a všetky hovoriace hlavy v televízii vyjadrujú šok a pobúrenie, že niekto urobí niečo také podlé. Je to preto, že v očiach "zákonodarcov" - vďaka úžasnej sile mýtu "authority", ktorý úplne deformuje a skresľuje ich vnímanie reality - keď robia veci, ktoré majú za následok smrť tisícov nevinných, je to "nešťastná daň za vojnu", ale keď sa jedna z ich obetí pokúsi udrieť na zdroj, je to terorizmus."

Je dosť zlé, ak tí, ktorí len plnia rozkazy, odmietajú osobnú zodpovednosť za svoje činy (o čom sa píše nižšie), ale ak tí, ktorí skutočne *vydávajú rozkazy* a vymýšľajú ich, odmietajú akúkoľvek zodpovednosť za to, čo ich rozkazy priamo spôsobili, je to číre šialenstvo. To však "zákonodarcovia" robia vždy a na všetkých úrovniach. Či už ide o federálnu vládu, alebo nejaké miestne zastupiteľstvo mesta či obce, vždy, keď "zákonodarca" na niečo uvalí "daň" alebo zavedie nejaké nové "zákonné" obmedzenie, politici používajú hrozbu násilia na ovládanie ľudí. Kvôli svojej nezlomnej viere v mýtus "authority" však nevidia, že práve to robia, a nikdy neprevezmú osobnú zodpovednosť za to, že sa vyhrážajú a vydierajú svojich blížnych.

Časť III b) **Účinky mýtu na vykonávateľov**

Dodržiavanie príkazov

"Zákonodarcovia" vydávajú príkazy, ale sú to ich verní vykonávatelia, ktorí ich vykonávajú. Milióny a milióny inak slušných, civilizovaných ľudí trávia deň čo deň obťažovaním, vyhrážaním, vydieraním, kontrolou, šikanovaním a iným utláčaním iných, ktorí nikomu neublížili ani nikoho neohrozili. Ale pretože konanie takýchto "vymožitel'ov práva" sa považuje za "zákonné" a pretože sú presvedčení, že konajú v mene "authority", predstavujú si, že za svoje činy nenesú žiadnu zodpovednosť. Čo je ešte horšie, svoje vlastné činy ani nevnímajú ako svoje vlastné činy. Hovoria a konajú, akoby ich myseľ a telo nejakým spôsobom ovládla nejaká neviditeľná entita nazývaná "zákon" alebo "vláda". Hovoria veci ako: "Hej, ja zákony nevytváram, ja ich len presadzujem, nezáleží to na mne." V skutočnosti však zákony nevytvárajú ľudia, ktorí ich dodržiavajú. Hovoria a správajú sa, akoby pre nich nebolo možné robiť nič iné, než bezmocne plniť vôľu moci nazývanej "autorita", a že teda nie sú osobne zodpovední za svoje činy o nič viac, ako je bábka zodpovedná za to, čo ju bábkar núti robiť.

Keď konajú vo svojej "úradnej" funkcii a sú zdanlivo bezmocne posadnutí duchom "authority", "strážcovia zákona" sa správajú tak, ako by sa inak nikdy nesprávali, a robia veci, ktoré by sami uznali za necivilizované, násilné a zlé, keby ich robili z vlastnej vôle, bez toho, aby im *to* prikázala "autorita". Príklady takéhoto správania sa vyskytujú na celom svete, každú hodinu a každý deň, v najrôznejších

spôsoby. Vojak môže zastreliť úplne cudzieho človeka, ktorého jediným prehreškom bolo, že sa prechádzal vo vojensky okupovanej zóne po vyhlásení zákazu vychádzania. Skupina ťažko ozbrojených mužov môže niekomu vykpnúť dvere a odvliecť ho preč alebo zastreliť muža pred očami jeho manželky a detí, pretože pestoval rastlinu, ktorú politici vyhlásili za zakázanú ("ilegálnu"). Byrokrat by mohol vyplniť papiere, ktorými by nariadil finančnej inštitúcii, aby v mene "výberu daní" vybrala z niekoho bankového účtu tisíce dolárov. Iný byrokrat môže poslať ozbrojených hrdlorezov, keď zistí, že si niekto dovolil postaviť terasu na vlastnom pozemku so súhlasom susedov, ale bez "vládneho" súhlasu (v podobe "stavebného povolenia"). Dopravný policajt môže niekoho zastaviť a vydierať (prostredníctvom "pokuty") za to, že nemá zapnutý bezpečnostný pás. Agent TSA môže prehľadávať niečie osobné veci bez najmenšieho dôvodu na podozrenie, že daná osoba urobila alebo sa chystá urobiť niečo zlé. "Sudca" môže nariadiť ozbrojeným hrdlorezom, aby niekoho zavreli do kliečky na týždne, mesiace alebo roky za čokoľvek, od prejavu neúcty k sudcovi až po šoférovanie bez písomného povolenia politikov (vo forme vodičského preukazu) alebo za účasť na akomkoľvek druhu vzájomne dobrovoľného, ale politikmi neschváleného ("nezákonného") obchodu.

Tieto príklady a doslova milióny ďalších, ktoré by sme mohli uviesť, sú agresívne činy páchané páchatel'mi, ktorí by ich nespáchali, keby ich k tomu nenaviedla vnímaná "autorita". Stručne povedané, väčšina prípadov krádeže, útoku a vraždy sa stala len preto, že "autorita" niekomu *povedala*, aby kradol, útočil alebo zabíjal. Ľudia, ktorí takéto príkazy vykonávajú, by sa väčšinou sami od seba takýchto zločinov nedopustili. Koľko zo 100 000 ľudí, ktorí pracujú pre daňový úrad, sa zapojilo do obťažovania, vydierania a krádeží *predtým*, ako sa stali agentmi daňového úradu? Málo, ak vôbec niekto. Koľko vojakov *pred* vstupom do armády obťažovalo, vyhrážalo sa alebo zabíjalo ľudí, ktorých nepoznali? Málo, ak vôbec. Koľko policajtov pravidelne zastavovalo, vypočúvalo a unášalo ľudí, ktorí sa neprevinili, *predtým*, ako sa stali "strážcami zákona"? Veľmi málo. Koľkí "sudcovia" nechali hádzať ľudí do kliečok za nenásilné správanie *predtým*, ako boli vymenovaní za "súd"? Pravdepodobne ani jeden.

Keď sa takéto agresívne činy stanú "legálnymi" a sú vykonávané v mene "presadzovania práva", tí, ktorí ich páchajú, si predstavujú, že tieto činy sú vo svojej podstate legitímne a platné, hoci si uvedomujú, že ak by tie isté činy spáchali sami, a nie v mene imaginárnej "authority", boli *by to* zločiny a boli by nemorálne. Aj keď v súkolesí "vládnej" mašinérie samozrejme existuje viacero významných i menej významných koliesok, od nízko postavených tlačiarov papiera až po ozbrojených žoldnierov, všetky majú spoločné dve veci: 1) spôsobujú

nepríjemnosti na druhých spôsobom, ktorý by sami neurobili, a 2) v režime "vymožiteľa práva" neprijímajú žiadnu osobnú zodpovednosť za svoje konanie. Nič to neukáže tak zjavne ako skutočnosť, že keď sa spochybní správnosť alebo morálnosť ich konania, ich odpoveďou je takmer vždy nejaká variácia na "len si robím svoju prácu". Zjavný dôsledok všetkých takýchto vyhlásení je tento: "Nie som zodpovedný za svoje činy, pretože "autorita" mi *povedala, aby som to urobil.*" Jediný spôsob, ako to má aspoň kúsok zmyslu, je, že osoba doslova nedokáže odmietnuť urobiť niečo, čo jej prikázala domnelá "autorita". Žiaľ, hroznou pravdou je, že väčšina ľudí sa v dôsledku autoritárskej indoktrinácie zdá byť psychicky *neschopná* neposlúchnuť príkazy pomyselnej "authority". Väčšina ľudí, ktorí majú na výber medzi tým, čo vedia, že je správne, a tým, čo vedia, že je nesprávne, keď im to prikáže domnelá "autorita", urobí to druhé. Nič to nedokazuje tak presvedčivo ako výsledky psychologických experimentov, ktoré v 60. rokoch 20. storočia uskutočnil Dr. Stanley Milgram.

Milgramove experimenty

Stručne povedané, Milgramove štúdie mali za cieľ zistiť, do akej miery by bežní ľudia spôsobili bolesť cudzím ľudom len preto, že im to prikázala "autorita". Úplný opis experimentov a ich výsledkov nájdete v knihe Dr. Milgrama *Poslušnosť autorite*. Nasledujúci text je stručným zhrnutím jeho experimentov a zistení.

Účastníci boli požiadaní, aby sa dobrovoľne prihlásili na experiment, o ktorom im bolo povedané, že testuje ľudskú pamäť. Pod dohľadom vedca ("authority") bola jedna osoba pripútaná na stoličku a napojená na elektródy a druhá - skutočný subjekt štúdie - sedela pred prístrojom generujúcim šoky. Osobe pred "zapperom" bolo povedané, že cieľom je otestovať, či šokovanie druhej osoby pri nesprávnej odpovedi na otázku o zapamätaní ovplyvní jej schopnosť zapamätať si veci. Skutočným cieľom však bolo otestovať, do akej miery by osoba pred zapperom spôsobila bolesť nevinnému cudzincovi len preto, že jej to niekto v úlohe "authority" povedal. Zariadenie zapper malo sériu spínačov s napätím až 450 voltov a subjekt "zapper" mal zvýšiť napätie a udeliť ďalší šok zakaždým, keď "zapper" dostal nesprávnu odpoveď. V skutočnosti bol "zappee" pri testoch hercom, ktorý vôbec nedostával šoky, ale pri daných úrovniach napätia vydával výkriky bolesti, protesty o srdcových ťažkostiach, žiadosti o zastavenie experimentu, výkriky o milosť a nakoniec mlčal (predstieral bezvedomie alebo smrť). Na stránke .

Okrem toho bol stroj "zapper" draho označený štítkami s nebezpečenstvom na hornom konci série spínačov.

Výsledky experimentu šokovali aj doktora Milgrama. Stručne povedané, výrazná väčšina pokusných osôb, takmer dve z troch, pokračovala v experimente až do konca a spôsobovala úplne cudziemu človeku šoky, ktoré považovala za neznesiteľne bolestivé, ak nie smrteľné, a to napriek výkrikom agónie, volaniu o milosť, dokonca aj bezvedomiu alebo smrti (predstieranej) obeť. Doktor Milgram sám stručne zhrnul záver, ku ktorému sa dospelo:

"S otupujúcou pravidelnosťou bolo vidieť, ako sa dobrí ľudia podriaďujú požiadavkám autority a vykonávajú činy, ktoré sú bezcitné a kruté Podstatná časť ľudí robia to, čo sa im prikáže, bez ohľadu na obsah činu a bez obmedzenia svedomia, pokiaľ vnímajú, že príkaz pochádza od legitímnej autority."

Za zmienku stojí, že pri experimentoch nehrozilo, že "zapper" bude potrestaný za neposlušnosť, ani nebola sľúbená žiadna špeciálna odmena za poslušnosť. Výsledky teda neukazovali len to, že bežný človek by mohol ublížiť niekomu inému, aby si "zachránil krk", alebo by mohol ublížiť niekomu inému, ak by z toho mal nejaký prospech. Namiesto toho výsledky ukázali, že väčšina ľudí spôsobí nevinnému cudziemu človeku neznesiteľnú bolesť, dokonca smrť, len preto, že mu to prikázala domnelá "autorita".

Tento bod sa nedá preceňovať: existuje určitá *viera*, ktorá vedie v podstate dobrých ľudí k tomu, aby robili zlé veci, dokonca až ohavne zlé veci. Dokonca aj zverstvá Hitlerovej Tretej ríše neboli výsledkom miliónov zlých ľudí, ale veľmi malej hrstky skutočne zlých ľudí, ktorí získali pozície "autority", a miliónov poslušných ľudí, ktorí len robili to, čo im povedala vnímaná "autorita". Autorka Hannah Arendtová vo svojej knihe o najvyššom Hitlerovom byrokratovi Adolfovi Eichmannovi (niekedy nazývanom "architekt holokaustu") použila výraz "banalita zla", aby poukázala na skutočnosť, že väčšina zla nie je výsledkom osobnej zloby alebo nenávisťi, ale len výsledkom slepej poslušnosti - jednotlivci sa vzdávajú vlastného rozumu a úsudku v prospech bezmyšlienkovitého podriadenia sa pomyselnej "autorite".

Je zaujímavé, že Arendtovej kniha aj experimenty doktora Milgrama pohoršili mnohých ľudí. Dôvod je jednoduchý: ľudia, ktorí boli naučení rešpektovať "autoritu; a boli

učili, že poslušnosť je cnosť a že spolupráca s "autoritou" je to, čo nás robí civilizovanými, neradi počúvajú pravdu, ktorá hovorí, že skutočne zlí ľudia so všetkou svojou zlobou a nenávisťou predstavujú pre ľudstvo oveľa *menšiu* hrozbu ako v podstate *dobří* ľudia, ktorí veria v "autoritu". Každý, kto poctivo skúma výsledky experimentov doktora Milgrama, nemôže uniknúť tejto skutočnosti. Okrem všeobecného ponaučenia, ktoré si z Milgramových experimentov treba vziať - že väčšina ľudí bude úmyselne ubližovať iným ľuďom, ak im to prikáže domnelá "autorita" -, stojí za zmienku niekoľko ďalších zistení Milgramovej práce:

1) Mnohé z pokusných osôb vykazovali známky stresu, viny a úzkosti, keď spôsobovali bolesť iným, a napriek tomu v tom pokračovali. Táto skutočnosť dokazuje, že nešlo len o odporných sadistov, ktorí čakali na zámienku, aby mohli ubližovať iným; nerobili to radi. Okrem toho to ukazuje, že títo ľudia *vedeli*, že robia niečo zlé, a napriek tomu to robili, pretože im to prikázala "autorita". Niektoré subjekty protestovali, prosili, aby mohli prestať, nekontrolovateľne sa triasli, dokonca plakali, a napriek tomu väčšina pokračovala až do konca experimentu. Záver by sotva mohol byť zrejmejší: *viera v "autoritu" núti dobrých ľudí páchať zlo.*

2) Zdá sa, že výška príjmu, úroveň vzdelania, vek, pohlavie a iné demografické faktory mali na výsledky malý alebo žiadny vplyv. Štatisticky povedané, bohatá, kultúrna, vzdelaná mladá žena poslúchne autoritatívny príkaz ublížiť niekomu inému rovnako ochotne ako negramotný, chudobný, manuálne pracujúci muž. Jediným spoločným faktorom všetkých tých, ktorí pokračovali až do konca experimentu, je to, že verili v "autoritu" (samozrejme). Opäť platí, že posolstvo, ktoré si treba osvojiť, nech je akokoľvek znepokojujúce, je logicky neodškriepiteľné: *Bez ohľadu na takmer všetky ostatné faktory viera v autoritu mení dobrých ľudí na pôvodcov zla.*

3) Priemerný človek, keď mu opíšeme experiment, nepočítajúc výsledky, odhadne, že súcitiť a svedomie väčšiny ľudí by im zabránili pokračovať v celom experimente. Profesionálni psychiatri predpovedali, že do konca experimentu poslúchne len asi jeden z tisíciky, pričom v skutočnosti to bolo asi 65 %. A keď sa priemerného človeka, ktorý v skutočnosti nebol testovaný, opýtame, či by on osobne išiel do konca štúdie, keby bol testovaný, zvyčajne trvá na tom, že by nešiel. Napriek tomu väčšina áno. Aj v tomto prípade je posolstvo znepokojujúce, ale nesporné: *Takmer každý obrovsky podceňuje mieru, do akej môže byť viera v "autoritu", dokonca aj v seba samého, použitá na presvedčenie dobrých ľudí, aby páchali zlo.*

4) Dr. Milgram tiež zistil, že niektoré pokusné osoby boli v rozpore s akýmkoľvek rozumom odhodlané obviňovať z výsledkov vlastnej slepej poslušnosti *obet'*: toho, kto bol šokovaný. Inými slovami, niektorí z tých, ktorí šokovali, si vďaka akejkoľvek zvrátenej mentalite predstavovali, že šokovaný si za svoje utrpenie môže sám. Keď si to uvedomíme, nemalo by nás prekvapiť, že keď sú policajti prichytení pri útoku na nevinných civilistov, alebo keď sú vojaci prichytení pri terorizovaní či vraždení civilistov, alebo keď sú väzenskí dozorcovia prichytení pri mučení väzňov, ich obranou je často obviňovanie *obete*, bez ohľadu na to, ako veľmi musia autoritárskimi agresorovi kvôli tomu pokriviť pravdu a logiku.

Zaujímavé je, že hoci na Norimberskom procese nebolo "len plnenie rozkazov" akceptované ako platné ospravedlnenie toho, čo nacisti robili, stále je to štandardná odpoveď nespočetných vojakov, policajtov, daňových úradníkov, byrokratov a iných predstaviteľov "moci", kedykoľvek sa spochybní morálnosť ich správania. Tak v Milgramových experimentoch, ako aj pri nespočetných skutočných zneužitíach moci sa tí, ktorí úmyselne ubližujú iným, jednoducho vrátia k štandardnej výhovorce a tvrdia, že nie sú osobne zodpovední, pretože len plnili rozkazy. V Milgramových experimentoch sa niekoľko subjektov dokonca priamo pýtalo "authority", ktorá z nich je zodpovedná za to, čo sa deje. Keď "autoritatívna" postava povedala, že je to on, kto je zodpovedný, väčšina subjektov pokračovala bez ďalšej debaty, zjavne spokojná s predstavou, že čokoľvek sa od tej chvíle stane, nie je ich vina a nebudú za to zodpovední. Aj v tomto prípade je ťažké uniknúť posolstvu: *Viera v "autoritu" umožňuje v podstate dobrým ľuďom dištancovať sa od zlých činov, ktoré sami spáchali, a zbavuje ich pocitu osobnej zodpovednosti.*

5) Keď bolo na "zapperovi", aké napätie použije, len veľmi zriedkavo prekročil 150 voltov, čo bol bod, pri ktorom ten, kto predstieral šok, povedal, že nechce pokračovať. Je veľmi dôležité poznamenať, že až do tohto bodu - a takmer všetky pokusné osoby to zvládli - "zappee" vydával chrčanie bolesti, ale nepožiadal: o zastavenie experimentu. V dôsledku toho mohol ten, kto robil zapping, celkom oprávnené povedať, že zappingovaný súhlasil s dohodou a až do tohto momentu bol stále dobrovoľným účastníkom. Zaujímavé je, že z tých niekoľkých subjektov, ktoré nevydržali až do konca, mnohí prestali hneď, ako "zappingovaný" povedal, že chce skončiť. Toto by sa dalo nazvať "libertariánskou líniou", pretože keď "zappee" požiadala o odpojenie, pokračovanie v zapperovaní aj tak predstavuje iniciovanie násilia voči inému - presne to, proti čomu libertariáni vystupujú. Žiaľ, tí, ktorí sa zastavia na "libertariánskej hranici", tvoria len malú menšinu populácie. Pokiaľ ide o zvyšok, zistenia sú znepokojivo jasné: z ľudí, ktorí by,

na príkaz "authority", šokovať niekoho, kto pokojne povedal: "Už to nechcem robiť," väčšina by pokračovala v spôsobovaní bolesti, aj keby obeť kričala v agónii. Je to preto, že väčšina ľudí je zlá? Nie. Je to preto, že boli naučení robiť to, čo sa im povie, a boli indoktrinovaní najnebezpečnejšou poverou zo všetkých: vierou v "autoritu".

Treba poznamenať, že ani Dr. Milgram sa nevyhol vlastnej indoktrinácii kultom uctievania "authority". Dokonca aj on sa len tak mimochodom a s veľmi malým komentárom vyjadril, že *"nemôžeme mať spoločnosť bez určitej štruktúry authority"*. Urobil slabý pokus obhájiť vyučovanie poslušnosti "autorite" slovami: *"Poslušnosť je často racionálna. Je rozumné riadiť sa príkazmi lekára, dodržiavať dopravné značky a opustiť budovu, keď nás polícia informuje o bombovej hrozbe."* Žiadny z týchto príkladov však v skutočnosti nevyžaduje ani neospravedlňuje vieru v "autoritu". Napriek tomu, ako ľudia často hovoria, lekári nevydávajú "príkazy". Sú "autoritami" v tom zmysle, že majú znalosti v oblasti medicíny, ale nie v tom zmysle, že by mali nejaké právo vládnuť. Pokiaľ ide o ostatné príklady, hlavným dôvodom na dodržiavanie pravidiel cestnej premávky alebo na opustenie budovy, v ktorej je bomba, nie je to, že poslušnosť "autorite" je cnosť, ale preto, že alternatívou je zranenie alebo smrť. Ak by nejaký neautoritatívny človek v divadle vytiahol spod sedadla bombu, podržal ju, aby ju všetci videli, a povedal: "Bomba! Vypadnime odtiaľto!" zostali by všetci ostatní na mieste, pretože táto osoba nebola vnímaná ako "autorita"? Samozrejme, že nie. A keby "vláda" zrušila "zákon", ktorý hovorí, po ktorej strane cesty má každý jazdiť, začali by ľudia náhodne odbočovať? Samozrejme, že nie. Naďalej by jazdili po správnej strane, pretože nechcú do seba narážať. Takže hoci aj doktor Milgram sa držal názoru, že viera v "autoritu" je niekedy potrebná a dobrá, neuviedol žiadny racionálny argument na podporu takéhoto tvrdenia. O sile mýtu "authority" svedčí aj to, že ani človek, ktorý bol svedkom toho, čoho bol svedkom doktor Milgram, sa stále nedokázal úplne vzdať tejto povery.

Po tom, čo Dr. Milgram zverejnil svoje zistenia, boli mnohí šokovaní a zdesení tým, do akej miery sú normálni ľudia ochotní spôsobiť bolesť alebo smrť nevinným cudzím ľuďom, ak im to nariadi domnelá "autorita". Podobné testy vykonané po experimentoch Dr. Milgrama priniesli podobné výsledky, ktoré niektorých ľudí stále šokujú. Výsledky by však naozaj nemali prekvapiť nikoho, kto sa pozrel na to, ako je väčšina ľudských bytostí vychovávaná.

Výučba slepej poslušnosti

Údajným cieľom škôl je vyučovať čítanie, písanie, matematiku a ďalšie akademické oblasti myslenia. Ale poslanstvo, ktoré inštitúcie "vzdelávania" v skutočnosti učia, je oveľa účinnejšie ako akékoľvek užitočné vedomosti alebo zručnosti, je myšlienka, že podriadenosť a slepá poslušnosť "autorite" sú cnosti. Stačí sa zamyslieť nad prostredím, v ktorom väčšina ľudí strávi väčšinu svojich formatívnych rokov. Študenti rok čo rok žijú vo svete, v ktorom:

- Dostávajú uznanie, pochvalu a odmenu za to, že sú tam, kde im "autorita" prikazuje byť, keď im "autorita" prikazuje byť tam. Za to, že sú kdekoľvek inde, dostávajú nesúhlas, výčitky a tresty. (To zahŕňa aj skutočnosť, že sú nútené byť v škole.)
- Dostávajú súhlas, pochvalu a odmenu za to, že robia to, čo im "autorita" prikáže. Za to, že robia niečo iné alebo že nerobia to, čo im "autorita" prikáže, dostávajú nesúhlas, výčitky a tresty.
- Dostávajú súhlas, pochvalu a odmenu za to, že hovoria vtedy a tak, ako im "autorita" prikáže hovoriť, a dostávajú nesúhlas, výčitky a tresty za to, že hovoria inokedy, iným spôsobom alebo o inom predmete, než o akom im "autorita" prikáže hovoriť, alebo za to, že nehovoria, keď im "autorita" prikáže hovoriť.
- Dostávajú súhlas, pochvalu a odmenu za to, že opakujú myšlienky, ktoré "autorita" vyhlási za pravdivé a dôležité, a dostávajú nesúhlas, výčitky a tresty za to, že ústne alebo v písomnom teste nesúhlasia s názormi tých, ktorí sa vyhlasujú za "autoritu", alebo za to, že premýšľajú alebo píšú o iných témach, než o ktorých im "autorita" hovorí, že si majú myslieť alebo písať.
- Dostávajú súhlas, pochvalu a odmenu za to, že okamžite informujú "autoritu" o akýchkoľvek problémoch alebo osobných konfliktoch, na ktoré narazia, a dostávajú nesúhlas, výčitky a tresty za to, že sa snažia vyriešiť akékoľvek problémy alebo urovnať akékoľvek nehody na vlastnú päsť.
- Dostávajú súhlas, pochvalu a odmenu za dodržiavanie akýchkoľvek pravidiel, ktoré sa im "autorita" rozhodne uložiť. Za nedodržiavanie týchto pravidiel dostávajú nesúhlas, výčitky a tresty. Tieto pravidlá sa môžu týkať takmer čohokoľvek, vrátane toho, aké oblečenie nosiť, aký účes mať, aký výraz tváre mať,

ako sedieť na stoličke, čo mať na stole, akým smerom sa pozeráť a aké slová používať.

- Dostávajú súhlas, pochvalu a odmenu za to, že povedia "autorite", keď iný žiak nedodrží "pravidlá", a dostávajú nesúhlas, výčitky a trest za to, že to neurobia.

Žiaci jasne a okamžite vidia, že v ich svete existujú dve odlišné triedy ľudí, páni ("učitelia") a poddaní ("žiaci"), a že pravidlá správneho správania sú pre tieto dve skupiny diametrálne odlišné. Majstri neustále robia veci, ktoré podriadeným *zakazujú*: komandujú ľudí, ovládajú ostatných prostredníctvom vyhrážok, berú im majetok atď. Tento neustály a zjavný dvojitý meter učí poddaných, že pre pánov platia úplne iné morálne normy ako pre poddaných. Poddaní musia robiť všetko, čo im páni prikážu, a len to, čo im páni prikážu, zatiaľ čo páni si môžu robiť, čo sa im zachce.

Nie je to tak dávno, čo sa majstri bežne dopúšťali fyzického násillia (t. j. "telesných trestov") voči poddaným, ktorí rýchlo a bezvýhradne nerobili, čo im bolo povedané, pričom *im* hovorili, že je absolútne neprípustné, aby niekedy použili fyzické násillie, dokonca aj v sebaobrane, najmä v sebaobrane voči majstrom. Našťastie, pravidelné, otvorené fyzické násillie zo strany "učiteľov" sa stalo nezvyčajným. Hoci sa však násillie stalo menej zjavným, základné metódy autoritárskej kontroly a trestania zostali.

V triede môže "autorita" meniť pravidlá podľa vlastnej vôle, môže trestať celú skupinu za to, čo urobí jeden študent, a môže vypočúvať alebo prehl'adávať ktoréhokoľvek študenta - alebo všetkých študentov.

- kedykoľvek. "Autorita" nikdy nemá povinnosť zdôvodňovať alebo vysvetľovať študentom pravidlá, ktoré vydáva, alebo čokoľvek iné, čo robí. A "autoritu" vôbec nezaujímá, či má študent dobrý dôvod myslieť si, že by bolo lepšie stráviť čas niekde inde, robiť niečo iné alebo premýšľať o niečom inom. "Známky", ktoré študent dostane, spôsob, akým sa s ním zaobchádza, signály, ktoré sa mu vysielajú - písomné, slovné a iné -, to všetko závisí od jedného faktora: od jeho schopnosti a ochoty bezvýhradne podriaďiť svoje vlastné túžby, úsudok a rozhodnutia tým, ktoré má "autorita". Ak to robí, je považovaný za "dobrého". Ak to nerobí, je považovaný za "zlého".

Táto metóda indoktrinácie nebola náhodná Školstvo v Spojených štátoch a v skutočnosti vo veľkej časti sveta bolo zámerne vytvorené podľa vzoru pruského systému "vzdelávania", ktorý bol navrhnutý s *jasným cieľom* vychovať ľudí, aby boli

poslušnými nástrojmi vládnucej triedy, ktoré sa dajú ľahko ovládať a rýchlo a bez rozmyslu poslúchajú, najmä na vojenské účely. Ako vysvetlil Johann Fichte, jeden z tvorcov pruského systému, cieľom tejto metódy bolo "vymodelovať" študenta tak, aby "*jednoducho nemohol chcieť inak*", ako *chcú* tí, ktorí majú "moc". V tom čase sa otvorene priznávalo, že tento systém je prostriedkom na psychické zotročenie širokej populácie vôľou vládnucej triedy. A presne to sa mu darí aj naďalej, a to na celom svete vrátane Spojených štátov.

Dôvodom, prečo väčšina ľudí robí to, čo im "autorita" prikáže, bez ohľadu na to, či je príkaz morálny alebo racionálny, je to, že presne na to boli *vycvičení*. Všetko v autoritatívnom "školstve" (a autoritatívnej výchove), dokonca aj moderná verzia, ktorá sa tvári, že je starostlivá a otvorená, neustále vtíka mladým ľuďom do hlavy predstavu, že ich úspech, ich dobrota, ich hodnota ako ľudských bytostí sa meria tým, ako dobre poslúchajú "autoritu".

Je teda prekvapujúce, že väčšina dospelých namiesto toho, aby použila logiku na dôkazy a dospela k vlastným záverom, hľadá "autoritu", ktorá by im povedala, čo si majú myslieť? Je divné, že keď muž s odznakom začne štekliť príkazy, väčšina dospelých sa bez otázok bojazlivo podriadi, aj keď neurobili nič zlé? Je divné, že väčšina dospelých sa ovčansky podrobí akýmkoľvek výsluchom a prehliadkam, ktoré im "strážcovia zákona" chcú spôsobiť? Divíte sa, že mnohí dospelí utekajú za najbližším "orgánom", aby vyriešili akýkoľvek problém alebo vyriešili akýkoľvek spor? Divíte sa, že väčšina dospelých splní akýkoľvek príkaz, nech je akokoľvek iracionálny, nespravodlivý alebo nemorálny, ak si predstavujú, že ten, kto príkaz vydáva, je "autorita"? Malo by nás niečo z toho prekvapovať vzhľadom na skutočnosť, že takmer každý človek prešiel dlhoročným vedomým vycvikom, aby sa takto správal?

Experimenty doktora Milgrama jasne ukázali, že ľudia, ktorých produkuje aj naša moderná, údajne osvietená spoločnosť, dokonca aj v starých dobrých USA - tejto údajnej bašte slobody a spravodlivosti - sú väčšinou bezcitnými, nezodpovednými a nemysliacimi nástrojmi toho, kto si nárokuje právo vládnuť. Keď sú ľudia zámerne vychovávaní k tomu, aby sa pokorne podriaďovali zveri nazývanej "autorita" - keď sa učia, že je dôležitejšie poslúchať ako súdiť - prečo by sme sa mali vôbec čudovať vydieraniu, útlaku, terorizmu a masovým vraždám, ktoré sa páchajú len preto, že to prikázala samozvaná "autorita"? Celé ľudské dejiny ukazujú tento smrteľný vzorec tak jasne, ako to len môže byť: V tomto prípade je jasné, že je to jasný a jasný dôkaz: niekoľko zlých vládcov + mnoho poslušných poddaných = rozsiahla nespravodlivosť a útlak.

Tvorba príšer

Mali by sme tu spomenúť aj psychologickú štúdiu, ktorá sa uskutočnila na Stanfordskej univerzite v roku 1971 a v rámci ktorej bolo zriadené akési falošné väzenie, kde desiatky študentov boli vymenovaní za falošných väzňov a ďalší za falošných dozorcov. Experiment musel byť predčasne ukončený už po šiestich dňoch, pretože tí, ktorí dostali "autoritu" (dozorcovia), sa stali šokujúco bezcitnými, hrubými a sadistickými voči svojim väzňom.

Treba poznamenať, že týranie, ktorého sa dopustili "dozorcovia", dokonca prekročilo rámec toho, čo im nariadili tí, ktorí experiment viedli, a ktorého cieľom *bolo* ponížiť a degradovať väzňov. To ukazuje, že osobné zlomyseľné alebo sadistické sklony jednotlivca sú významným faktorom, ktorý prispieva k takémuto zneužívaniu, ale že väčšina ľudí otvorene koná s takýmito sklonmi len vtedy, keď dostanú pozíciu "authority", o ktorej sa domnievajú, že im to umožňuje. Rovnaký jav možno pozorovať pri všetkých druhoch zneužívania moci, či už zo strany byrokrata na mocenskom výlete, vojaka alebo policajta, ktorý rád šikanuje alebo napáda civilistov, alebo akéhokoľvek iného úradníka, ktorý rád panuje nad ostatnými. Tie dokazujú, že viera v "autoritu" nielenže umožňuje, aby sa v podstate dobrí ľudia stali nástrojmi útlaku a nespravodlivosti, ale tiež vyzdvihuje a dramaticky zosilňuje akýkoľvek potenciál zloby, nenávisť, sadizmu a lásky k panstvu, ktorý títo ľudia môžu mať. Povera o "autorite" začína tým, že z priemerných ľudí robí obyčajných *sprostredkovateľov* zla (čo Arendtová opísala ako "banalitu zla"), ale potom pokračuje tým, že z takýchto ľudí robí *osobne* zlých, keď ich presvedča, že majú právo, či dokonca povinnosť zneužívať a utláčať iných ľudí. To možno vidieť na správaní vojakov, policajtov, prokurátorov, sudcov, dokonca aj drobných byrokratov. Každý, koho práca spočíva v prenasledovaní, vydieraní, vyhrážaní, nátlaku a kontrole slušných ľudí, sa skôr či neskôr stane prinajmenšom bezcitným, ak nie priamo sadistickým. Človek sa nemôže neustále *správať* ako netvor bez toho, aby sa ním nakoniec nestal.

Ďalšou dôležitou vecou, ktorú si treba uvedomiť, ako ukazujú nespočetné príklady zneužitia moci, je, že hoci viera v "autoritu" môže viesť ľudí k tomu, aby ubližovali iným, tá istá viera často nedokáže *obmedziť* rozsah, v akom zástupcovia "authority" ubližujú iným ľuďom. Napríklad mnohí jednotlivci, ktorí by sami nikdy neutláčali nevinného človeka, sa stávajú "policajtmí", čím získavajú "legálnu" moc páchať určitý stupeň útlaku. V mnohých prípadoch však nakoniec prekročia "zákonnú"

útlak, ktorý sú "oprávnení" páchať, a stávajú sa sadistickými monštrami, ktoré sa tešia z moci. To isté, možno ešte viac, platí o vojakoch. Možno dôvod, prečo toľko bojových veteránov končí ako hlboko emocionálne traumatizovaní, nie je ani tak dôsledkom premýšľania o tom, čoho boli svedkami, ako skôr dôsledkom premýšľania o tom, čo sami *urobili*. Vysoký počet samovrážd medzi vojnovými veteránmi podporuje túto tézu. Nemá zmysel, aby si Nieкто želal vlastnú smrť len preto, že *videl* niečo hrozné. Oveľa väčší zmysel má, ak si niekto želá vlastnú smrť, pretože sám *urobil* niečo hrozné a v skutočnosti *sa* niečím hrozným *stal*.

Dôvod, prečo viera v "autoritu" môže viesť ľudí k páchaniu zla, ale nakoniec nemôže obmedziť zlo, ktoré páchajú, je jednoduchý. Odhliadnuc od akýchkoľvek "technických" obmedzení, ktoré by mali platiť pre predstaviteľa "authority", hlavnou koncepciou, ktorej sa vynútiť učí, a hlavnou koncepciou, ktorú musí prijať, aby mohol vykonávať svoju prácu, je, že ako predstaviteľ "authority" stojí nad obyčajnými ľuďmi a má morálne právo ich násilne ovládať. Stručne povedané, učia ho, že jeho odznak a jeho postavenie z neho robia právoplatného pána všetkých "obyčajných" ľudí. Keď je raz presvedčený o tejto lži, treba očakávať, že bude opovrhovať priemerným občanom a bude sa k nemu správať s opovrnutím, a to rovnakým spôsobom - a z rovnakého dôvodu - ako sa otrokár bude správať k svojim otrokom nie ako k ľudským bytostiam, ale ako k majetku, na ktorého pocitoch a názoroch nezáleží o nič viac ako na pocitoch a názoroch pánovho dobytká alebo jeho nábytku.

Je veľmi príznačné, že mnohí moderní "strážcovia zákona" sa rýchlo rozčúlia, dokonca sa stanú násilnými, keď sa bežný občan jednoducho prihovorí "policajtovi" ako rovný s rovným, namiesto toho, aby prijal tón a správanie podriadeného. Opäť platí, že táto reakcia je presne taká istá - a má rovnakú príčinu - ako reakcia otrokára na "povýšeneckého" otroka, ktorý s ním hovorí ako s rovným. Existuje množstvo príkladov. zobrazených v mnohých videách policajného zneužívania na internete, ako údajní predstavitelia "authority" prepadli zúrivosti a uchýlili sa k otvorenému násiliu len preto, že niekto, koho oslovili, s nimi hovoril tak, ako by jeden dospelý hovoril s druhým, namiesto toho, aby hovoril tak, ako by poddaný hovoril s pánom. Štátni žoldnieri tento nedostatok ústupkov označujú za to, že niekto má "postoj". V ich očiach sa to, že sa k nim niekto správa ako k obyčajným smrteľníkom, akoby boli na rovnakej úrovni ako všetci ostatní, rovná prejavu neúcty k ich údajnej "autorite".

Podobne každý, kto nesúhlasí so zadržaním, výsluchom alebo prehliadkou "príslušníkmi zákona", je automaticky vnímaný štátnymi žoldnieri ako nejaký výtržník, ktorý má čo

skrývať. Opäť platí, že skutočným dôvodom, prečo takýto nedostatok "spolupráce" dráždi autoritárske orgány presadzovania práva, je to, že sa to rovná zaobchádzaniu s ľuďmi

ako obyčajných ľudí namiesto toho, aby sa k nim správali ako k nadradeným bytostiam, za ktoré sa sami považujú. Ak by niekoho konfrontoval cudzí človek (bez odznaku), ktorý by ho začal vypočúvať očividne obviňujúcim spôsobom a potom by ho požiadal, aby mu mohol prehľadávať vrecká, auto a dom, nielenže by to obvinený takmer určite odmietol, ale pravdepodobne by sa nad touto požiadavkou aj rozhorčil. "Samozrejme, že mi nemôžete prehrabávať veci! Kto si myslíte, že ste?" Keď však takéto požiadavky vznášajú cudzí ľudia s odznakmi, práve oni sú urazení, keď ciele ich dotieravého, neopodstatneného obťažovania, obviňovania a prehliadok namietajú a odmietajú "spolupracovať". Aj keď "policajti" dobre vedia, že štvrtý a piaty dodatok Ústavy USA výslovne nariaďujú, že osoba nemá "zákonnú" povinnosť odpovedať na otázky alebo súhlasiť s prehliadkou, takúto "nespoluprácu" - t. j. neschopnosť bezvýhradne sa podriaďiť každému rozmaru a požiadavke vykonávateľa - "policajti" stále považujú za znak toho, že osoba musí byť nejakým zločincem a nepriateľom štátu. Z pohľadu "vymožitel'ov práva" by sa k predstaviteľom "moci" správal rovnako ako ku všetkým ostatným len podlý podliak.

Opäť platí, že väčšina týchto ľudí sa na svet pozerá inak, ako keď sa stali "úradníkmi zákona". V rámci autoritatívneho výcviku v oblasti presadzovania práva sú špeciálne naučení zaobchádzať s ľuďmi ako s podriadenými, snažiť sa vždy získať kontrolu nad každým a všetkým hneď, ako prídu na miesto činu, a každému hovoriť, kam má ísť, čo má robiť, kedy môže hovoriť atď. Nie sú len poučení, že majú právo všetkým rozkazovať, čo by bolo dosť nebezpečné; sú vyškolení, že *musia* v každej situácii použiť čokoľvek - príkazy, zastrasovanie alebo otvorené násilie - aby prinútili všetkých prítomných podriaďiť sa ich "autorite", a sú poučení, že je zločinom, ak sa niekto bezvýhradne nepodriadi ich vôli, čo charakterizujú ako "neuposlušnosť zákonného rozkazu".

Je tiež veľmi dôležité, že je zvykom, že polícia sa hneď po príchode na miesto činu uistí, že nikto iný nie je ozbrojený žiadnou zbraňou, a každého, kto je, odzbrojí skôr, než sa dozvie čokoľvek o tom, kto sú ľudia a čo sa deje, a dokonca bez ohľadu na to, či sú ľudia "legálne" ozbrojení. Zrejším cieľom tohto postupu je okamžite vytvoriť obrovskú nerovnováhu moci, kde len "vykonávatelia zákona" majú možnosť násilne vnútiť svoju vôľu ostatným. Predstavte si, akú aroganciu potrebuje bežný občan, ktorý príde na nejaké miesto činu, nepozná situáciu a zúčastnených ľudí a jeho prvá myšlienka je: "Nikto okrem mňa nesmie mať zbraň."

"Vynucovatelia práva" sú skrátka *vycvičení* na to, aby boli utláčateľskými megalomanmi a aby sa ku všetkým ostatným správali ako k dobytku. A keďže ľudská povaha je taká, aká je, každý, kto sa bežne správa k ostatným takýmto spôsobom - ako sa od "vymožitel'ov práva" vyžaduje, aby sa správali ku všetkým ostatným -, sa naučí pohrdať ostatnými a správať sa k nim s opovrhnutím, neúctou a nepriateľstvom. Nech je jednotlivec na začiatku akokoľvek dobrého alebo zlého srdca, spôsob, ako v ňom prebudiť to *najhoršie*, je dať mu "autoritu" nad ostatnými.

(Osobná poznámka autora: Niekoľko bývalých policajtov mi osobne povedalo, že odišli z polície, keď si všimli, že táto práca a ich údajná "autorita" ich pomaly mení na monštra - jeden z nich použil presne toto slovo.)

Aby sme boli spravodliví, mnohí "strážcovia zákona" sa snažia byť "milými chlapcami" a aspoň sa pokúšajú správať k ostatným s rešpektom. V konečnom dôsledku však nemôžu s ostatnými zaobchádzať ako so seberovnými a pritom byť "vymožitel'mi práva". Môžu byť priateľskí, a dokonca sa ospravedlňovať (napr. "Prepáčte, ale budem vás musieť požiadať, aby ste..."), ale ich práca si stále vyžaduje, aby donucovacím spôsobom kontrolovali a vydierali iných, a to nielen tých, ktorí skutočne niekomu ublížili. Policajt nemôže s ostatnými zaobchádzať ako so seberovnými bez toho, aby neprišiel o prácu. Predstavte si policajta, ktorý by zastavoval dopravu, prehládaval miesta, zadržieval a vypočúval ľudí alebo používal fyzickú silu proti niekomu *len* v situáciách, v ktorých by ste sa sami cítili oprávnení robiť takéto veci bez toho, aby vám to prikazoval nejaký odznak alebo "zákon".

To isté platí aj pre "vládných" vyšetrovateľov, prokurátorov a sudcov. A "vládnym" zamestnanec, ktorý by odmietol vyšetrovať, stíhať alebo odsúdiť niekoho za "zločin" bez obetí, by rýchlo prišiel o prácu. O tom, ktoré "zákony" sa budú presadzovať, nerozhodujú zástupcovia "moci". Ak existujú morálne nelegitímne "zákony" (ako vždy), všetky zložky autoritárskych "orgánov činných v trestnom konaní" sú povinné ich presadzovať, čím napomáhajú vydieraniu a útlaku nevinných ľudí. Dokonca aj keď je veľká časť toho, čo robí, zameraná na skutočných zločincov - tých, ktorí sa dopustili agresie voči iným - každý "vymožitel' práva" sa v rámci svojej práce musí sám dopúšťať agresie. Sú aj takí, ktorí okrem iniciovania násillia nerobia takmer nič *iné*, ako napríklad "výbercovia daní", agenti pre drogy a imigrační agenti. To spôsobuje, že takmer vo všetkých prípadoch je doslova nemožné pracovať pre "vládu" bez páchania nemorálnych aktov agresie. Byť "vymožitel'om práva" a byť morálnym človekom sa takmer vždy navzájom vylučujú.

Napriek tomu, že svoju prácu vykonávajú zdvorilo, a napriek tomu, že stíhajú aj skutočných zločincov (takých, ktorí majú obeť), "strážcovia zákona" sú vždy profesionálmi.

agresorov, ktorí si násilím a hrozbou násilia podriaďujú ľudí vôli politikov. A každý, kto to robí, ak už predtým nemal určitý stupeň pohrdania a nenávisti voči svojim blízkym, si ho takmer určite vypestuje. Povedané inak, aj ten najmilší a najpriateľskejší otrokár, ak bude naďalej veriť v legitímnosť otroctva a bude ho naďalej praktizovať, bude páchať zlo a spôsobovať škodu ľuďom, ktorých si predstavuje ako svoj oprávnený majetok. A prirodzene si voči obetiam svojej agresie vypestuje určitý stupeň pohrdania a bude sa k nim správať pohrdavo.

Schopnosť presvedčenia o "autorite" spôsobovať škodu a zároveň *neschopnosť* túto škodu *obmedziť*, keď si pán predstavuje, že má právo vládnuť nad svojimi "podriadenými", možno pozorovať nielen na individuálnej báze, ale aj vo veľkom meradle. Väčšina diskusií a spisov, ktoré viedli k ratifikácii Ústavy USA, sa sústredila na *obmedzenie* právomocí, ktoré bude mať federálna vláda, a na diskusiu o tom, čo všetko *nesmie* robiť. Listina práv je napríklad zoznam vecí, ktoré má vláda USA podľa ústavy *zakázané*. Deviaty a desiaty dodatok z neho v skutočnosti robia otvorený zoznam, takže federálna "vláda" teoreticky nemala robiť nič okrem toho, čo jej ústava výslovne "povoľuje". Napriek tomu, s možnou výnimkou tretieho dodatku, je "Listina práv" tiež zoznamom práv, ktoré federálni agenti porušujú každý deň, v každom štáte únie. V skutočnosti, či už na individuálnej alebo národnej úrovni, keď niekomu poviete: "Máš právo vládnuť ostatným, ale len v týchto medziach", skôr či neskôr to vyústi do toho, že táto osoba ovládne ostatných bez toho, aby uznala *akékoľvek* limity svojej moci.

Z dlhodobého hľadiska nič také ako "obmedzená vláda" neexistuje a ani existovať nemôže, pretože keď niekoho ostatní prijmú ako právoplatného pána a on sám sa domnieva, že má morálne právo vládnuť, nebude nič a nikto "nad ním", kto by ho mohol obmedziť. Vnútri "vlády" sa vyššia "autorita" môže rozhodnúť obmedziť nižšiu "autoritu", ale logika a skúsenosť ukazujú, že autoritatívna hierarchia, braná ako celok, sa nikdy nebude obmedzovať dlho. Prečo by to robila? Prečo by pán niekedy uprednostnil svoje vlastné záujmy pred záujmami svojich otrokov? Ústava je toho dokonalým príkladom: kus pergamenu, ktorý mal údajne udeliť veľmi obmedzenú "autoritu" určitým ľuďom, ale ktorý úplne zlyhal v tom, aby zabránil týmto ľuďom prekročiť tieto hranice a vytvoriť niečo, čo sa nakoniec rozrástlo do najmocnejšieho autoritárskeho impéria v dejinách. A tento problém sa nedá vyriešiť tým, že sa vo vnútri tej istej autoritárskej štruktúry vymenuje ďalší súbor pánov (napr. "súdny systém"), ktorého predpokladaným cieľom je

vynútenie obmedzení pre prvú skupinu kapitánov. "Oddelenie moci", "brzdy a protiváhy" a "riadny proces" nemajú význam, ak sú páni aj tí, ktorí ich majú obmedzovať, súčasťou tej istej autoritárskej organizácie.

Démonizácia obete

Je dôležité zdôrazniť skutočnosť, že pri Milgramových experimentoch si pokusné osoby mysleli, že šokujú nevinných cudzincov. Neexistovalo žiadne obvinenie, že šokovaný je zlý človek alebo že urobil niečo nemorálne. Malo by byť zrejmé, že ak priemerný človek na príkaz "authority" spôsobí bolesť nevinnnej osobe, spôsobí ju - s menším váhaním a menším pocitom viny - aj niekomu, o kom si myslí, že *si ju zaslúži*.

Americká armáda (a pravdepodobne aj mnohé iné armády) vykonala množstvo výskumov, aby zistila, čo sa dá urobiť, aby vojak prekonal prirodzenú nechuť k zabíjaniu, aby zabíjal na povel. A jedným z najúčinnějších spôsobov, ako to dosiahnuť, je démonizovať a dehumanizovať toho, koho má zastreliť. V moderných vojnách "vlády" oboch strán neustále krmia svojich vojakov propagandou, ktorej cieľom je vykresliť "nepriateľa" ako bandu bezcitných, krutých, sadistických a neľudských monštier. Paradoxne sa to stáva sebanapĺňajúcim sa proroctvom, pretože takáto propaganda robí z *oboch strán* bandy bezcitných monštier, ktoré sa horlivo snažia vyhladiť nepriateľov, ktorých nepovažujú za plne ľudských.

Podobná taktika sa používa aj pri "presadzovaní práva". Je oveľa pravdepodobnejšie, že najomní žoldnieri "vlády" budú na niekom páchať nespravodlivosť a útlak, ak bude táto osoba najprv odľudštená a démonizovaná. Už len terminológia používaná - pánmi, vykonávateľmi a všetkými ostatnými - predstavuje veľmi účinnú formu kontroly mysle, ktorá mení spôsob, akým vykonávatelia aj ich ciele vnímajú realitu, a tým ovplyvňuje správanie oboch skupín. Takéto termíny posilňujú predpoklad, že poslušnosť "autorite" je cnosť a neposlušnosť je hriech.

Doslova sa deje to, že jedna skupina ľudí vydá príkaz a jeho vykonávatelia ho vnucujú masám tým, že trestajú neposlušnosť. Takto koná mafia, pouličné gangy, školská šikana a všetky "vlády". Rozdiel je v tom, že keď to robí "vláda", používa nielen hrozby, ale aj indoktrináciu, a to tak vykonávateľov, ako aj širokej verejnosti.

je zvyčajne priama a úprimná ("Urob, čo ti poviem, alebo ti ublížim"), "vládne" poslanstvo zahŕňa veľkú dávku psychológie a kontroly mysle, ktorá je nevyhnutná na to, aby sa štátni žoldnieri cítili spravodlivo, keď spôsobujú útlak iným. Kontrolóri vo "vláde" sa predstavujú ako "zákonodarcovia", ktorí majú *právo* "riadiť" spoločnosť, svoje príkazy predstavujú ako "zákony" a všetkých, ktorí ich neposlúchajú, vykresľujú ako "zločincov". A na rozdiel od mafiánskych "ťažkoodencov" sú tí, ktorí vykonávajú odplatu voči každému, kto neposlúchne politikov, vykresľovaní nielen ako nájomní hrdlorezi, ale ako vznešení "vymožitelia práva", ktorí spravodlivo chránia spoločnosť pred všetkými necivilizovanými, pohrdavými "porušovateľmi zákona".

Takáto propaganda má veľký dosah nielen na to, aby autoritárski vykonávatelia vykonávali násilie na nevinných ľuďoch, ale aj na to, aby sa cítili na to hrdí. Prostredníctvom autoritárskej indoktrinácie sú presvedčení, že "zločincov" stavajú pred "spravodlivosť", čím udržiavajú "právo a poriadok" v prospech spoločnosti. V skutočnosti však najčastejšie používajú násilie na to, aby všetkých prinútili poslúchať akékoľvek príkazy, ktoré politici vydajú, nech sú akokoľvek nemorálne, svojvoľné, sociálne alebo ekonomicky deštruktívne alebo úplne idiotské.

Je veľký rozdiel v konotáciách dvoch pojmov "ochranca zákona" a "politický zločinec". Nie je však rozdiel v tom, čo znamenajú doslovne. Presvedčením vymožiteľov, že násilie, ktoré používajú, predstavuje vo svojej podstate spravodlivé a ušľachtilé "presadzovanie práva", však možno zmeniť ich vnímanie tak, že budú ochotne a hrdo vnucovať vôľu vládnucej triedy svojim blíznym. Existuje toľko príkladov, koľko je "zákonov", ale všetky patria do jednej z dvoch kategórií: *zákazy* (ktorými politici vyhlasujú, že ich poddaní nesmú robiť určitú vec) a *požiadavky* (ktorými politici vyhlasujú, že ich poddaní *musia* robiť určitú vec). Na demonštráciu postačí jeden príklad.

Zákaz: Kontrolóri vydajú nariadenie, že ich poddaní nesmú vlastniť marihuanu. Tento zákaz je vyhlásený za "zákon" a všetci, ktorí ho nedodržiavajú, sú považovaní za "zločincov". Kontrolóri potom vynakladajú obrovské sumy peňazí (odobraté ich poddaným prostredníctvom iného "zákona") na zaplatenie žoldnierov, zbraní, obrnených vozidiel, väzníc atď. s jediným cieľom - zajať každého, kto bude prichytený pri nedodržiavaní ich "zákona".

Teraz zvážte pohľad "policajta", ktorý má za úlohu presadzovať tento "zákon" a zistiť, že niekto predáva marihuanu ochotným zákazníkom. Ak by tento "policajt" dokázal objektívne posúdiť situáciu bez toho, aby jeho vnímanie skresľoval mýtus "authority", okamžite by videl, že jeho "práca" je nielen nemorálna, ale aj úplne idiotská a pokrytecká - jeho "prácou" je fyzicky niekoho chytiť s cieľom zavrieť ho na dlhý čas do klietky za niečo, čo nebolo ani podvodné, ani násilné. V skutočnosti až do príchodu policajta všetci zúčastnení - pestovateľ, díler, predajca, kupujúci, užívateľ - komunikovali pokojne a dobrovoľne. Navyše, ak policajt niekedy požil alkohol, dopustil by sa niečoho morálne identického s tým, čo urobil "zločinec". Napriek tomu sa bude považovať za statočného, spravodlivého, ušľachtilého "strážcu zákona", keď sa zúčastní na polovojenskom, ozbrojenom vpáde do domu danej osoby a násilím zajme a odviečie "posmievača" od jeho priateľov a rodiny. Potom sa úradnícky ja vráti domov a dá si pivo a samozrejme by nereagoval láskavo na nikoho, kto by sa mu v tom pokúsil násilím zabrániť. Jediný rozdiel - ktorý v skutočnosti vôbec nie je rozdielom - spočíva v tom, že politici si vymysleli príkaz o jednej látke ovplyvňujúcej myseľ (marihuana) a nie o druhej (alkohol). Výsledkom je, že "policajt" bude skutočne veriť, že užívanie jednej látky meniacej myseľ je dobré, zdravé, vše - americké správanie, zatiaľ čo užívanie inej je pochybné, nemorálne a "zločinné", a dokonca ospravedlňuje násilné napadnutie a únos "páchateľov".

Dopyt: Kontrolóri vydajú "zákon", podľa ktorého každý z ich poddaných, ktorý vlastní majetok, musí kontrolórom každoročne odvádzať platbu vo výške dvoch percent z hodnoty majetku poddaného. Táto požiadavka sa nazýva "daň z majetku" a vyhlasuje sa za "zákon" a každý, kto ju nedodržiava, je "zločinec" a "daňový podvodník". Kontrolóri potom vytvoria organizáciu "vyberačov daní", aby našli každého, kto neposlúchne, a buď od neho násilím vymohli peniaze, alebo ho násilím vystaňovali z jeho majetku, zhabali ho a odovzdali kontrolórom.

Samozrejme, ak by to niekto urobil bez celej autoritárskej propagandy, nazvali by to vydieraním: "Musíš mi každý rok zaplatiť kopu peňazí, inak ti nedovolím bývať vo vlastnom dome." A len veľmi málo ľudí, vrátane tých, ktorí teraz pracujú ako "vyberači daní", by sa chcelo stať súčasťou takejto vydieračskej schémy. Keď sa však presne to isté robí "legálne"; priemerní ľudia nielenže prijímú prácu, ktorá je súčasťou takéhoto vydieračského reketu, ale prejavia opovrhnutie každému, kto sa tomu bráni. Tí, ktorí sa potom snažia *nenechať sa okradnúť*, sú považovaní za chamtivých "daňových podvodníkov", ktorí nechcú platiť svoj "spravodlivý podiel". A tí, ktorých úlohou je násilne odobrať peniaze alebo majetok takýmto "daňovým podvodníkom", to zvyčajne

robia s pocitom spravodlivosti, pretože *skutočne* veria, že

"autorita" "zákona" môže vziať to, čo je zvyčajne nemorálne - krádež, vydieranie a vydieranie - a premeniť to na niečo spravodlivé a legitímne. Tak páchajú masové lúpeže, cítia sa pri tom dobre a opovrhujú svojimi obeťami. To je sila najnebezpečnejšej povery.

Etatisti často tvrdia, že zdaňovanie nie je krádež, pretože "vlády" používajú daňové príjmy na veci, ktoré sú určené pre "spoločné dobro", takže ide len o to, že ľudia platia za tovary a služby, ktoré dostávajú. Takýto argument ignoruje základnú povahu situácie. Na jednoduchom príklade je dvojitý meter zrejmy. Predpokladajme, že k vám príde cudzí človek a povie, že vám pokosil trávnik alebo vám nechal nejakú vec vo vašom dome, a teraz od vás požaduje, aby ste mu dali 1 000 dolárov, hoci ste s takouto dohodou nikdy nesúhlasili. Je zrejmé, že by to bolo vydieranie a vy by *ste* nemali povinnosť zaplatiť, aj keby vám naozaj pokosil trávnik alebo vám niečo nechal. Nikto nemá právo bez vášho súhlasu poskytnúť vám nejakú vec alebo službu - keď ste o ňu nežiadali a nechceli ste ju kúpiť - a potom od vás násilím zobrať to, čo vyhlási za hodnotu tejto veci alebo služby. A pritom presne to robí každá "vláda" na všetkých úrovniach.

Keď sa ciele autoritárskej agresie úspešne démonizujú a dehumanizujú, miera násilia a nespravodlivosti, ktorej sa tí, ktorí veria v "autoritu", dopúšťajú, v podstate nemá hranice. Pre všetkých, ktorí ešte stále dúfajú, že svedomie amerických vojakov a "strážcov zákona" môže obmedziť mieru nespravodlivosti, ktorú sú ochotní spôsobiť úplne cudzím ľuďom, existuje množstvo skutočných príkladov, ktoré dokazujú opak. Jedným z najznámejších je masaker v My Lai počas vojny vo Vietname, kde americké jednotky nielenže zavraždili stovky neozbrojených civilistov, väčšinou žien a detí, ale niektorých aj sexuálne napadli a mučili a niektorí vojaci sa podľa vlastných svedectiev otvorene tešili z utrpenia a smrti svojich obetí. Toto robili *americkí* vojaci v dôsledku svojej lojality k mýtu "authority" v kombinácii s démonizáciou a dehumanizáciou svojich obetí. Samotní vojaci to vyjadrili úplne otvorene, jeden z nich povedal, že "len plnili rozkazy", iný, že väčšina amerických vojakov tam *"nepovažovala Vietnamcov za ľudí"* (Treba poznamenať, že boli aj takí americkí vojaci, ktorí sa s malým úspechom snažili masakru zabrániť alebo ju obmedziť). Hoci to mohol byť jeden z najznámejších príkladov vojnových zverstiev spáchaných americkými jednotkami, určite nie je jediný. V skutočnosti sa stále objavujú nové príklady sadizmu amerických vojakov. Zatiaľ čo pri Milgramových experimentoch niektoré pokusné osoby dávali najavo - slovne alebo svojím správaním -, že sa cítia zle

spôsobenie ujmy nevinnému cudzincovi, "strážcovia zákona" a vojaci, ktorí sú najprv naučení pohrdať "nepriateľom", plnia autoritárske príkazy ešte horlivejšie, často spôsobom, ktorý ukazuje, že *sa vyžívajú* v spôsobovaní bolesti a smrti svojim obetiam.

Jasne to ukázali zábery z irackej väznice Abú Ghrajb, na ktorých bolo vidieť, že americkí vojaci, muži aj ženy, nielenže vykonávali psychické a fyzické mučenie, ale prejavovali potešenie a zábavu z utrpenia svojich obetí, dokonca s radosťou pózovali pred kamerou, keď ponižovali, napádali, mučili a znásilňovali svojich väzňov. (Bushova aj Obamova administratíva zabránili zverejneniu mnohých fotografických dôkazov tohto mučenia zo strachu, že by tieto zábery mohli ovplyvniť mienku Američanov aj cudzincov o armáde a "krajine".) Aj keď dôkazy ukazujú, že takéto mučenie sa vykonávalo na príkaz najvyšších úrovní "vlády", je dôležité poznamenať, že tí, ktorí tieto príkazy "moci" vykonávali, jasne prejavovali sadistické *potešenie* z bolesti a utrpenia, ktoré spôsobovali iným ľudským bytostiam. Nieкто, koho vnímali ako "autoritu", im povedal, že nenávidieť a ubližovať "nepriateľom" je ušľachtilé a spravodlivé. Tak to robili a tešili sa z toho.

Rovnaký postoj a mentalitu možno pozorovať pri rôznych akciách "orgánov činných v trestnom konaní", napríklad pri útoku na Ruby Ridge v roku 1992 a pri zásahu, obklúčení a nakoniec masakre pri Waco v Texase v roku 1993. Ani v jednom prípade "autorita" nehládala niekoho, kto skutočne ublížil niekomu inému alebo ho ohrozoval. Namiesto toho išlo v oboch prípadoch o polovojenské útoky založené na údajnom držaní "nelegálnych" strelných zbraní. Pri incidente vo Waco nakoniec zomrelo osemdesiat ľudí vrátane mužov, žien a detí, ktorí boli okrem iného týždne psychicky a fyzicky mučení nedostatkom spánku a plynom CS. Obete boli démonizované, a to tak pre verejnosť, ako aj pre osoby z "orgánov činných v trestnom konaní", a "vládni" agresori prejavovali pohrdanie svojimi obeťami a zároveň nadšenie z myšlienky na ich zabitie. Rovnaký všeobecný postoj možno vidieť v desiatkach videí "policajného zneužívania", ktoré zobrazujú policajtov nadšene šikanujúcich a dokonca fyzicky napádajúcich ľudí, ktorí nikoho neohrozujú a ktorí sa ani nebránia alebo nekladú odpor. Je to priamy dôsledok presvedčenia "strážcov zákona", že všetci ostatní sú pod ich úroveň a že ako zástupcovia "authority" majú právo, aby sa k nim všetci ostatní správali ako k nadriadeným, klaňali sa pred nimi a bezvýhradne plnili ich príkazy. Rovnaký model možno pozorovať aj u "výbercov daní" a iných byrokratov.

Do akej miery viera v "autoritu" skutočne *vytvára* sadistické sklony a do akej miery len uvoľňuje sklony, ktoré tu už boli, je sotva dôležité. Podstatné je, že

je, že mýtus "authority", ktorý predstiera, že zbavuje jednotlivca zodpovednosti za jeho vlastné činy, a tým, že mu prikazuje ubližovať iným a hovorí mu, že ubližovať konkrétnemu cieľu je nielen prípustné, ale aj *cnostné*, premieňa milióny priemerných, inak slušných ľudí na monštrá a sadistických agentov zla. Akékoľvek faktory, ktoré za normálnych okolností nútia ľudí správať sa slušne a nenásilne - či už sú to vnútorné cnosti jednotlivca, jeho oddanosť ústnym zásadám alebo náboženskému presvedčeniu, alebo jednoducho jeho obavy z toho, čo by si o ňom mohli myslieť iní alebo čo by mu mohli urobiť - sú ľahko porazené a prekonané vierou v "autoritu". Stručne povedané, najúčinnším spôsobom, ako umlčať ľudskosť a slušnosť každého jednotlivca, je naučiť ho rešpektovať a poslúchať "autoritu".

Čo znamená odznak

Tí, ktorí plnia príkazy údajnej "authority", sa zvyčajne snažia dať najavo, že to robia. Keď si vojak oblečie vojenský odev, pochoduje vo formácii alebo nasadne do vojenského vozidla; keď si policajt oblečie uniformu a nasadne do auta s nápisom "POLÍCIA"; keď "vládny" agent v civile - či už z FBI, IRS, U.S. Marshals alebo z akejkoľvek inej agentúry - ukáže svoj "odznak" alebo oznámi svoj "oficiálny" titul, dáva tým veľmi konkrétne vyhlásenie, ktoré možno zhrnúť takto:

"Nesprávam sa ako myslíaca, zodpovedná a nezávislá ľudská bytosť a nemalo by sa so mnou tak zaobchádzať. Nie som osobne zodpovedný za svoje činy, pretože nekonám na základe vlastnej slobodnej vôle alebo vlastného úsudku či správneho a nesprávneho konania. Namiesto toho konám ako nástroj niečoho nadľudského, niečoho, čo má právo vám vládnuť a ovládať vás. Ako taký môžem robiť veci, ktoré vy nemôžete. Mám práva, ktoré vy nemáte. Musíte robiť, čo vám poviem, podriaďiť sa mojim príkazom a považovať ma za svojho nadriadeného, pretože nie som obyčajná ľudská bytosť. Povzniesol som sa nad to. Vďaka svojej bezvýhradnej poslušnosti a lojalite voči svojim pánom som sa stal súčasťou nadľudskej entity zvanej "autorita". V dôsledku toho sa na mňa nevzťahujú pravidlá ľudskej morálky a moje činy by sa nemali posudzovať podľa bežných noriem ľudského správania."

Túto bizarnú, mystickú, kultovú vieru vyznáva každý "ochranca zákona" na svete. Je strašne nebezpečné, ak si niekto predstavuje, že má výnimku zo základných pravidiel dobra a zla, ale presne tak si to každý predstaviteľ "vlády" predstavuje. Napriek tomu, že vojaci a "strážcovia zákona" zvyčajne vystavujú svoje "oficiálne" uniformy

s veľkou hrdosťou, v skutočnosti verejne ukazujú, že sú pomýlení, majú úplne pokrivený a dementný pohľad na realitu a zradili to, čo ich robí ľuďmi: slobodnú vôľu a s ňou spojenú osobnú zodpovednosť. Každý človek, ktorý sa prihovára, že koná v mene "authority", dokazuje, že prijal úplne absurdnú lož: že jeho postavenie, jeho odznak, jeho úrad dramaticky *mení to*, aké správanie je morálne a aké správanie je nemorálne. Táto myšlienka je očividne šialená, ale málokedy sa ako taká rozpozná, pretože aj obe vykonávateľov sa na tomto klame podieľajú.

Ušľachtilé motívy, zlé činy

Je dôležité znovu zdôrazniť skutočnosť, že väčšina tých, ktorí sa stanú "strážcami zákona" a vojakmi, tak urobí z túžby bojovať za spravodlivosť. Napriek tomu sa ich ušľachtilé úmysly kvôli viere v "autoritu" často končia tak, že sa zneužívajú na ubližovanie nevinným a ochranu vinníkov. Keďže policajt má "presadzovať zákon" a vojak má plniť rozkazy, ich vlastné hodnoty a zámery sú prekonané plánmi tých, ktorí rozkazy vydávajú. Bez ohľadu na vojenskú náborovú propagandu nabádajúcu mladých mužov a ženy, aby sa pridali k boju za pravdu a spravodlivosť, skutočnou úlohou vojaka je zabiť toho, koho mu veliteľia prikážu. Je to také jednoduché. Koľko Američanov by sa samo od seba rozhodlo ísť do cudzej krajiny a zabíjať úplne cudzích ľudí? Veľmi málo. Koľko Američanov by sa na vlastnú päsť, ak by sa ocitli v cudzej krajine, cítilo oprávnených chodiť od dverí k dverám, vypočúvať cudzích ľudí pod hrozbou použitia zbrane, vtrhnúť do ich domovov a prehľadávať ich, pretože si myslia, že v oblasti *by sa mohli nachádzať* skutočne zlí ľudia? Veľmi málo. To sú činy, o ktorých by mu zmysel pre morálku takmer každého jednotlivca povedal, že sú nesprávne. Keď však niekto dobrovoľne vstúpi do autoritárskej armády, zámerne sa vyhne vlastnému úsudku a svedomiu v prospech toho, aby jednoducho robil, čo sa mu povie.

Hoci vojaci niekedy používajú legítimnú silu, napríklad v boji proti agresorom a útočníkom, sami sa bežne správajú ako agresori a útočníci. Je nemožné, aby "vládna" armáda fungovala inak. Predstavte si armádu, ktorá chodí od dverí k dverám a zdvorilo žiada každého majiteľa domu o povolenie prejsť cez jeho pozemok. ;naznačovať, že nazývanie situácie "vojnou" spôsobuje, že veriaci vo "vládu" si predstavujú, že bežné normy ľudského správania neplatia. Pod zámienkou nevyhnutnosti; vojaci narúšajú hranice, kradnú, zastrášujú, vyhrážajú sa, napádajú, vypočúvajú, mučia a vraždia. A robia to dokonca aj proti ľuďom, ktorých považujú za svojich spojencov. Armáda

invázia a okupácia Iraku žoldnieri americkej "vlády", ktorá sa údajne uskutočnila na obranu irackého ľudu, bola príkladom rozsiahlej agresie a nátlaku - a teda bola nemorálna - aj keď vytlačila režim, ktorý sa dopustil ešte horšieho zavraždenia a zastrašovania (režim Saddáma Husajna). Predpokladané zlo nepriateľa sa však často uvádza ako ospravedlnenie autoritárskeho nátlaku. V skutočnosti sa dnes a v priebehu dejín rozsiahle násilie voči nevinným vždy dialo v mene "boja za slobodu" alebo "boja proti nespravodlivosti". Dokonca aj keď nacisti napadli Poľsko, najprv zinscenovali sériu udalostí pod falošnou vlajkou a propagandistických kúskov, súhrne známych ako "operácia Himmler", aby mohli predstierať, že invázia bola ospravedlniteľným aktom sebaobrany. Pravdou je, že aj keď je zlo nepriateľského režimu ľahko viditeľné, vďaka čomu sa celkový boj zdá byť pre jednu stranu spravodlivý, násilie páchané autoritárskymi armádami nikdy nie je zamerané len na skutočných agresorov na druhej strane. Štruktúra a metodika hierarchických armád spôsobuje, že obeťami sú *vždy tak či onak* nevinní, a to nielen náhodou, ale aj zámerne. Stádovitá mentalita, ktorá je takou veľkou súčasťou vlastenectva, to robí nevyhnutným.

V druhej svetovej vojne americkí vojaci považovali za nepriateľa "skopčákov" a "Japoncov", namiesto toho, aby za nepriateľa považovali jednotlivcov, ktorí sa skutočne dopustili agresie voči nevinným ľuďom - táto koncepcia by si vyžadovala, aby každý vojak neustále používal svoje vlastné individuálne vnímanie a morálny úsudok pri posudzovaní každej situácie, s ktorou sa stretol, čo je nezlučiteľné s autoritárskym velením. Samozrejme, z ľudí, ktorí spĺňajú definíciu "skopčákov" (Nemcov) alebo "Japoncov" (Japoncov), mnohí sa na konflikte nijako nepodieľali (okrem jeho financovania prostredníctvom platenia "daní", ako sa uvádza ďalej). Ale na oboch stranách v každej vojne sa "vládne" armády a propaganda, ktorú používajú, vždy zameriavajú a démonizujú všeobecnú *kategóriu* ľudí, a nie len jednotlivcov, ktorí skutočne iniciovali násilie. Výsledkom je, že obrovské demografické skupiny nakoniec dostanú príkaz podmaniť si alebo vyhladiť sa navzájom, takže v žiadnej vojne medzi "národmi" nie je ani jedna strana nikdy tou "dobrou", keďže obe armády vždy používajú násilie proti nevinným ľuďom, ako aj proti iným vojakom.

Jedným z najodpornejších príkladov bolo zhodenie jadrových bômb na Nagasaki a Hirošimu, ktoré predstavovali dva najhoršie individuálne teroristické činy a masové vraždy v dejinách. Spolu mali za následok smrť približne dvetisíc civilistov - čo je asi sedemdesiatkrát viac ako počet obetí útokov na Svetové obchodné centrum z 11. septembra 2001. Priznaným cieľom bolo vyvolať strach,

bolesti a smrti na obyvateľstve celej krajiny, aby donútili vládnucu triedu tejto krajiny podriaďiť sa vôli inej vládnucej triedy. Iróniou je, že to dokonale zodpovedá vlastnej definícii "terorizmu", ktorú používa "vláda" Spojených štátov, až na to, že táto definícia pohodlne *vylučuje* činy, ktoré sú "legálne" a/alebo spáchané "vládami". Ak tí, ktorí sú vo "vláde", obhajujú a vykonávajú násilné činnosti, ktorých cieľom je *"zастраšovať alebo donucovať civilné obyvateľstvo"* alebo *"ovplyvňovať politiku vlády zastrašovaním alebo donucovaním"*, potom sa to považuje za legitímne a spravodlivé. Ak niekto iný robí presne to isté, je to "terorizmus". (Pozri článok 2331 hlavy 18 zákonníka Spojených štátov amerických.)

Len na okraj, existencia jadrových zbraní je úplne dôsledkom viery v "autoritu". Na rozdiel od mnohých iných zbraní ich nie je možné použiť na čisto obranné účely. Jediným dôvodom, prečo bola jadrová bomba vôbec vynájdená a vyrobená, bola autoritárska, nacionalistická, stádovitá myšlienka, že je možné a spravodlivé viesť vojnu s celou krajinou, a že preto môže byť ospravedlniteľné nevyberavé vyhladenie tisícov ľudí naraz.

Byť príslušníkom "vládnej" armády si vyžaduje, aby sa človek podieľal na protiludských činoch, aj keď len nepriamo, bez ohľadu na to, aké ušľachtilé motívy ho viedli k vstupu do ozbrojených síl. Dôvod je jednoduchý: konanie na základe vlastného vnímania a úsudku, dodržiavanie vlastného svedomia a vlastného zmyslu pre dobro a zlo je absolútne nezlučiteľné s členstvom v akejkolvek "vládnej" armáde. Žiaľ, výsledkom je, že *obe strany* každej vojny sa mýlia v tom, že obe iniciujú násilie voči nevinným. Zároveň *majú* obe strany každej vojny *pravdu* v tom, že odsudzujú *druhú* stranu za to, že iniciuje násilie voči nevinným. Stručne povedané, kým budú existovať vojaci ochotní podriaďiť sa deklarovanej "autorite" a dokonca vraždiť, keď im to táto autorita prikáže, trvalý mier nebude možný. Tí, ktorí bojujú za akúkoľvek "vládu", aj keď sú presvedčení, že "bojujú za svoju krajinu", nikdy nemôžu dosiahnuť slobodu a spravodlivosť, pretože vládnuca trieda zo svojej podstaty nikdy nechce slobodu a spravodlivosť, dokonca ani pre svojich vlastných poddaných, inak by prestala existovať. Nech sú ich motívy akokoľvek ušľachtilé a ich činy akokoľvek odvážne, jediné, čo môžu "vládni" vojaci v konečnom dôsledku dosiahnuť, je podrobenie a nadvláda.

Paradoxne, pravdepodobne v snahe zakryť prirodzene zlú povahu každej "vládnej" armády a odlíšiť vlastných žoldnierov od žoldnierov iných tyranských režimov, americká armáda predstiera, že americkí vojaci majú právo a povinnosť neuposlúchnuť akýkoľvek rozkaz, ktorý považujú za "nezákonný" alebo nemorálny. Avšak nie

každý vojak, ktorý tak urobí, bude pravdepodobne postavený pred vojenský súd, ale takýto princíp - ktorý by sám o sebe bol celkom správny - je v priamom rozpore s celým konceptom "authority" a so špecifickými metódami, ktoré sa používajú na výcvik vojakov, aby boli nemysliacimi a poslušnými nástrojmi režimu, ktorému slúžia. V bojovom prostredí takmer všetko, čo robí každá "vládna" armáda, predstavuje agresívny terorizmus a takmer každý rozkaz, ktorý vojak dostane, je nemorálny rozkaz, či už ide o vniknutie na cudzí pozemok, vyhodenie mosta do vzduchu, zablokovanie cesty, odzbrojenie civilistov, zadržiavanie a vypočúvanie ľudí bez zdôvodnenia alebo zabíjanie úplne cudzích ľudí, a to len na "pokyn" údajnej "authority".

V skutočnosti, aj keď pravidlá nasadenia stanovujú, že sa má strieľať len v prípade, že sa strieľa, je to často neopodstatnené. Keď je niekto agresorom, či už individuálne, alebo koná v mene "authority", cieľ tejto agresie má právo použiť akúkoľvek silu potrebnú na zastavenie agresora. Inými slovami, v mnohých situáciách je streľba na vojakov - vrátane amerických vojakov - vo svojej podstate oprávnená. Zabitie niekoho za to, že sa bránil pred agresorom, je vraždou, a to aj vtedy, keď sú agresorom americkí vojaci. A takmer každý vojak sa bežne dopúšťa nemorálnych agresívnych činov v presvedčení, že príkazy "authority" mu to umožňujú. Ak by nejaký vojak skutočne bral vážne myšlienku, že má povinnosť neposlúchnuť nemorálny rozkaz, prvé, čo by urobil, by bolo, že by odišiel z armády.

Tí, ktorí pôsobia ako žoldnieri "vlády", aj keď to robia s tými najlepšimi úmyslami, budú vždy súčasťou mašinérie, ktorá pácha agresiu rovnako často alebo častejšie ako bráni nevinných. Keďže je to tak, takmer každý bojujúci vojak robí veci, ktoré by ospravedlnili použitie obranného násillia proti nemu. Ako to však vždy robili dobyvační okupanti, americkí vojenský velitelia označujú každého, kto *sa bráni* ich agresii, za "nepriateľského bojovníka", "povstalcu" alebo "teroristu". Keď sa agresia pácha v mene "authority", mnohí potom považujú akýkoľvek akt *sebaobrany* proti takejto agresii za hriech. Akokoľvek by americkí autoritári mohli byť týmto návrhom pobúrení, pravdou je, že mnoho tisíc ľudí na celom svete malo dobrý dôvod strieľať na amerických vojakov.

Keď osoba, ktorá nikomu neublížila ani nikoho neohrozila, je vo svojom vlastnom dome, stará sa o svoje záležitosti a ťažko ozbrojení zločinci vylomia jeho dvere, namieria na neho a jeho rodinu samopaly, vyhrážajú sa im a rozkazujú im, majiteľ domu má absolútne právo chrániť seba a svoju rodinu všetkými potrebnými prostriedkami vrátane zabitia ozbrojených votrelcov. Priemerný Američan, ak by sa stal *obeťou* takéhoto útoku zahraničných žoldnierov, by sa cítil úplne oprávnený použiť akékoľvek násillie

potrebné na odrazenie útočníkov, ale ak by takéto útoky *páchali* jeho spoluobčania v cudzej krajine, ten istý Američan, ktorý je presiaknutý "uctievaním authority" a stádovitou mentalitou, bude "podporovať vojakov" a bude jasat', keď americkí vojaci zavraždia majiteľa domu, ktorý sa pokúsi násilím vzdorovať takejto agresii a zbojníctvu.

Autoritárske vojenské akcie *nie sú nikdy* čisto obranné. Keď "vlády" vyhlasujú vojnu, nikdy to nie je na obranu nevinných alebo na zachovanie slobody, hoci to je vždy *deklarovaný* cieľ. Keď sa "vlády" zapájajú do vojny, je to vždy na ochranu alebo doplnenie územia alebo iných zdrojov kontrolovaných touto "vládou". Vládnuca trieda vo svojej podstate nechce, aby boli slobodní ani jej *vlastní* poddaní, a už vôbec nie poddaní nejakého cudzieho vládcu. Výsledkom je, že hoci sa často hovorí, že ten, kto zomrie v boji, položil život za svoju krajinu, v skutočnosti sú tí, ktorí zomrú vo vojne, len zdrojmi, ktoré tyrani vynakladajú v rôznych terénnych vojnách s inými, konkurenčnými gangmi tyranov. Ľudia sú kŕmení propagandou o hrdinstve, obetavosti tyči vlastenectva, aby zakryli skutočnosť, že "vlády" nikdy nevstupujú do vojen, aby slúžili spravodlivosti alebo slobode. Robia to preto, aby slúžili svojej vlastnej moci. Pri objektívnom skúmaní dejín je to zrejmé.

Dokonca aj jedno z najzjavnejšie ospravedlniteľných vojenských úsilí v dejinách - boj Spojencov v druhej svetovej vojne proti mocnostiam Osi - síce viedlo k porážke *tretieho* najhoršieho masového vraha v dejinách (Adolfa Hitlera), ale zároveň k tomu, že vládcovia spojeneckých krajín v podstate *darovali* polovicu Európy *najhoršiemu* masovému vrahovi v dejinách (Josifovi Stalinovi). Motívom väčšiny amerických vojakov, ktorí bojovali vo vojne, bola nepochybne ochrana dobra pred zlom, ale motívmi tých, ktorí im velili, a teda aj skutočnými výsledkami úsilia statočných vojakov, nebolo nič iné ako autoritárske dobývanie a moc.

Počas druhej svetovej vojny bolo možné aspoň naznačiť (s istou dávkou predstavivosti) možnosť invázie do Spojených štátov, a tým tvrdiť, že išlo o akt sebaobrany, pretože v hre bola "národná bezpečnosť". Väčšina vojenských operácií USA však vôbec nezahrňala priame ohrozenie USA. v kórejskej vojne zahynulo tridsaťtisíc Američanov. Nikto si nepredstavoval, že Severná Kórea napadne USA. 50-tisíc Američanov zahynulo vo vojne vo Vietname. Nikto si nepredstavoval, že Severný Vietnam napadne USA. nikto si nepredstavoval, že armády Iraku alebo Afganistanu napadnú USA. zámienkou pre takéto konflikty bol vždy nejasný dôvod, ako napríklad "boj proti komunizmu", alebo ešte nejasnejšia zámienka "vojny proti terorizmu" (čo je ešte ironickejšie vzhľadom na skutočnosť, že teroristické taktiky boli a sú naďalej bežne používané americkými silami).

Smutnou iróniou je, že americká vládnuca trieda je vďaka legitimitě, ktorú si jej obeť predstavujú, *jediným gangom, ktorý je skutočne schopný dobyť a podmaniť si americký ľud. Práve gigantická vojenská mašinéria a všetky vojnové hry, do ktorých sa zapojila, namiesto toho, aby americkej verejnosti poskytla aspoň kúsok skutočnej ochrany, vytvorili väčšinu existujúcich zahraničných hrozieb a stále sa používajú ako zámienka na ospravedlnenie útlaku Američanov ich vlastnou "vládou", okrem iného prostredníctvom zákona s orwellovským názvom "Patriot Act". Populárna nálepka na nárazníku, ktorá hovorí "Ak miluješ svoju slobodu, poďakuj veteránovi", je pokračujúcim symptómom stádnej mentality, štát uctievaajúcej propagandy, ktorou vládnuce triedy krmia svojich poddaných, aby páni naďalej mali pešiakov na svoje sadistické, deštruktívne mocenské hry. Dokonca aj keď otrokár bojuje, aby zabránil nejakému inému otrokárskeho pánovi ukradnúť jeho otrokov, stále nie je priateľom samotných otrokov.*

Je celkom pochopiteľné, že niekto, kto riskoval svoj život, prešiel peklom, ublížil alebo zabil iné ľudské bytosti, možno aj nevinné, a utrpel v dôsledku toho fyzickú alebo emocionálnu traumu, sa bude zdráhať akceptovať, že všetka jeho odvaha, utrpenie a škody, ktoré spôsobil iným, nakoniec poslúžili iba plánom megalomanov. Avšak aj niektoré z najznámejších vojenských osobností v dejinách nakoniec uznali, že "vlády" sa zapájajú do vojny nie s nejakým ušľachtilým cieľom, ale kvôli zisku a moci. Generálmajor Smedley Butler, ktorý bol v čase svojej smrti v roku 1940 najviac vyznamenaným príslušníkom americkej námornej pechoty v histórii, napísal knihu s názvom "Vojna je hra", v ktorej kritizoval vojensko-priemyselný komplex a tvrdil, že vojna *"sa vedie v prospech niekoľkých na úkor mnohých"*, dokonca zašiel tak ďaleko, že svoju vlastnú vojenskú "službu" označil za konanie "svalovca vysokej triedy", "vydierača" a "gangstra". Podobne generál Douglas MacArthur vyslovil názor, že vojenskú expanziu poháňa *"umelo vyvolaná psychóza vojnovnej hystérie"* a *"nepretržitá propaganda strachu"*. Generál MacArthur povedal aj toto: *"Zodpovedné sily nás udržiavajú v neustálom stave strachu - udržiavajú nás v neustálom štvaní vlasteneckého zápalu s výkrikom o vážnom národnom nebezpečenstve. Vždy sa objavilo nejaké strašné zlo, ktoré nás malo pohltiť, ak by sme sa za ním slepo nezjednotili poskytnutím požadovaných premrštených súm. Pri spätnom pohľade sa však zdá, že tieto katastrofy sa nikdy nestali, že nikdy neboli celkom reálne."*

Samozrejme, kritizovať vojnu ako reket, z ktorého má prospech len vládnuca trieda, neznamená, že vládnuca trieda na druhej strane nie je tiež zlá alebo že by sa jej nemalo odporovať. Zverstvá, ktoré páchali vykonávatelia režimov Stalina, Maa, Hitlera, Lenina

Pol Pota,

a mnohé ďalšie boli mimoriadne závažné a použitie *obranného* násilia proti agresívnym činom páchaným zástupcami takýchto režimov bolo určite oprávnené. Ale autoritárska vojna stavia pešiaka proti pešiakovi v rozsiahlych krvavých bojoch, ktoré pokrývajú obrovské geografické oblasti a vždy sa pritom stáva obeťou civilné obyvateľstvo, zatiaľ čo vládnuce triedy na oboch stranách to pozorujú z bezpečnej vzdialenosti. Ďalším dôkazom toho, že vo vojne nikdy nejde o ideály alebo zásady, je skutočnosť, že "vláda" USA často viedla vojnu proti tyranom, ktorých dosadila, ako napríklad Manuel Noriega a Saddám Husajn. Ešte očividnejším príkladom toho, že vo vojne nejde o princípy, je skutočnosť, že na začiatku druhej svetovej vojny boli Josif Stalin a jeho Sovietsky zväz úhlavnými nepriateľmi Spojených štátov. Na konci vojny tohto psychotického masového vraha americkí "vládni" propagandisti nazývali "strýko Joe" a považovali ho za ušľachtileho spojencu. Stalinove zločiny proti ľudskosti, ktoré mali za následok desiatky miliónov mŕtvych, ostali vo veľkej miere nespomenuté v USA v tom čase. Vzhľadom na túto skutočnosť je absurdné tvrdiť, že "vláda" USA sa rozhodla vstúpiť do druhej svetovej vojny na základe akéhokoľvek morálneho princípu alebo s cieľom poraziť zlo.

Je dôležité si všimnúť, čo sa deje a čo *sa nedeje* v tradičnej medzinárodnej vojne. Súperiace vládnuce triedy, vrátane amerických vládcov, sa spokojne pozerajú na to, ako sa ich príslušní pešiaci navzájom zabíjajú po tisícoch, ale už dlho je oficiálnou politikou mnohých "vlád", vrátane "vlády" USA, nepokúšať sa zabíjať cudzích "vládcov" - t. j. tých, ktorí sú najviac zodpovední za to, že vojna vznikla. V skutočnosti je najmorálnejším, najracionálnejším a najlacnejším prostriedkom obrany proti akejkolvek inváznej "moci" zavraždenie tých, ktorí jej velia. Zameranie sa na "vlády" namiesto ich lojálnych vykonávateľov by ľudstvu úžasne poslúžilo, nielenže by sa väčšina násilných konfliktov ukončila oveľa rýchlejšie, ale vytvorilo by to obrovský odstrašujúci prostriedok pre každého megalomana, ktorý by bol v prvom rade v pokušení rozpútať konflikty. Medzi väčšinou tyranov na vysokej úrovni však existuje otvorená, vzájomná a trvalá dohoda, že hoci je v poriadku zahrávať sa so životmi svojich poddaných, len zriedka sa budú zameriavať na seba navzájom.

A tak znova a znova vychádzajú na bojiská obrovské počty vojakov, aby sa navzájom zabíjali, zatiaľ čo skutoční nepriatelia ľudstva - vládcovia na *oboch stranách* - zostávajú mimo ohrozenia. Životy vojakov s dobrými úmyslami, statočných "vládných" vykonávateľov, ktorí lojálne plnia rozkazy až do konca, sú tak úplne premárnené v úsilí, ktoré v konečnom dôsledku nikomu neprinesie skutočnú slobodu a spravodlivosť. A ak sa vojakovi podarí rozpoznať a zamerať sa na tých, ktorí sú najviac zodpovední za

nespravodlivosť a útlak - na tých, ktorí na *oboch stranách* každej vojny nosia nálepku "vláda" -, je odsúdený ako zradca a terorista.

Hrdé páchanie zla

Či už ide o vojaka alebo nejakého byrokrata na nižšej úrovni, úlohou všetkých "vykonávateľov zákona" je násilím vnucovať verejnosti vôľu vládnucej triedy. Napriek tomu si väčšina z nich predstavuje, že tým "slúžia ľudu". Samozrejme, predstava, že "slúžime" niekomu tým, že voči nemu iniciujeme násilie, je smiešna. (Zoberme si oxymoron absurdne nazvaného "Internal Revenue Service", ktorý nerobí nič, len okráda stovky miliónov ľudí o miliardy dolárov ročne). Väčšina štátnych žoldnierov, od nosičov papierov až po nájomných vrahov, namiesto toho, aby niekedy uvažovala o tom, že to, čo pravidelne robia - účasť na systéme agresie a nátlaku -, je nemorálne a necivilizované, jednoducho hovorí, že "len robia svoju prácu", a predstavuje si, že ich to zbavuje všetkej osobnej zodpovednosti za svoje činy a ich výsledky.

To bolo predovšetkým príčinou pádu ľudskej spoločnosti. Väčšina zla a nespravodlivosti, ktorú ľudia páchajú, nie je výsledkom chamtivosti, zloby alebo nenávisťi. Je to výsledok toho, že ľudia robia to, čo im bolo povedané, ľudia plnia príkazy, ľudia "robia svoju prácu". Stručne povedané, väčšina neľudskosti človeka voči človeku je priamym dôsledkom viery v "autoritu". Škody, ktoré napáchali iba poslušní ľudia, sú rovnako skutočné a rovnako ničivé, ako keby ich každý z nich napáchal z osobnej zloby. Či starenku okradne ozbrojený pouličný zbojník, alebo dobre oblečený a vzdelaný "vyberač daní", v tom nie je z morálneho ani praktického hľadiska žiadny rozdiel. Či rodinu v Iraku zabijú vojaci Saddáma Husajna, alebo vojaci "vlády" Spojených štátov, je z morálneho alebo praktického hľadiska jedno. To, či niečie osobné rozhodnutia násilne kontroluje bandita zo susedstva, alebo "polícia", neznamená z morálneho ani praktického hľadiska žiadny rozdiel.

Jediný rozdiel je v tom, že autoritársky zločinec v dôsledku svojej pomýlenej viery v mýtickú entitu zvanú "vláda" odmieta prijať osobnú zodpovednosť za svoje činy. Jeho viera v najnebezpečnejšiu poveru spôsobuje, že nie je schopný rozpoznať zlo ako zlo. V skutočnosti sa bude cítiť *hrdý na* svoju vernú poslušnosť voči svojim pánom, keď bude deň čo deň spôsobovať nevinným ľuďom utrpenie a útrapy, pretože ho celý život učili, že keď sa zlo stane "zákonom", prestáva byť zlom a stáva sa dobrom.

V skutočnosti, ak je niečo hriech, tak je to slepá poslušnosť "autorite". Pôsobiť ako vykonávateľ "vlády" sa rovná duchovnej samovražde - v skutočnosti je to *horšie* ako fyzická samovražda, pretože každý autoritársky "vykonávateľ" nielenže vypína slobodnú vôľu a schopnosť úsudku, ktoré ho robia človekom (čím "zabíja" svoju vlastnú ľudskosť), ale zároveň ponecháva svoje telo nedotknuté, aby ho tyrani mohli použiť ako nástroj útlaku. Byť "vynútitelom zákona" znamená dobrovoľne sa zmeniť z človeka na robota - robota, ktorého potom dostanú niektorí z najhorších ľudí na svete, aby ho použili na ovládnutie a podrobenie ľudskej rasy. Nosenie uniformy vojaka alebo odznaku "strážcu zákona" nie je dôvodom na hrdosť; malo by byť dôvodom na veľkú hanbu za to, že človek opustil svoju vlastnú ľudskosť v prospech toho, aby sa stal figúrkou utláčateľov.

Časť III c) Vplyv mýtu na ciele

Hrdí na to, že boli okradnutí

Jedným z najbizarnejších dôsledkov viery v "autoritu" je, že spôsobuje, že *obete* "vládnej" agresie sa cítia byť *povinnými* obeťami, a spôsobuje, že sa cítia zle, ak *sa vyhnú tomu, aby* sa stali obeťami. Najlepším príkladom je občan, ktorý vyhlasuje, že je hrdý na to, že platí svoje "dane". Aj keď človek verí, že časť toho, čoho sa vzdáva, sa používa na financovanie užitočných vecí (cesty, pomoc chudobným atď.), byť *hrdý na to*, že sa mu niekto vyhrážal a nútil ho financovať takéto veci, je stále zvláštne. Hrdosť na to, že je človek "daňovým poplatníkom, ktorý dodržiava zákony", nie je výsledkom toho, že pomohol ľuďom, čo mohol urobiť oveľa účinnejšie na dobrovoľnej báze; hrdosť pramení z toho, že verne poslúchol príkazy vnímanej "authority". Analogicky, človek sa môže cítiť dobre, že dobrovoľne daroval niekomu v núdzi, ale nebol by hrdý na to, že sa nechal okradnúť chudobným človekom. Pravdepodobne jediná situácia, v ktorej sa niekto chváli tým, že bol k niečomu donútený, nastáva v súvislosti s človekom, ktorý sa domnieva, že je povinný poslúchať domnelú "autoritu".

Ľudia, ktorí boli naučení považovať poslušnosť za cnosť, sa chcú cítiť dobre, keď odovzdávajú to, čo zarobia, "vláde". A tak s pomocou politickej propagandy halucinujú, že ich "príspevky" vlastne pomáhajú celej spoločnosti. Hovoria, akoby platenie "daní" znamenalo "vrátenie spoločnosti" alebo "investovanie do

krajiny." Takáto rétorika, akokoľvek je bežná, je logicky nezmyselná, pretože predpokladá, že každý z jednotlivcov, ktorí tvoria "spoločnosť" a "krajinu", je nejakým spôsobom dlžný skupine ako celku, ale nie je jej nič dlžný. To, čo ľudia v skutočnosti robia, keď platia "dane", nie je dávanie peňazí "spoločnosti" alebo "krajine", ale politikom, ktorí tvoria vládnu triedu, aby ich minuli, ako sa im zachce. Z toho vyplýva, akokoľvek je to zvláštne, že "ľud" môže mať prospech ako celok, a to tak, že každý z "ľudu" je okrádaný individuálne. Myšlienka, že "spoločnému dobru" lepšie slúži, keď politici míňajú peniaze všetkých, ako by mu slúžilo, keby každý človek míňal svoje vlastné peniaze, je prinajmenšom čudná. V poslednom čase je lož o tom, že "dane" slúžia spoločnému dobru, čoraz priehľadnejšia, pretože "vlády" míňajú astronomické sumy peňazí na veci, ktoré očividne slúžia elite na úkor spoločnosti a ľudstva. Okrem iného sem patrí večné vojnové štvanie, priame mnohomiliardové prerozdelenie schémy v prospech najbohatších ľudí na svete ("bailouts") a "vládne" preberanie rôznych segmentov hospodárstva (napr. zdravotníctva).

V skutočnosti neexistuje takmer nič, čo by priemerní ľudia mohli finančne podporiť a čo by bolo pre spoločnosť a ľudstvo vo všeobecnosti *menej* užitočné ako platenie "daní". Nech už človek považuje za užitočné čokoľvek - školy, cesty, obranu, pomoc hruškám atď. - by mohol rovnako ľahko podporiť aj bez toho, aby to musel robiť prostredníctvom politikov a "vlády". Napriek tomu mnohí ľudia výslovne vyjadrujú hrdosť na to, že odovzdali plody svojej práce svojim pánom, že "zaplatili dane". Zvážte, ako by sa pozeralo na niekoho, kto by hrdo vyhlásil: "Klamal som vo svojom daňovom priznaní, vyhol som sa odovzdaniu 3 000 dolárov vláde a namiesto toho som tých 3 000 dolárov venoval naozaj dobrej charite." Mnohí ľudia by takého človeka aj tak odsúdili za jeho "zločineckú" nelojalitu voči pánom, aj keď by jeho konanie poslúžilo ľudstvu lepšie, ako keby "zaplatil dane". Je to preto, lebo hrdosť, ktorú mnohí ľudia vyjadrujú, nepochádza z pomoci ľudstvu, ale z poslušnosti "autorite". Je len malá alebo žiadna šanca, že by niekto dobrovoľne prispel vlastným majetkom na každý z programov a schém, ktoré sú teraz financované prostredníctvom "vlády". A ak odovzdáva peniaze len preto, že ho k tomu prinútil nejaký "zákon" alebo iná "autorita", a potom vyjadruje hrdosť na to, že tak urobil, v podstate sa chváli tým, že bol násilne ovládaný, presne tak, ako by mohol byť dôkladne indoktrinovaný otrok hrdý na to, že dobre slúži svojmu pánovi. Je veľký rozdiel medzi dobrým pocitom z toho, že človek dobrovoľne podporil nejakú záslužnú vec, a hrdosťou na to, že bol podrobený. Namiesto toho, aby sme sa urazili nad urážkou a nespravodlivosťou, že sme násilne ovládaní a vykorisťovaní - namiesto toho, aby si to uvedomili ako nespravodlivosť, mnohé obeť "vládneho" útlaku pociťujú hlbokú lojalitu voči svojim kontrolórom.

Hrdí na to, že sú kontrolovaní

Ak je otrok presvedčený, že *má byť* otrokom, že jeho zotročenie je správne a legitímne, že je právoplatným majetkom svojho pána a že je povinný produkovať čo najviac pre svojho pána, potom ho netreba fyzicky utláčať.¹ Inými slovami, zotročenie mysle robí zotročenie tela zbytočným. A presne to robí viera v "autoritu": učí ľudí, že je morálne cnostné, aby odovzdali svoj čas, úsilie a majetok, ako aj slobodu a kontrolu nad vlastným životom vládnucej triede.

Mnohí ľudia sú hrdí na to, že sú "daňoví poplatníci dodržiavajúci zákony", čo znamená len to, že robia to, čo im politici prikážu, a dávajú im peniaze. Keď sú konfrontovaní s myšlienkou, že nie je správne, aby boli násilne zbavení plodov svojej práce, aj keď sa to deje "legálne", takíto ľudia často vehementne *obhajujú* tých, ktorí ich naďalej okrádajú, a trvajú na tom, že takéto okrádanie je nevyhnutné pre ľudskú civilizáciu. (Samozrejme, na opis situácie nepoužívajú výraz "okrádanie", hoci sú si dobre vedomí toho, čo by sa (im) stalo, keby odmietli platiť.) Podobne, keď jeden človek namieta proti výške daní alebo inej násilnej kontrole, ktorú nad ním vykonávajú tí, čo sú vo "vláde", ostatní, ktorí sú tiež utláčaní, často odsúdia toho, kto namieta, a povedia mu, že ak sa mu nepáči, ako sa s ním zaobchádza, mal by opustiť krajinu. Znevažovanie kolegu, ktorý je *obeťou* nátlaku, za to, že sa naň sťažuje, je neklamným znakom toho, že človek je v skutočnosti *hrdý na* svoje vlastné zotročenie.

Frederick Douglass, bývalý otrok, bol svedkom a opísal presne tento jav medzi svojimi spoluotrokmi, z ktorých mnohí boli hrdí na to, ako tvrdo pracovali pre svojich pánov a ako verne robili, čo sa im prikázalo. Z ich pohľadu bol otrok na úteku hanebným zlodejom, ktorý sa "ukradol" pánovi.

Douglass opísal, ako dôkladne boli mnohí otroci indoktrinovaní, a to až do takej miery, že skutočne verili, že ich vlastné zotročenie je spravodlivé a oprávnené:

"Zistil som, že na to, aby bol otrok spokojný, je potrebné, aby bol nemysliaci. Je potrebné zatemniť jeho morálny a duševný zrak a pokiaľ je to možné, zničiť silu rozumu. Musí byť schopný v otroctve nevidieť žiadne nezrovnalosti;

musí byť presvedčený, že otroctvo je správne, a k tomu ho možno priviesť len vtedy, keď prestane byť človekom."

Hoci sa otroctvo už otvorene nepraktizuje, mentalita lojálnej podriadenosti pretrváva. Väčšina ľudí dnes nevidí žiadne nezrovnalosti v tom, že vládnuca trieda násilne vydiera a ovláda všetkých ostatných, a v skutočnosti sa domnieva, že takéto vydieranie a útlak sú *správne, až do takej miery*, že mnohí pociťujú skutočnú hanbu, ak sú prichytení, ako si nechávajú to, čo zarobia, a riadia svoj vlastný život. Jedna vec je cítiť hanbu, keď vás prichytia pri krádeži, podvode alebo agresii. Ale niečo úplne iné je, keď niekto pociťuje hanbu za to, že urobil niečo, čo by, nebyť nariadení politikov (Taws"), považoval za úplne dovolené. Takýto stud nepochádza z nemorálnosti samotného činu; pochádza len z pomyslenej nemorálnosti neposlúchnutia "authority", t. j. "porušenia zákona".

Keď je napríklad priemerný občan pristihnutý, ako "podvádza" na daniach, alebo nemá na aute registračnú nálepku, alebo fajčí marihuanu, alebo robí hocičo z tisícov iných vecí, ktoré nepredstavujú agresiu voči niekomu inému, ale ktoré napriek tomu vládnuca trieda vyhlásila za "nezákonné", zvyčajne sa v jeho mysli objaví pocit viny. Bez pocitu povinnosti poslúchnuť by sa chytenie a potrestanie agentmi "vlády" vnímalo rovnako ako uhryznutie psom: ako nepríjemný dôsledok, ktorému sa treba vyhnúť, ale ktorý v sebe nemá vôbec žiadny morálny prvok. Namiesto toho má väčšina ľudí pocit, aspoň do určitej miery, že byť prichytený pri páchaní "zločinu" bez obetí znamená, že sami nejakým spôsobom morálne zlyhali, pretože neurobili to, čo im bolo povedané. Túžba mať súhlas "authority" je takmer u každého mimoriadne silná, a to v miere, ktorú si ani sami neuvedomujú. Všadeprítomné posolstvo autoritárstva má oveľa hlbší psychologický vplyv, ako si väčšina ľudí predstavuje, ako ukázali Milgramove experimenty. Takmer každý človek prežíva dramatický emocionálny stres a nepríjemné pocity vždy, keď sa dostane do konfliktu s "autoritou", a urobí všetko pre to, aby si získal súhlas svojich pánov, bez ohľadu na to, aké zlé činy musí spáchať.

Dokonca aj terminológia, ktorú ľudia používajú, ukazuje, ako účinne boli vycvičení, aby sa cítili morálne povinní poslúchať "autoritu". Možno to vidieť v takých jednoduchých frázach ako "To nesmieš robiť" alebo dokonca "To nesmieš robiť", keď ide o nejaké správanie, ktoré vládnuca trieda vyhlásila za "nezákonné". Takéto frázy nevyjadrujú len potenciálne nepriaznivé dôsledky, ale naznačujú aj to, že keďže bol nejaký čin zakázaný

majstrami, je spáchanie tohto činu zlé, nedovolené alebo dokonca nemožné ("To nemôžeš!").

Pohľad na štatistické fakty ukazuje silu viery v "autoritu". V Spojených štátoch vydiera približne 100 000 zamestnancov IRS približne 200 000 000 obetí. Okradnutých je približne *dvetisíc* ku jednej. To by sa nikdy nedalo dosiahnuť len hrubou silou; pokračuje to len preto, že väčšina okradnutých cíti *povinnosť* byť okradnutá a predstavuje si, že takéto okrádanie je legitímne a platné. To isté platí aj o mnohých iných "zákonoch", ktoré sa vo všeobecnosti dodržiavajú, hoci ich vykonávatelia sú vždy v obrovskej prevahe nad tými, ktorých sa snažia kontrolovať. Vysoká miera "dodržiavania" nepochádza ani tak zo strachu z trestu, ako skôr z pocitu ovládaných, že majú morálnu povinnosť spolupracovať na vlastnom podmanení.

Dobro financuje zlo

Aj keď jednotlivec nikdy nie je osobne obeťou "orgánov činných v trestnom konaní", nikdy sa nedostane do konfliktu s políciou a "vláda" má len malý, ak vôbec nejaký priamy vplyv na jeho každodenný život, mýtus "authority" má stále dramatický vplyv nielen na jeho vlastný život, ale aj na to, ako jeho existencia ovplyvňuje svet okolo neho. Napríklad milióny vyhovujúcich poddaných, ktorí cítia povinnosť odovzdať štátu časť toho, čo zarobia, platiť svoj "spravodlivý podiel" na "daniach", neustále financujú najrôznejšie snahy a aktivity, ktoré by títo ľudia inak nefinancovali - ktoré by inak nefinancoval takmer nikto, a ktoré by teda inak neexistovali. Prostredníctvom "daní" tí, ktorí sa vyhlasujú za "vládu", konfiškujú miliónom obetí takmer nepochopiteľné množstvo času a úsilia a premieňajú ho na palivo pre agendu vládnucej triedy. Milióny ľudí, ktorí sú proti vojne, sú nútení financovať ju prostredníctvom "daní". Produkt ich času a úsilia sa používa na to, aby sa umožnilo niečo, proti čomu morálne vystupujú.

To isté platí pre štátom kontrolované programy prerozdelenia bohatstva (napr. "sociálne dávky"), Ponziho schémy (napr. "sociálne zabezpečenie"), takzvanú "vojnu proti drogám" a podobne. Väčšina týchto "vládných" programov by neexistovala, keby nebolo presvedčenia širokej verejnosti o morálnej povinnosti platiť "dane". Dokonca aj "vládne" programy, ktoré údajne majú ušľachtilé ciele - napríklad chrániť verejnosť a pomáhať chudobným - sa stávajú nafúknutými, neefektívnymi a skorumpovanými monštrami, ktoré by takmer nikto dobrovoľne nepodporil, keby neexistoval "zákon", ktorý by to vyžadoval.

Okrem plytvania, korupcie a deštruktívnych vecí, ktoré "vláda" robí s bohatstvom, ktoré skonfiškuje, je tu aj menej zrejmá otázka, čo by ľudia so svojimi peniazmi robili inak. Keď "vláda" berie bohatstvo výrobcov, aby slúžilo jej vlastným cieľom, zbavuje výrobcov aj možnosti presadzovať svoje vlastné ciele. Nieкто, kto odovzdá 1 000 dolárov na "daniach" vládnucej triede, môže nielen financovať vojnu, proti ktorej morálne vystupuje, ale je tiež zbavený možnosti vložiť 1 000 dolárov do úspor alebo darovať 1 000 dolárov na nejakú charitatívnu organizáciu, ktorú považuje za užitočnú, alebo zaplatiť niekomu 1 000 dolárov za prácu pri úprave krajiny. Škody spôsobené mýtom "authority" sú teda dvojaké: núti ľudí financovať veci, o ktorých si myslia, že nie sú dobré pre nich samých alebo pre spoločnosť, a zároveň im bráni financovať veci, ktoré považujú za hodnotné. Inými slovami, podriadenosť "autorite" núti ľudí konať spôsobom, ktorý je v takej či onakej miere v priamom rozpore s ich vlastnými prioritami a hodnotami.

Dokonca aj ľudia, ktorí si predstavujú, že ich "dane" prinášajú dobro tým, že stavajú cesty, pomáhajú chudobným, platia políciu a podobne, by takmer určite nefinancovali "vládnú" verziu týchto služieb, aspoň nie v rovnakej miere, keby sa necítili byť k tomu nútení - morálnou povinnosťou a hrozbou trestu. Každá súkromná charitatívna organizácia, ktorá by mala takú neefektívnosť, korupciu a záznamy o zneužívaní, aké majú AFDC, HUD, Medicare a iné "vládne" programy, by rýchlo stratila všetkých svojich darcov. Akákoľvek súkromná spoločnosť, ktorá by bola rovnako drahá, skorumpovaná a neefektívna ako "vládne" programy v oblasti infraštruktúry, by stratila všetkých svojich zákazníkov. Akákoľvek súkromná ochranná služba, ktorá by bola tak často prichytená pri zneužívaní, napádaní a dokonca zabíjaní neozbrojených, nevinných ľudí, by nemala žiadnych zákazníkov. Každá súkromná spoločnosť, ktorá by tvrdila, že poskytuje obranu, ale svojim zákazníkom by tvrdila, že každý týždeň potrebuje miliardu dolárov na vedenie dlhotrvajúcej vojny na druhom konci sveta, by mala len málo prispievateľov, ak vôbec nejakých, a to aj spomedzi tých, ktorí teraz verbálne podporujú takéto vojenské operácie.

Zdá sa, že pocit povinnosti platiť "dane" je len málo obmedzovaný skutočnosťou, že "vláda" je notoricky známa svojou nehospodárnosťou a neefektívnosťou. Zatiaľ čo milióny "daňových poplatníkov" zápasia o to, aby vyžili, a zároveň platia svoj "spravodlivý podiel" na "daniach", politici mňajú milióny na smiešne hlúpe projekty - všetko od skúmania kravských prdov cez stavbu mostov do nikam až po platenie farmárom, aby *nepestovali* určité plodiny, a tak ďalej, donekonečna - a ďalšie miliardy sa

jednoducho "strácajú", bez toho, aby bolo jasné, kam sa podeli. Mnohé z toho, čo ľudia umožňujú prostredníctvom platenia "daní", sa však len premrhá, ale je pre spoločnosť dosť deštruktívne. Zjavným príkladom je "vojna proti drogám". Koľko ľudí

by dobrovoľne prispeli súkromnej organizácii, ktorej cieľom je odvliecť milióny nenásilných osôb od ich priateľov a rodín a zavrieť ich do klieťok? Dokonca aj mnohí Američania, ktorí dnes uznávajú, že "vojna proti drogám" úplne zlyhala, naďalej prostredníctvom "daní" poskytujú finančné prostriedky, ktoré umožňujú pokračovať v ničení doslova miliónov životov.

Dokonca aj tí najhlasnejší kritici rôzneho zneužívania, ktorého sa dopúšťa stále rastúci policajný štát, sú často medzi tými, ktorí toto zneužívanie umožňujú tým, že ho financujú. Či už ide o zjavný útlak, korupciu alebo len o neefektívnu byrokratickú prácu, každý môže poukázať aspoň na niekoľko vecí, ktoré sa mu na "vláde" nepozdávajú. A keďže bol vycvičený v poslušnosti voči "autorite", bude sa aj naďalej cítiť povinný poskytovať finančné prostriedky, ktoré umožňujú tie isté neefektívne, skorumpované a utláčateľské "vládne" aktivity, ktoré kritizuje a proti ktorým sa stavia. Málokedy si niekto všimne zjavný vnútorný rozpor v tom, že sa cíti *povinný* financovať veci, ktoré považuje za *zlé*.

Samozrejme, ľudia, ktorí pracujú pre neautoritatívne organizácie, môžu byť tiež neefektívni alebo skorumpovaní, ale keď vyjde najavo, čo robia, ich zákazníci ich môžu jednoducho prestať financovať. To je prirodzený korekčný mechanizmus v ľudskej interakcii, ktorý je však úplne porazený vierou v "autoritu". Koľko je ľudí, ktorí nie sú v súčasnosti nútení financovať nejaký "vládný" program alebo činnosť, s ktorou morálne nesúhlasia? Veľmi málo, ak vôbec niekto. Prečo teda títo ľudia naďalej financujú veci, ktoré sú podľa nich pre spoločnosť deštruktívne? Pretože im to prikazuje "autorita" a pretože veria, že je dobré poslúchať "autoritu". Výsledkom je, že naďalej odovzdávajú plody svojej práce na pohon stroja útlaku - stroja, ktorý by inak neexistoval a ani existovať nemohol.

"Vlády" neprodukujú žiadne bohatstvo; to, čo minú, musia najprv vziať niekomu inému. Každá "vláda", vrátane najutláčateľskejších režimov v histórii, bola financovaná platením "daní" lojálnymi, produktívnymi poddanými. Vďaka viere v "autoritu" sa bohatstvo vytvorené miliardami ľudí bude naďalej používať nie na to, aby slúžilo hodnotám a prioritám ľudí, ktorí pracovali na jeho vytvorení, ale na to, aby slúžilo plánom tých, ktorí predovšetkým túžia po nadvláde nad svojimi blížnymi. Tretiu ríšu umožnili milióny nemeckých "daňových poplatníkov", ktorí cítili povinnosť platiť. Sovietske impérium umožnili milióny ľudí, ktorí cítili povinnosť dať štátu všetko, čo požadoval. Každá invázna armáda, každé dobyvačné impérium bolo vybudované z bohatstva, ktoré bolo odobraté produktívnym ľudom. Ničitelia majú

boli vždy financovaní tvorcami; zlodeji boli vždy financovaní výrobcami; vďaka viere v "autoritu" boli programy zla vždy financované úsilím dobra. A takto to bude pokračovať, kým sa neodstráni najnebezpečnejšia povera. Keď výrobcovia už nebudú cítiť morálnu povinnosť financovať parazitov a uzurpátorov, ničiteľov a kontrolórov, tyrania zanikne, pretože bude vyhladovaná. Dovtedy budú dobrí ľudia dodávať zdroje, ktoré zlí ľudia potrebujú na realizáciu svojich deštruktívnych plánov.

Kopanie vlastných hrobov

Žiaľ, viera v "autoritu" dokonca spôsobuje, že ľudia sa cítia povinní pomáhať pri vlastnom zotročovaní, útlaku a niekedy aj smrti. V skutočnosti len malé percento nátlaku "vlády" realizujú vykonávatelia "authority"; väčšinu realizujú jej obeť. Vládnuca trieda ľuďom len povie, že sa od nich vyžaduje, aby robili určité veci, a väčšina ľudí sa podriadi bez toho, aby došlo k skutočnému vynucovaniu. Ako jeden z pôsobivých príkladov možno uviesť, že desiatky miliónov Američanov každoročne vyplňajú zdĺhavé a zmätočné formuláre známe ako "daňové priznania", čím sa v podstate vydierajú. Ak by obeť IRS súhlasili s platením, ale len ak "vláda" zistí ich údajné daňové povinnosti, systém by sa zrútil. Každé daňové priznanie je v podstate podpísaným priznaním, pričom obeť vydieračského reťazca nielenže prezradí všetko o svojich financiách - v podstate sa vypočúva -, ale dokonca si vymyslí aj sumu, o ktorú bude okradnutá, takže zlodeji nemusia.

Ale všetky neproduktívne a nepríjemné nepríjemnosti a byrokratické problémy, ktorým sa ľudia vystavujú len preto, že im bolo povedané, že "zákon" to vyžaduje, nie sú ničím v porovnaní s vážnejšími symptómami viery v "autoritu". Na základe mytológie o "povinnosti voči vlasti" a "zákonov" nariaďujúcich vojenskú brannú povinnosť ("odvod") sa milióny ľudí v dejinách stali *vrahmi* pre štát. Len malá časť (tzv. "odvedenci") sa niekedy vzoprela a zvyčajne nimi opovrhovali ich krajanovia, pretože boli zbabelci alebo im chýbal "patriotizmus".

V prípade mnohých "zákonov" môže byť ťažké rozlíšiť medzi ľuďmi, ktorí poslúchajú z jednoduchého strachu z trestu, a tými, ktorí poslúchajú z pocitu morálnej povinnosti podriať sa príkazom politikov ("zákonu"). Pri vojenskej brannej povinnosti je však ľahké rozlíšiť, pretože "dodržiavanie" je zvyčajne oveľa *viac*

nebezpečnejšie ako akýkoľvek trest, ktorým "vláda" hrozí tým, ktorí sa odmietajú podriaďovať. Ak je na výber "podriaďovať sa" a prípadne zomrieť hroznou smrťou na nejakom bojisku na druhom konci sveta, alebo neposlúchnuť a prípadne ísť do väzenia, je nepravdepodobné, že by samotná hrozba bola dôvodom, prečo sa toľko ľudí "zaregistruje" a dostaví sa do "služby", keď sú vyzvaní. Stručne povedané, úroveň dodržiavania "odvodu", aspoň v minulosti, celkom jasne ukazuje, že väčšina ľudí radšej spácha vraždu alebo zomrie, ako by sa mala vzoprieť "autorite". Ťažko by sa našiel lepší dôkaz toho, aká silná je povera "authority": že tisíce a tisíce inak civilizovaných, mierumilovných ľudských bytostí opustia domov, niekedy precestujú pol sveta, aby zabíjali alebo zomreli len preto, že im to prikázali príslušné vládnuce triedy.

Každý vojak je vykonávateľom aj obeťou povera "authority", či už sa prihlásil dobrovoľne, alebo bol povolaný. Bojovať na obranu nevinných proti agresorom je ušľachtilý cieľ a často je zámerom tých, ktorí vstúpia do armády. V hierarchickom vojenskom režime sa však vojak stáva skôr nástrojom mašinerie než zodpovedným jednotlivcom. Namiesto toho, aby sa riadil vlastným svedomím, je plne ovládaný rozkazmi, ktoré dostáva prostredníctvom veliteľského reťazca. A zakaždým, keď ho jeho poslušnosť vedie k tomu, aby urobil niečo nemorálne (čo sa stáva pomerne často), ubližuje nielen svojim obetiam, ale aj sebe. Po vojne vo Vietname sa napríklad mnohí americkí vojaci vrátili domov s nepoškodeným telom, ale s hlbokými psychickými problémami. Ťažko povedať, do akej miery bolo psychické poškodenie dôsledkom toho, že *boli svedkami* masakru, a do akej miery bolo dôsledkom toho, že masaker osobne vytvorili. Dlhodobý strach z blížiacej sa smrti môže, samozrejme, spôsobiť vážne psychické problémy, rovnako ako spôsobenie smrti iným.

Násilné konfrontácie môžu byť dosť stresujúce, aj keď sa jedinec cíti úplne oprávnený, napríklad keď bráni svoju rodinu pred útočníkom. Ale zapojiť sa do smrteľného boja, v ktorom nikto vrátane bojovníkov zrejme nemá jasnú predstavu o účele alebo opodstatnení konfliktu, ako sa to stalo vo Vietname, zrejme pridáva ďalší stupeň psychickej traumy. Ako potvrdili mnohí bojovníci, keď sa raz ocitnú vo vojnovom pekle, na akýkoľvek nejasný, ale ušľachtilý dôvod alebo ospravedlnenie boja sa zvyčajne zabudne a zostane len túžba zostať nažive a pomôcť svojim priateľom zostať nažive

- obom by bolo oveľa lepšie vrátiť sa domov alebo do armády vôbec nevstupovať. A predsa je počet ľudí, ktorí jednoducho odídu, pomerne malý, a to z jedného jednoduchého dôvodu: pretože by to predstavovalo akt neposlušnosti voči vnímanej "autorite". A priemerný vojak, hoci má odvahu a silu vrhnúť sa do smrteľného boja, nemá odvahu a silu neposlúchnuť vnímanú "autoritu".

Ako v mnohých prípadoch autoritárskeho nátlaku, obeť vojenskej brannej povinnosti takmer vždy výrazne prevyšujú počet tých, ktorí sa ju snažia zaviesť. Dokonca aj keď sa ľuďom "legálne" prikáže obetovať svoje mysle a telá v prospech vojen medzi tyranmi, jednoduchá pasívna neposlušnosť akejkoľvek významnej časti "povolancov" by vojnovú mašinériu zastavila. Akého trestu sa treba báť, ktorý by bol horší ako výsledok podriadenia sa? Obvyklým výsledkom boja vo vojne je dlhotrvajúci teror, fyzická a duševná bolesť a utrpenie, rozštvrtenie alebo smrť. Napriek tomu sa aj po tom, čo sa stali priamymi svedkami vojnových hrôz, len málo ľudí dokáže prinútiť neposlúchnuť "autoritu", vyzliecť si uniformu a odísť.

O sile viery v "autoritu" svedčí aj dobre zdokumentovaná (hoci zriedkavo diskutovaná) skutočnosť, že zverstvá páchané na nemeckých Židoch nacistami sa často diali v spolupráci a s pomocou židovskej polície, ako napríklad vo varšavskom gete. V ich kultúre, rovnako ako v takmer každej inej kultúre, boli ľudia tak dôkladne presvedčení, že poslušnosť je cnosť, že aj keď "vládol" niekto nový, stále sa cítili povinní robiť, čo sa im prikázalo, aj keď to znamenalo násilné utlačanie vlastných príbuzných. Čo je však možno ešte znepokojujúcejšie (ale nesporné), je skutočnosť, že mnoho miliónov ľudí v dejinách pomáhalo pri *vlastnom* vyhladzovaní, pretože im to prikázala "autorita". Napríklad počas holokaustu mnoho stoviek tisíc Židov z vlastnej moci nastúpilo do dobytčích vagónov tých istých vlakov, ktoré ich mali odviezť na smrť, bez toho, aby sa pokúsili ukryť, utiecť alebo klásť odpor. Prečo? Pretože im to povedali tí, ktorí sa vydávali za "autoritu". Aj keď je nepochybné, že nie všetci presne vedeli, čo ich na druhom konci čaká, predsa sa odovzdali do starostlivosti mašinérie, ktorá im zjavne chcela ublížiť.

Človek má určitý pocit pohodlia a bezpečia, keď sa prispôsobí a poslúcha. Viera, že veci sú v rukách niekoho iného, a dôvera, že niekto iný dá veci do poriadku, je spôsob, ako sa vyhnúť zodpovednosti. Autoritárska indoktrinácia zdôrazňuje myšlienku, že bez ohľadu na to, čo sa stane, ak jednoducho urobíte, čo sa vám povie, a budete robiť to, čo robia všetci ostatní, všetko bude v poriadku a tí, ktorí sú zodpovední, vás odmenia a ochrania. Počty mŕtvych pri jednom "vládnom" zverstve za druhým ukazujú, aké scestné je takéto presvedčenie. Keby obeť "legálneho" útlaku a vraždenia jednoducho neposkytli svoju *pomoc*, aj keby nepohli prstom, aby sa násilne postavili na odpor, svet by bol dnes úplne iný. Keby nacisti museli každého Žida, živého alebo mŕtveho, fyzicky odniesť do plynových komôr alebo krematórií, úroveň vraždenia by bola

výrazne nižšia. Ak by každý otrok predaný do otroctva odmietol pracovať, čoskoro by neexistoval obchod s otrokmi. Keby daňový úrad musel vypočítat' splatnú daň a potom ju priamo vybrať od každého "daňového poplatníka", už by neexistovalo žiadne federálne "zdanenie". Skrátka, keby *obete* autoritárskeho vydierania, obťažovania, sledovania, útokov, únosov a vrážd jednoducho prestali *napomáhať svojmu* vlastnému útlaku, tyrania by sa rozpadla. A ak by ľudia zašli ešte o krok ďalej a násilne sa vzopreli, tyrania by sa zrútila ešte rýchlejšie. Ale odpor, či už pasívny alebo násilný, si vyžaduje, aby ľudia neposlúchli vnímanú "autoritu", a to je niečo, čoho väčšina ľudí nie je psychologicky schopná. V konečnom dôsledku je to práve viera v "autoritu" medzi *obeťami* útlaku, dokonca viac ako viera vláducej triedy a jej vykonávateľov, ktorá umožňuje, aby tyrania a neľudskosť človeka voči človeku pokračovala v takom veľkom rozsahu.

Účinky na skutočných páchatel'ov trestnej činnosti

Paradoxne, v situáciách, keď by poslušnosť skutočne zlepšila ľudské správanie, "autorita" nemá žiadny účinok. Napríklad tí jednotlivci, ktorých vlastné svedomie nezastaví pred okrádaním alebo napádaním svojich blízkych, pretože sa nezaujímajú o obvyklé normy dobra a zla, sa tiež nezaujímajú o to, čo im "autorita" prikazuje robiť. Iba tí, ktorí sa snažia byť dobrí, sa niekedy cítia byť nútení poslúchať "autoritu". Viera v "autoritu" je vierou v morálku - je to predstava, že poslušnosť je morálne dobrá. Na tých, ktorým nezáleží na tom, čo sa považuje za "dobré" - práve na tých, ktorých svedomie nestačí na to, aby sa správali civilizovane -, mýtus "authority" nemá žiadny účinok. Inak povedané, len tí, ktorí nepotrebujú byť kontrolovaní - t. j. tí, ktorí sa už snažia žiť morálne - cítia nejakú povinnosť poslúchať kontrolórov. Medzitým tí, ktorí predstavujú skutočnú hrozbu pre pokojnú spoločnosť, aj tak necítia žiadnu morálnu povinnosť poslúchať akúkoľvek "autoritu". Všeobecne povedané, všetky príkazy "authority", vrátane vo svojej podstate ospravedlniteľných príkazov, ako napríklad "nekradni" a "nevraždi", sú vždy buď zbytočné (ak sú zamerané na dobrých ľudí), alebo neúčinné (ak sú zamerané na zlých ľudí). Je ťažké predstaviť si akúkoľvek situáciu, v ktorej by jednotlivec inak nemal výčitky svedomia pri páchaní krádeže, útoku alebo vraždy, ale cítil by sa vinný z porušenia "zákonov", ktoré takéto konanie zakazujú.

Tu treba rozlišovať medzi morálnou povinnosťou a strachom z odplaty. Zloděj, ktorý necíti morálnu povinnosť zdržať sa krádeže, nebude cítiť ani morálnu povinnosť dodržiavať "zákony" proti krádeži. Ak však vníma ohrozenie vlastnej bezpečnosti, či už zo strany "polície" alebo kohokoľvek iného, môže ho to odradiť od krádeže

niekto. Tento odstrašujúci účinok však vyplýva výlučne z hrozby násilia, nie z deklarovanej "autority", ktorá je základom hrozby. To znamená, že údajná "autorita" nikdy nezabráni skutočným zločinom a že účinný odstrašujúci systém vôbec nevyžaduje "autoritu". O tom sa podrobnejšie hovorí ďalej.

Časť III d) Účinky mýtu na divákov

Hriech neodporovania

Je zrejmé, že viera v "autoritu" ovplyvňuje vnímanie a konanie "vykonávateľov zákona" a tiež ovplyvňuje vnímanie a konanie tých, proti ktorým sú "zákony" presadzované. Ale aj vnímanie a konanie *pozorovateľov*, tých, ktorí nie sú priamo zapojení, zohráva obrovskú úlohu pri určovaní stavu ľudskej spoločnosti. Presnejšie povedané, *nečinnosť* divákov, ktorí pokojne dovoľia, aby sa na iných uplatňoval "zákonný" nátlak, má obrovský vplyv. História je plná príkladov, ktoré dokazujú, že Edmund Burke mal pravdu, keď povedal, že na víťazstvo zla stačí, aby dobrí ľudia nerobili nič.

Masové vraždenie, ktoré spáchali režimy Stalina, Maa, Hitlera a mnohých ďalších, bolo možné nielen vďaka ochote "vykonávateľov" plniť ich príkazy, ale aj vďaka imaginárnej povinnosti ich obetí poslúchať "autoritu" a vďaka presvedčeniu takmer všetkých prizeraajúcich sa, že by nemali zasahovať do vykonávania "zákona". Páchatelia masového bezprávia, vrátane masových vražd, sú vždy v obrovskej početnej prevahe nad svojimi obeťami, a ak k tomu pripočítame počet divákov - všetkých tých ľudí, ktorí mohli zasiahnuť - je zrejmé, aké významné môže byť konanie (alebo nečinnosť) obyčajných "divákov".

Samozrejme, niektorí ľudia nezasiahnu do situácie jednoducho zo strachu. Svedok prepadnutia, ktorý sa neodváži zasiahnuť, svojou nečinnosťou prepadnutie neschvaľuje. Jednoducho si viac cení prínos pre svoju vlastnú bezpečnosť, ktorý vyplýva z nečinnosti, ako akýkoľvek prínos, ktorý by podľa neho mohol byť pre obeť, keby zasiahol. Existuje však mnoho prípadov, keď viera v "autoritu" spôsobuje, že ľudia váhajú zapojiť sa do konfliktu nielen zo strachu, ale aj z hlbokkej psychologickú averzie voči

ísť proti "autorite". Existujú dva spôsoby, ako sa divák môže nečinne prizerať "zákonnej" nespravodlivosti páchanej na niekom inom: 1) divák môže veriť, že nespravodlivosť je vlastne dobrá vec, pretože je to "zákon", alebo 2) divák môže nesúhlasiť, ale jeho ochota skutočne zakročiť proti "vykonávateľom zákona" alebo dokonca hovoriť proti "autorite" je potlačená jeho naučenou podriadenosťou. Tak či onak, výsledok je rovnaký: divák neurobí nič, aby nespravodlivosť zastavil. Týmto dvom javom sa však budeme venovať samostatne.

Predstavovanie si "legálneho" zla ako dobra

Existuje doslova miniatúra príkladov, ktoré by sa dali použiť na demonštráciu toho, ako dramaticky ovplyvňuje vnímanie širokej verejnosti viera v "autoritu". Stačí sa zamyslieť nad tým, ako priemerný človek vníma a posudzuje nejaký čin, keď ho spácha ten, kto sa vyhlasuje za "autoritu", na rozdiel od toho, ako vníma a posudzuje presne ten istý čin, keď ho spácha ktokoľvek iný. Tu je niekoľko príkladov:

1) Scenár A: Americký vojak v cudzej krajine chodí od domu k domu, vykopáva dvere, nosí samopal a mieri ním na úplne cudzích ľuďoch, rozkazuje im a vypočúva ich, pričom hľadá "povstalcov". Scenár B: Bežný občan vo svojej krajine chodí od domu k domu, vykopáva dvere, nosí samopal a mieri na úplne cudzích ľuďoch, rozkazuje im a vypočúva ich, pričom hľadá ľudí, ktorých nemá rád.

Prvého väčšina ľudí považuje za statočného a ušľachtilého vojaka "slúžiaceho vlasti", zatiaľ čo druhého za strašne nebezpečného, pravdepodobne psychicky narušeného jedinca, ktorého treba za každú cenu odzbrojiť a skrotiť.

2) Scenár A: "Príslušník zákona" obsluhuje "kontrolné stanovište triezvosti" alebo hraničné kontrolné stanovište a zastavuje každého, aby sa ho opýtal, či je v krajine "legálne" alebo či pil alkohol, alebo aby inak zistil, či sa u neho nenachádzajú nejaké náznaky alebo dôkazy "trestnej" činnosti. Scenár B: Muž bez odznaku zastavuje každé auto, ktoré prechádza po jeho ulici, každého vodiča sa pýta, či je Američan, pýta sa ho, či pil, a hľadá v jeho aute čokoľvek, čo sa mu zdá podozrivé.

Policajta, ktorý sa dopúšťa takéhoto dotieravého, nepríjemného obťažovania, zadržovania, vypočúvania a prehládavania, mnohí považujú za statočného "strážcu zákona", ktorý si plní svoju prácu, zatiaľ čo ktokoľvek iný by sa takto správal, by bol považovaný za psychopata a nebezpečného.

3) Scenár A: Pracovník "Child Protective Services" dostane spis a na základe anonymného tipu sa dostaví do domu, aby vypočul majiteľov domu s cieľom rozhodnúť, či sú vhodnými rodičmi, alebo či by im mal štát násilím odobrať deti. Scenár B: Obyčajný človek sa na základe fámy, ktorú počul od neznámeho človeka, objaví v dome iných neznámych ľudí, kladie im otázky a vyhráza sa, že im odoberie deti, ak nebude s odpoveďami spokojný.

Opäť si predstavujeme, že "štátny" zamestnanec len "robí svoju prácu", zatiaľ čo bežný jednotlivec, ktorý robí to isté, je považovaný za nebezpečného, pravdepodobne psychicky labilného človeka. Tým nechcem povedať, že by nikdy nemohla nastať situácia, v ktorej by malo byť dieťa odobraté rodičom kvôli jeho vlastnej ochrane, ale takéto záležitosti by bral mimoriadne vážne každý jednotlivec, ktorý by musel prevziať osobnú zodpovednosť za svoje konanie. Na druhej strane byrokrat, ktorý pôsobí len ako koliesko v mašinérii "vlády", bude takéto veci robiť s oveľa menším zaváhaním a s menším ospravedlnením, pretože si bude predstavovať, že za všetko, čo robí, je zodpovedné výlučne niečo, čo sa nazýva "zákon".

4) Scenár A: Pilot Vzdušných síl Spojených štátov amerických, ktorý dostal rozkaz, letí na správne súradnice a doručí svoj náklad na určený cieľ. Výsledkom je, že niekoľko žoldnierov inej "autority" je zabitých spolu s niekoľkými civilistami, ktorí sa náhodou nachádzali v oblasti. Scenár B: Americký občan, konajúci na vlastnú päsť, naloží lietadlo podomácky vyrobenou výbušninou, preletí nad budovou v meste, o ktorej je známe, že v nej sídli zákerný pouličný gang, a zhodí muníciu. Výsledkom je smrť niekoľkých členov gangu, ako aj tuctu nevinných okoloidúcich, ktorí náhodou prechádzali okolo na ulici.

Priemerný Američan považuje civilné obeť prvého scenára za nešťastné, ale pripisuje ich rizikám vojny. Vojenský pilot je považovaný za hrdinu, ktorý slúžil svojej krajine, a dostane medailu. V druhom scenári však priemerný Američan považuje pilota za šialenca, teroristu a vraha a požaduje, aby bol do konca života uväznený.

To, či politici nejaký čin formálne vyhlásili za "legálny" a či sa vykonáva na príkaz "authority", má obrovský vplyv na vnímanie morálnosti a legitímnosti tohto činu. Vo veľmi reálnom zmysle tí, ktorí plnia príkazy "authority", ani nie sú považovaní za *ľudí*, pretože ich správanie a konanie sa posudzuje podľa tak drasticky odlišných štandardov ako správanie a konanie bežných ľudí. Ako ďalší príklad možno uviesť, že mnoho ľudí by znepokojilo hlásenie o "mužovi so zbraňou" v ich okolí, pokiaľ by sa nedozvedeli, že tento muž má aj *odznak*.

Ľudia posudzujú správanie zväčša na základe toho, či takéto správanie bolo povolené alebo zakázané "autoritou", a nie na základe toho, či bolo správanie vo svojej podstate legitímne. Keď sú napríklad občania predvolaní na autoritársky súd, aby slúžili ako porotcovia v "trestnom" procese, je bežné, že "sudca" porote povie, že sa *nemá* zaoberať tým, či obvinený urobil niečo *zlé*; má rozhodnúť len o tom, či jeho konanie bolo alebo nebolo v súlade s tým, čo "sudca" vyhlási za "zákon". Za zmienku stojí, že tí, ktorí sú v pozícii moci, v priebehu rokov zámerne a metodicky vyčerpali starú tradíciu známu ako "zrušenie zákona porotou", podľa ktorej porota mohla v podstate zrušiť to, čo považovala za zlý "zákon", vynesením verdiktu "nevinný", aj keď sa domnievala, že obvinený skutočne porušil "zákon". Každá porota má stále túto právomoc, ale autoritárski sudcovia robia všetko pre to, aby si ju porotcovia neuvedomili.

Dokonca aj keď nie sú v porote, väčšina ľudí stále posudzuje iných cez autoritárske farebné okuliare a posudzuje dobrotu druhého človeka najmä na základe toho, či poslúcha príkazy politikov - t. j. či je "zákonný daňový poplatník". Porovnajte, ako by priemerný občan vnímal dve nižšie opísané osoby.

Osoba A nemá vodičský preukaz, pracuje "na čierno", aby nemusela platiť "dane", nikdy sa nezaregistrovala do "výberovej služby", vlastní neregistrovanú strelnú zbraň bez licencie, príležitostne fajčí trávu, občas hrá hazardné hry ("nelegálne") a žije v chatke, ktorú vlastní, ale nemá na ňu "povolenie na užívanie", a ktorá má na zadnej strane terasu, ktorú si postavil bez predchádzajúceho stavebného povolenia.

Jednotlivec B má vodičský preukaz, platí dane z toho, čo zarobí, je registrovaný na odvod, vlastní registrovanú strelnú zbraň, občas pije pivo, občas hrá štátnu lotériu a býva vo "vládou" kontrolovanom a schválenom dome s "vládou" kontrolovanou a schválenou terasou vzadu.

Obaja žijú inak podobný život, obaja sú produktívni a ani jeden z nich nikoho neokradol ani nenapadol. Ich správanie, rozhodnutia a životný štýl sú takmer vo všetkých ohľadoch veľmi podobné, až na to, že existujú "zákony" proti konaniu jednotlivca A, ale nie proti konaniu jednotlivca B. Už len táto skutočnosť, bez akéhokoľvek iného podstatného rozdielu v tom, čo robia alebo ako sa správajú k iným ľuďom, by spôsobila, že mnoho ľudí by sa na jednotlivca A pozeralo s určitým opovrhnutím, zatiaľ čo na jednotlivca B s rešpektom a súhlasom. V skutočnosti, ak by jednotlivca A "strážcovia zákona" obkľúčili, zadržali a dokonca fyzicky napadli (napr. dali mu taser, zbili ho a spúтали), aj keby nikdy nikoho neohrozil ani mu neublížil, mnohí veriaci vo "vládu" by sa vyjadrili, že si to "zaslúžil", že *si zaslúžil* byť napadnutý a uväznený v kletke za to, že neuposlúchol príkazy politikov.

Táto tendencia pozorovateľov obviňovať *obete* autoritárskeho násillia je neuveriteľne silná. Človek, ktorý akceptuje poveru o "autorite" - myšlienku, že niektorí jednotlivci majú právo násilne ovládať iných a títo iní majú povinnosť sa podriaďovať - bude predpokladať, že ak "autorita" používa násillie voči osobe, musí to byť oprávnené, a preto obeť takéhoto násillia musela urobiť niečo zlé. Tento vzorec sa prejavuje v rôznych situáciách. Keď napríklad americké jednotky zabijú civilistov v nejakej cudzej krajine, mnohí Američania zúfalo veria, a preto automaticky predpokladajú, bez akéhokoľvek dôkazu, že mŕtve obeť museli byť "povstalci" alebo kolaboranti, alebo aspoň sympatizanti s "nepriateľom". Ďalším príkladom je, že keď boli členovia vetvy Davidiánov pri Waco v Texase vystavení vojenskému útoku, po ktorom nasledovalo dlhodobé fyzické a psychické mučenie a potom hromadná likvidácia, mnohí Američania rýchlo predpokladali, že každý, komu to "vláda" urobila, si to musel zaslúžiť. Americkí tyrani podporovali tento postoj vymýšľaním rôznych fám a obvinení, aby démonizovali obeť tohto násillného, fašistického útoku na ľudí, ktorí neboli násillníkmi. V skutočnosti bol tento incident výsledkom reklamného triku ATF založeného na fámach, že niektorí ľudia v skupine vlastnili "nelegálne" časti zbraní.

Mnohí ľudia predpokladajú, že ak bol niekto napadnutý, stíhaný alebo uväznený predstaviteľmi "moci", potom musel urobiť niečo "zlé a zaslúžil si to, čo mu bolo spôsobené. Tento predpoklad môže prameniť z toho, že ľudia odmietajú zvážiť možnosť, že "vláda", na ktorej ochranu sa spoliehajú, je v skutočnosti agresor, alebo môže prameniť z toho, že nechcú zvážiť možnosť, že ktokoľvek, vrátane nich samých, sa môže stať ďalšou bezmocnou obeťou autoritárskeho násillia, aj keď neurobil nič zlé. Bez ohľadu na príčinu je konečným výsledkom to, že keď je zlo

spáchané v mene "zákona", mnohí diváci okamžite nenávidia *obete* a tešia sa z bolesti a utrpenia, ktoré im spôsobujú.

Povinnosť konať zle

Hoci každý vie, že existujú "zákony" proti lúpežiam a vraždám (okrem prípadov, keď sú spáchané v mene "moci"), priemerný človek vôbec nevie o desiatkach tisíc strán ďalších "vládných" zákonov, pravidiel a nariadení - federálnych, štátnych a miestnych. Ale aj keď majú len veľmi malú predstavu o tom, čo presne "zákon" povoľuje a čo nie, väčšina ľudí stále zastáva všeobecné presvedčenie, že "dodržiavať zákon" je dobré a že "porušovať zákon" je zlé. V skutočnosti, aj keď je človek silne proti určitému "zákonu" a domnieva sa, že je nespravodlivý, stále môže mať všeobecné, protichodné presvedčenie, že "zákony" by sa mali dodržiavať a že je oprávnené trestať tých, ktorí ich nedodržiavajú. Tento psychologický paradox je v skutočnosti pomerne bežný, mnohí ľudia vehementne lobujú za zmenu toho, čo považujú za zlé "zákony", a zároveň podporujú myšlienku, že pokiaľ je to zákon, ľudia by ho mali dodržiavať.

Takéto mentálne rozpory sú bežné v kontexte viery v "autoritu", mimo nej sú zriedkavé. Nikto by napríklad netvrdil, že je morálne nesprávne pokúsiť sa ukradnúť kabelku starej dámy, ale zároveň je morálne nesprávne, ak sa stará dáma drží svojej kabelky. Ale pojem "zlý zákon" sa v mysli toho, kto verí v "autoritu", zužuje na podobný paradox: *zlý* príkaz, ktorý je zároveň *zlé* neposlúchnuť. Divák, ktorý verí v "autoritu", môže považovať konkrétny príkaz, ktorý uzakonili páni a realizujú vykonávatelia, za nedôležitý, zbytočný, kontraproduktívny, alebo dokonca hlúpy či nespravodlivý, a zároveň verí, že ľudia majú stále morálnu povinnosť tento príkaz poslúchať, jednoducho preto, že je to "zákon". Príkladov dôsledkov takéhoto postoja je veľa, od všedných až po hrozné. Tu je niekoľko z nich.

1) O druhej hodine ráno na otvorenej, rovnej, prázdnej ceste vedúcej cez neobývanú poľnohospodársku krajinu vodič spomalí, ale nezastaví na značke Stop na križovatke. Policajt na motorke, ktorý sa skrýva sto metrov od neho za kríkmi, zapne svetlá. Takmer každý by sa vzhľadom na tieto skutočnosti zhodol na tom, že vodič nikomu neublížil ani nikoho neohrozil, a napriek tomu *by* väčšina ľudí súhlasila s tým, že policajt by mal právo požadovať od vodiča zaplatenie prostredníctvom "pokuty". Inými slovami, aj keď by pripustili, že jediná "zlá" vec na tom, čo vodič urobil, je, že to bolo technicky "nezákonné", domnievajú sa, že už len to ospravedlňuje násilné okradnutie

vodič. Ak by sa vodič pokúsil z miesta nehody odísť, namiesto toho, aby prijal "pokutu", väčšina divákov by súhlasila s tým, že policajť by mal právo vodiča prenasledovať, chytiť a uväzniť.

2) "Štátny" inšpektor zo štátnej "zdravotnej rady" vykonáva inšpekciu reštaurácie. Reštaurácia je dokonale čistá a usporiadaná a inšpektor nezistí, že by v nej niečo ohrozovalo zdravie. Napriek tomu však zistí niekoľko technických porušení miestneho "kódexu" pre reštaurácie. V dôsledku týchto porušení - nie preto, že by niekoho ohrozovali, ale preto, že sú "proti pravidlám" - je majiteľ reštaurácie pokutovaný stovkami dolárov. Aj v tomto prípade, hoci majiteľ reštaurácie nikomu neublížil ani nikoho neohrozil, väčšina ľudí by považovala za legitímne, keby majiteľa okradli tí, ktorí konajú v mene "vlády". A ak by sa majiteľ pokúsil takémuto okradnutiu brániť - či už tým, že by sa pokúsil zatajiť technické "porušenia" alebo podplatiť "inšpektora", alebo tým, že by odmietol zaplatiť pokutu - väčšina ľudí by ho považovala za nemorálneho a vymožiťel'ov by považovala za tých, ktorí majú právo použiť akékoľvek prostriedky potrebné na dosiahnutie dodržiavania "zákona".

3) Muž vezie svojho priateľa domov z večierka. Keďže vedel, že bude musieť šoférovať, nemal v sebe žiadny alkohol, hoci jeho priateľ ho pil. Vysadí svojho priateľa a ide domov. Všimne si, že polícia pred ním zastavuje pri kontrole triezvosti, a spomenie si, že jeho priateľ nechal v aute napoly plnú fľašu piva. Keďže vie, že je "nezákonné" mať v aute otvorenú nádobu s alkoholom, zakryje ju. Nikomu neublížil ani nikoho neohrozil a v skutočnosti sa zachoval celkom zodpovedne, keď konal ako určený vodič, aby sa uistil, že jeho priateľ príde bezpečne domov. Napriek tomu však "porušil zákon" (hoci náhodne) tým, že šoféroval auto s otvorenou fľašou piva a potom sa snažil dôkazy o tejto skutočnosti zakryť. Ak by ho pri tom prichytili a zatkli, len málo ľudí by v tejto situácii považovalo policajta za zlého.

4) Muž predáva brokovnicu s hlavňou o štvrt' palca kratšou, ako povoľuje "zákon". Táto zbraň nie je o nič smrteľnejšia ako brokovnica o štvrt' palca dlhšia, napokon nikto zo zúčastnených sa nikomu nevyhrážal ani proti nikomu nepoužil násilie. Muž, ktorého prichytili s "nelegálnym" predmetom, je však vystavený paravojenskej invázii na svoj pozemok, po ktorej nasleduje ozbrojená prestrelka, pri ktorej je zabitých niekoľko ľudí. Žiaľ, tento príklad nie je hypotetický. Stal sa Randymu Weaverovi pri incidente v Ruby Ridge v roku 1992. A nebol len "prichytený" pri predaji "nelegálnej" brokovnice; bol na to navrhovaný tajnými "strážcami zákona". Výsledkom ozbrojeného vniknutia na Weaverov pozemok a následnej prestrelky a dlhotrvajúceho obliehania bolo, že Mr.

Weaverova manželka a syn boli zabití a ona a jeho priateľ boli zranení. Hoci by bolo absurdné, keby niekto tvrdil, že existuje morálny rozdiel medzi držaním brokovnice s 18-palcovou hlavňou a držaním brokovnice so 17,75-palcovou hlavňou, a hoci toto tvrdenie bolo *celým* "právnym" odôvodnením ozbrojeného útoku a konfrontácie, mnohí diváci by aj tak obvinili Randyho Weavera a považovali by ho za zlého človeka, pretože sa nechal nahovoriť na porušenie svojvoľného, úplne iracionálneho (nehovoriac o protiústavnom) "zákona". To je sila viery v "autoritu": môže viesť k tomu, že mnohí ľudia považujú bandu sadistických, vražedných zločincov za dobrých chlapcov a ich *obete* za zlých chlapcov.

Pre väčšinu ľudí má "porušenie zákona", bez toho, aby sa špecifikovalo, *ktorého* "zákona", automaticky negatívny význam. Neposlušnosť voči "autorite" považujú nielen za nebezpečnú, ale aj za nemorálnu. Pre veriaceho "vláde" je však niečo ešte horšie ako spáchanie drobného "zločinu" bez obetí otvorené neposlúchnutie predstaviťa "authority". Priemerný divák pri pozorovaní interakcie medzi predstaviťom "authority" a kýmkoľvek iným sa často pozerá s opovrnutím na každého, kto okamžite a bezvýhradne neodpovedá na všetky otázky a nevyhoví všetkým požiadavkám človeka s odznakom. Dokonca aj vtedy, ak osoba vyhoví, ale prejaví "postoj" voči "autorite" - akýkoľvek iný postoj ako pokornú podriadenosť - mnohí diváci rýchlo odsúdia toho, kto sa neusiluje. A na toho, kto pred políciou uteká, aj keby sa v prvom rade ničoho nedopustil, sa väčšina pozerá s opovrnutím. A keď niekoho, kto uteká, skrýva sa alebo odmieta spolupracovať, "strážcovia zákona" zbijú, mučia alebo dokonca zavraždia, mnohí diváci vyjadrí názor, že obeť mala urobiť to, čo jej polícia prikázala. A keď niekto aktívne *kladie odpor* "autorite", málokto má odvahu postaviť sa na stranu tejto osoby za akýchkoľvek okolností, dokonca aj obyčajnými slovami. Tak ako dobre vycvičený pes nepohryzie svojho pána, ani keď je sadisticky týraný, tak aj tí, ktorí boli vycvičení, aby sa podriaďovali "autorite", sa zvyčajne psychicky nedokážu prinútiť pohnúť prstom, aby bránili seba, a už vôbec nie niekoho iného, pred akoukoľvek agresiou páchanou v mene "zákona", "vlády" a "authority". V dôsledku autoritárskej indoktrinácie by väčšina ľudí skôr odsúdila svoje obete, než by sa spolu s nimi postavila na odpor tyranii.

Samozrejme, je rozdiel medzi tvrdením, že nie je rozumné, aby niekto niečo robil, a tvrdením, že je *nemorálne* niečo robiť. Jedna vec je povedať, že je hlúpe, keď niekto "vyplazuje ústa" policajtovi, a druhá vec je povedať, že je to vlastne nemorálne a že ten, kto to urobí, *si* preto *zaslúži* akékoľvek zneužitie alebo trest.

prijíma. Veriaci v "autoritu" často vyjadrujú tento názor na každého, kto sa "vzoprie polícii", bez ohľadu na dôvod.

Myšlienka, že by priemerní ľudia mali vynucovať spravodlivosť na svojvoľných "vymožitel'och práva", etatistov existenčne desí, a to aj vtedy, keď "vymožitel' práva" spáchal niečo tak závažné, ako je vražda. V očiach dobre indoktrinovaných ľudí je jediným "civilizovaným" postupom v takejto situácii poprosiť nejakú *inú* "autoritu", aby veci napravila, ale nikdy nie "vziať zákon do vlastných rúk". Ľudia sa môžu sťažovať na "zákonnú" nespravodlivosť a odsudzovať ju, ale len málokto je schopný uvažovať o možnosti zapojiť sa do premysleného, "nezákonného" odporu, a to aj vtedy, keď agenti "vlády" páchajú krutú brutalitu na neozbrojených, nenásilných cieľoch. A ak sa dlhodobým vymývaním mozgov podarí dosiahnuť, že ľudia sú psychicky neschopní vzdorovať útlaku vykonávanému v mene "moci", potom je úplne jedno, či títo ľudia majú fyzické prostriedky na odpor. Moderní tyrani a ich vykonávatelia sú vždy početne (a často aj strelecky) prevyšovaní svojimi obeťami stovkami alebo tisíckami. Tyrani si však stále udržiavajú moc nie preto, že by ľudia nemali *fyzickú* schopnosť klásť odpor, ale preto, že im v dôsledku hlboko vštepenej viery v "autoritu" chýba *mentálna* schopnosť klásť odpor. Ako povedal Stephen Biko: *"Najsilnejšou zbraňou v rukách utláčateľa je myseľ utláčaného."*

Dvojitý meter na násilie

Dvojitý meter v mysliach tých, ktorí boli indoktrinovaní autoritárstvom, pokiaľ ide o použitie fyzickej sily, je obrovský. Keď je napríklad "strážca zákona" zachytený na filmovom zázname, ako brutálne napadne neozbrojeného, nevinného človeka, zvyčajne sa hovorí o tom, či by mal byť policajt pokarhaný, či možno dokonca prísť o prácu. Na druhej strane, ak nejaký občan napadne "policajta", takmer každý bude nadšene požadovať - často bez toho, aby sa vôbec zaujímal alebo pýtal, prečo to ten človek urobil -, aby bol ten človek na dlhé roky zavretý do klieťky. A ak sa osoba uchýli k použitiu smrtiacej sily proti údajnému zástupcovi "authority", takmer nikto sa ani neobťažuje pýtať, prečo to urobila. V ich mysliach, bez ohľadu na to, čo agent "authority" urobil, nikdy nie je v poriadku zabiť predstaviteľa boha zvaného "vláda". Pre veriacich v "autoritu" nie je nič horšie ako "vrah policajta" bez ohľadu na to, prečo to urobil.

V skutočnosti je použitie smrtiacej sily proti tomu, kto predstiera, že koná v mene "authority", morálne totožné s použitím smrtiacej sily proti komukoľvek inému. Čin

Agresia sa nestáva legitímnejšou alebo spravodlivejšou len preto, že je "legalizovaná" a páchaná tými, ktorí tvrdia, že konajú v mene "authority". A použitie akejkolvek sily, ktorá je potrebná na zastavenie alebo zabránenie aktu agresie, bez ohľadu na to, či je agresia "legálna" alebo nie a či je agresor "vykonávateľom práva" alebo nie, je oprávnené. (Samozrejme, riziko spojené s odporom voči "legálnej" agresii je často oveľa vyššie, ale to ho nerobí menej morálnym alebo oprávneným.) Mnohé z dôvodov, ktoré v súčasnosti používajú "orgány činné v trestnom konaní" na násilné zajatie ľudí - napríklad účasť na pokojných verejných demonštráciách bez "povolenia" alebo fotografovanie "orgánov činných v trestnom konaní" alebo "vládných" budov, alebo nepodrobenie sa náhodnému zastaveniu a vypočúvaniu "orgánmi činnými v trestnom konaní" - nemajú žiadne opodstatnenie, ak sa na ne pozrieme bez mýtu "authority". Odporovanie takémuto fašistickému hrdlorezstvu, aj keď si to vyžaduje smrteľnú silu, je morálne oprávnené, hoci mimoriadne nebezpečné. Väčšina ľudí však doslova nie je schopná o takejto myšlienke ani len uvažovať. Dokonca aj keď si uvedomia nespravodlivý útlak, predstavujú si, že "civilizovanou" reakciou je *nechať nespravodlivosť pôsobiť* a neskôr prosieť nejakú inú "autoritu" o nápravu.

Keď čelia "legálnej" agresii a útlaku, existujú len dve možnosti: buď sú ľudia povinní *dovoliť* "vymožiteľom práva", *aby* na nich páchali všetky druhy nespravodlivosti a útlaku (a potom sa sťažovať), alebo majú právo použiť akúkoľvek úroveň sily, ktorá je potrebná na zastavenie takejto nespravodlivosti a útlaku. Povedať napríklad, že niekto má "právo" na to, aby ho "vládni" agenti bezdôvodne neprehľadávali a nezadržovali (ako to uvádza štvrtý dodatok), by nič neznamenalo, ak by obeť takejto tyranie bola povinná dovoliť, aby sa to v danom čase dialo, a potom sa na to sťažovať. Mať "právo" na slobodu pred takýmto útlakom logicky znamená právo použiť akúkoľvek silu, ktorá je potrebná na to, aby sa takýto útlak *vôbec* nedial, aj keby si to vyžadovalo zabíjanie policajtov. Ale samotná myšlienka desí tých, ktorí boli vycvičení, aby sa vždy sklonili pred "autoritou". Väčšina z tých, ktorí hovoria o "neodňateľných" právach, sa stále búri pri myšlienke na násilnú obranu týchto práv pred autoritárskymi útokmi.

Tvrdiť, že niekto má na niečo "právo", a zároveň tvrdiť, že by bol oprávnený toto právo násilne brániť proti "vládnym" zásahom, je rozpor. V skutočnosti to, čo väčšina ľudí nazýva "právami", v skutočnosti vníma ako "vládou" udelené privilégia, ktoré, ako dúfajú, im ich páni povolia, ale ktoré nemajú v úmysle násilne brániť, ak takéto "práva" "vláda" "zakáže". Napríklad mať neodňateľné právo vyjadriť svoj názor (právo na slobodu prejavu) znamená, že osoba má tiež právo použiť akúkoľvek úroveň

násilie, až po smrteľnú silu, aby sa bránil pred "vládnymi" agentmi, ktorí sa ho snažia umlčať. Hoci táto pointa je lojálnym úľavám od "moci" veľmi nepríjemná, samotný koncept človeka, ktorý má neodňateľné právo niečo robiť, implikuje aj právo zabiť všetkých "ochrancov zákona", ktorí sa mu v tom pokúšajú zabrániť. V skutočnosti však neexistuje takmer nič, čo by "vláda" mohla urobiť, či už ide o cenzúru, útok, únos, mučenie, alebo dokonca vraždu, čo by priemerného etatistu nútilo obhajovať násilný, "nezákonný" odpor. (Čitateľa vyzývame, aby si otestoval hĺbku vlastnej lojality k mýtu "authority" tým, že sa zamyslí nad otázkou, čo by sa muselo stať, aby sa sám cítil oprávnený zabiť "strážcu zákona").

"Vynucovatelia práva" neustále stupňujú spory až na úroveň násilia, vždy keď sa pokúšajú niekoho zatknúť, vtrhnúť do jeho domu alebo násilne zobrať niekomu majetok. A autoritárski vymožitelia práva potom budú neustále zvyšovať úroveň násilia, ktoré používajú, až kým nedosiahnu svoje. Výsledkom je, že ľudia, ak nie sú ochotní zapojiť sa do otvorenej revolúcie proti celému systému, sa skôr či neskôr podriadia vôli vládnucej triedy, alebo budú zabití. A hoci štátni žoldnieri vždy používajú silu alebo hrozbu sily, aby si podmanili a podrobili priemerných ľudí, v okamihu, keď ich zamýšľané obeť odpovedajú na násilie násilím, väčšina divákov okamžite identifikuje *obet'* agresie - toho, kto použil silu len na *obranu* pred útokom - ako "zlého". Tento do očí bijúci dvojaký meter - predstava, že je v poriadku, ak sa "autorita" pravidelne dopúšťa násilných aktov agresie, ale je strašne zlé, ak obyčajní ľudia niekedy odpovedia obranným násilím - ukazuje, ako drasticky môže viera v "autoritu" deformovať vnímanie reality u ľudí.

Paradoxne, ak zoberieme do úvahy iné miesta a iné časy, takmer všetci akceptujú a dokonca chvália použitie "nezákonného" násilia, vrátane smrteľného násilia, proti agentom "vlády". Len málo ľudí by stále trvalo na tom, že Židia, ktorí žili v Nemecku v roku 1940, sa mali naďalej snažiť "pracovať v rámci systému" tým, že by volili a podávali petície Tretej ríši za spravodlivosť. Namiesto toho tí, ktorí sa "ilegálne" skrývali, utkali alebo dokonca násilne kládli odpor (ako sa to stalo vo varšavskom gete), sú dnes takmer všetkými považovaní za oprávnených, hoci technicky boli "zločincami", "porušovateľmi zákona", a dokonca "policajtmí - zabijakmi". Autoritári však vo *svojej* dobe a vo *svojej* krajine nielenže naďalej odsudzujú každého, kto sa "nezákonne" pokúša vyhnúť útlaku alebo sa mu vzoprieť, ale veselo sa škodoradostne tešia z utrpenia takýchto ľudí, keď ich "vláda" potrestá. Tešiť sa napríklad z potrestania "daňového podvodníka", ako to robia mnohí Američania, je podobné, ako keby mal otrok radosť z bičovania spoluotroka, ktorý sa pokúsil o útek.

Môže v tom byť aspekt obyčajnej závesti: pocit, že ak sa jeden subjekt stal obeťou, nie je "spravodlivé", že iný unikol takémuto utrpeniu. To prispieva k tomu, že "daňoví poplatníci" - t. j. tí, ktorí boli násilne vydieraní vládnuou triedou - často vyjadrujú odpor voči každému, kto sa podobnému vydieraniu vyhol. Je zvláštne, že obeť "legálneho" okradnutia si často predstavujú, že sú cnostné, pretože boli okradnuté, a na tých, ktorí z akéhokoľvek dôvodu okradnutí neboli, sa pozerajú zvrchu.

Nebezpečenstvo nečinnosti

Človek, ktorý považuje "porušovanie zákona" za prirodzene zlé, bez ohľadu na to, o aký "zákon" ide, môže rýchlo nahlásiť "úradom" akúkoľvek "nezákonnú" činnosť, o ktorej vie, aj keď ide o činnosť bez obetí a nepredstavuje násilie ani podvod. Podobne tí, ktorí sedia v porotách "vládných" súdov, ak si predstavujú neposlušnosť voči "autorite" ("porušenie zákona") ako niečo vo svojej podstate nemorálne, pravdepodobne dajú požehnanie tomu, aby bol niekto potrestaný, niekedy aj dosť prísne, za niečo, čo nikomu neublížilo a nepredstavovalo ani podvod, ani násilie. V prípade "udavača" a porotcu však takéto konanie vyraduje človeka z úlohy obyčajného diváka a posúva ho do úlohy *spolupracovníka* útlaku.

Škody spôsobené vierou v "autoritu" medzi divákmi útlaku pochádzajú častejšie z ich *nečinnosti* než z ich konania. Opakovane sa útlak

- veľké i malé - boli spáchané priamo pod nosom v podstate dobrých ľudí, ktorí s tým nič neurobili. Do istej miery je to dôsledok jednoduchej sebazáchovy: človek sa môže vyhýbať tomu, aby sa do toho zapojil, jednoducho preto, že sa obáva o svoju bezpečnosť. Milgramove experimenty však celkom jasne ukázali, že aj bez akéhokoľvek skrytého ohrozenia seba samého sa väčšina ľudí cíti neodolateľne nútená poslúchnuť "autoritu", aj keď vedia, že to, čo sa im prikazuje, je zlé a škodlivé pre ostatných. A ak je pre nich ťažké neposlúchnuť vnímanú "autoritu", bude pre nich ešte ťažšie, ak nie nemožné, prinútiť sa zasiahnuť, keď "autorita" uplatňuje svoju vôľu na niekoho iného. Výsledok toho, že *diváci* boli vycvičení k pasivite, poslušnosti a nekonfliktnosti, možno vidieť v mnohých prípadoch na celom svete a v dejinách, keď desiatky, stovky alebo dokonca tisíce divákov stáli ako zombie a sledovali, ako zástupcovia "moci" napádajú alebo vraždia nevinných ľudí. Dokonca aj v Spojených štátoch, údajnej "krajine slobody a domove odvážnych", sa stále objavujú videá zobrazujúce policajnú brutalitu

a to priamo pred očami davov divákov, ktorí len stoja a prizierajú sa, nehnú ani prstom, aby ochránili svojich blížnych pred zlom páchaným v mene "autority".

Časť III písm. e) Vplyv mýtu na advokátov

"Legalizovaná" agresia

Hoci si väčšina ľudí pravdepodobne predstavuje, že sú "divákmi", keď ide o autoritársky útlak a nespravodlivosť, v skutočnosti je takmer každý z nich v tej či onej forme zástancom "vládneho" násilia. Každý, kto volí, bez ohľadu na kandidáta, alebo dokonca verbálne podporuje nejakú "politiku" či "program" "vlády", *schvaľuje* iniciovanie násilia voči svojim blížnym, aj keď si to ako také neuvedomuje. Je to preto, že "právo" nie je o priateľských návrhoch alebo zdvorilých požiadavkách. Každý takzvaný "zákon" prijatý politikmi je *prikazom*, ktorý je podporený hrozbou násilia voči tým, ktorí sa mu nepodriaadia. (Ako povedal George Washington: "*Vláda nie je rozum, nie je to výrečnosť, je to sila.*")

Väčšina ľudí sa v každodennom živote veľmi zdráha použiť hrozby alebo fyzickú silu voči svojim blížnym. Len malá časť z mnohých osobných nezhôd, ktoré sa vyskytnú, vedie k násilným konfliktom. Kvôli svojej viere vo "vládu" však takmer všetci obhajujú rozšírené násilie bez toho, aby si to uvedomovali. A necítia pri tom žiadnu vinu, pretože hrozby a nátlak vnímajú ako prirodzene legitímne, keď sa nazývajú "presadzovaním práva".

Každý vie, čo sa stane, ak niekoho prichytia pri "porušovaní zákona". Môže to byť len "pokuta" (požiadavka na zaplatenie pod hrozbou násilia), alebo to môže byť "zatknutie" (násilné odvedenie niekoho do zajatia), alebo to môže dokonca vyústiť do toho, že "strážcovia zákona" zabijú niekoho, kto naďalej kladie odpor. Každý "zákon" je však hrozbou, ktorá je podporená *schopnosťou a ochotou použiť smrtiacu silu* proti tým, ktorí ho neuposlúchnu, a každý, kto sa nad touto myšlienkou poctivo zamyslí, túto skutočnosť uzná.

Viera v "autoritu" však vedie k zvláštnemu rozporu v tom, ako ľudia vidia svet. Takmer

každý je zástancom toho, aby sa "právo" používalo na donucovanie iných, aby robili určité veci, alebo na

financovať určité veci. Títo obhajcovia však pri obhajovaní takéhoto násillia, s plným vedomím dôsledkov pre každého, kto bude prichytený pri neuposlúchnutí, nedokážu rozpoznať, že to, čo obhajujú, je násillie. Sú napríklad milióny ľudí, ktorí sa považujú za mierumilovných, civilizovaných ľudí - niektorí dokonca hrdo nosia nálepku "pacifista" - a pritom obhajujú ozbrojené prepadnutie každého, koho poznajú, ako aj miliónov cudzích ľudí. Nevidia v tom žiadny rozpor, pretože lúpež dostáva eufemizmus "zdanenie" a vykonávajú ju ľudia, ktorí si predstavujú, že majú právo páchať lúpeže v mene "vlády".

Úroveň popierania, ktorú vytvára viera v "autoritu", je hlboká. Keď ľudia obhajujú "politické" násillie, neprijímajú žiadnu zodpovednosť za jeho výsledky. Tí, ktorí žiadajú o "vládne dávky", napríklad žiadajú, aby dostali korisť násillne ukradnutú svojim susedom prostredníctvom "daní". Podobne žiadosť o "vládnú" prácu sa rovná žiadosti, aby boli susedia *nútení* platiť ich mzdu. Bez ohľadu na to, či človek dostane priamu platbu alebo nejakú službu, program alebo inú výhodu, zvyčajne prijme ukradnutý majetok bez najmenšieho náznaku hanby alebo viny. Inak sa môže správať dokonale susedsky k ľuďom, ktorých požiadal štát, aby ich okradol. V žiadnej inej situácii nedochádza k takému zvláštnemu mentálnemu odpojeniu, a to nielen u toho, kto akt agresie obhajuje, ale ani u jeho *obete*. Ak by napríklad jeden človek zaplatil ozbrojenému zlodejovi, aby sa vlámal do susedovho domu a ukradol mu nejaké cennosti, a sused by vedel, že to urobil, takíto susedia by asi neboli v priateľských vzťahoch (mierne povedané). Keď sa však to isté urobí s využitím "autority", prostredníctvom volieb a následnej "legislatívnej" krádeže, ani zlodej, ani obeť na tom zvyčajne nevnímajú nič zlé.

(Osobná poznámka autora: Už som stratil prehľad o tom, koľko ľudí vyjadrilo mne a mojej manželke súcit, pretože sme boli uväznení za to, že sme sa nepodriadili daňovému úradu. Ale našim neanarchistickým známym zrejme nikdy nenapadne, že nás uväznili práve tí, ktorých volili, za to, že sme neposlúchli príkazy, ktoré obhajovali. Pokiaľ viem, ani jeden z našich známych etatistov si nevšimol schizofréniu a pokrytectvo aktívnej podpory masového vydierania ("zdaňovania") a následnej srdečnej sústrasti obetiam toho istého vydierania).

Nadprirodzenú podstatu "autority" možno vidieť v tom, že spomedzi ľudí, ktorí ochotne hlasujú za to, aby ich susedia boli "legálne" vydieraní a okradaní, by len málokto žiadal alebo platiť obyčajným smrteľníkom, aby robili to isté. Len málo ľudí by sa cítilo oprávnených najat' pouličný gang, aby okradol jeho susedov, aby zaplatil za školu vlastného dieťaťa, ale mnohé milióny ľudí obhajujú to isté, keď schvaľujú "dane z majetku" na financovanie "verejných"

školy. Prečo sa im tieto dve školy zdajú také morálne odlišné? Pretože tí, ktorí veria vo "vládu", veria, že ju tvorí niečo viac ako ľudia v nej. Predstavujú si, že má práva, ktoré nemá žiadny obyčajný smrteľník. Z pohľadu etatistu má žiadosť, aby "vláda" niečo urobila, oveľa viac spoločného s modlitbou k bohom, aby niečo urobili, ako so žiadosťou, aby niečo urobili *ľudia*. Etatista, ktorý požaduje určitú "legislatívu", by bol zhrozený a urazený, keby sa nejaká skupina priemerných ľudí ponúkla, že poskytne podobné služby. Predstavte si, že by nejaký pouličný gang urobil miestnemu obyvateľovi nasledujúcu ponuku:

"Urobíme podvod na vašich susedoch a to, čo získame, použijeme na zaplatenie vecí, ktoré chcete, aby vaše dieťa chodilo do školy, na opravu ciest a podobne. Samozrejme, že si musíme ponechať podiel. A povedzte nám, ako si želáte, aby sa vaši susedia správali, a my sa postaráme, aby sa tak správali. Ak nebudú robiť, čo povieme, zoberieme im veci alebo ich strčíme do klietky."

Ak by takúto ponuku urobili bežní ľudia, boli by za svoj pokus o zbojníctvo odsúdení, ale keď to isté navrhne v predvolebnom prejave niekto, kto sa uchádza o funkciu vo "vláde", a keď sa takéto veci robia v mene nejasných politických abstrakcií, ako je "spoločné dobro" alebo "vôľa ľudu", považujú sa nielen za dovolené, ale aj za ušľachtilé a cnostné. Keď politik povie: "Musíme zabezpečiť primerané financovanie vzdelávania našich detí a musíme investovať do našej infraštruktúry," doslova hovorí o násilnom odobratí peňazí ľuďom (prostredníctvom "daní") a ich vynaložení spôsobom, akým si myslí, že by sa mali vynaložiť. Takáto agresia sa akceptuje ako oprávnená, ak sa robí v mene "autority", ale uznáva sa ako nemorálna, ak ju robia obyčajní smrteľníci. To ukazuje, že v mysli etatistu je "vláda" niečo viac ako súbor ľudských bytostí. Paradoxne, etatista bude trvať na tom, že všetko, čo "vláda" smie robiť a čím je, pochádza od "ľudí". Celá viera vo "vládu" si vyžaduje absurdné, kultové presvedčenie, že prostredníctvom pseudonáboženských politických dokumentov a rituálov (ústavy, volieb, menovaní, legislatívy a tak ďalej) môže skupina obyčajných smrteľníkov vyčarovať do existencie entitu, ktorá má nadľudské práva - práva, ktoré nemá nikto z ľudí, ktorí ju vytvorili. A keď si ľudia raz halucinujú existenciu takejto veci, budú tú vec dychtivo prosiť, aby ju mohli násilne ovládať a vydierať svojich blížnych. Ľudia uznávajú, že obyčajní smrteľníci nemajú právo robiť takéto veci, ale úprimne veria, že božstvo nazývané "vláda" má na takéto veci plné právo.

Výhovorky pre agresiu

Hoci sa "demokracia" často vychvaľuje ako vrchol civilizácie, spolupráce a "vychádzania", je to presný opak. Hlasovanie je aktom *agresie* a milovať "demokraciu" znamená milovať rozsiahle násilie a neustály konflikt. Politické voľby nie sú o spolupatričnosti, *jednote* alebo tolerancii; sú o hádkach o tom, ako *by* sa mal každý správať a čo *by mal* každý finančne podporovať prostredníctvom kontrolnej mašinérie zvanej "vláda". Množstvo predvolebných nápisov na trávnikoch pred každými voľbami nie je znakom osvietenej, slobodnej spoločnosti; je znakom duševne a fyzicky zotročenej spoločnosti, ktorá sa háda o to, ktorý otrokár chce držať bič. Každý, kto volí (demokratov, republikánov alebo tretie strany), sa snaží dostať k moci ľudí, ktorí budú vo veľkom vydierať ("zdaňovať"), aby financovali rôzne "vládne" programy. Každý kandidát, ktorý by navrhol úplne zrušiť takéto okrádanie - zrušiť všetky "dane" - by bol zosmiešnený ako extrémistický blázon. Všetci voliči sa pokúšajú posilniť postavenie bandy, o ktorej vedia, že bude páchať masové lúpeže, ale nikto z týchto voličov za to nenesie žiadnu zodpovednosť. Vedia, čo ich kandidáti urobia, ak sa dostanú k moci, vedia, aké dôsledky budú mať pre každého, kto potom neposlúchne príkazy týchto politikov, ale viera v "autoritu" spôsobuje, že voliči nie sú psychologicky schopní rozpoznať, že to, čo robia, je obhajoba rozsiahleho násilia.

V skutočnosti, bez ohľadu na tradičnú mytológiu a rétoriku, nikto, kto verí vo "vládu", v skutočnosti nechce, aby bola spravovaná takzvaným "súhlasom vládnucich". Ak by sa to skutočne dialo prostredníctvom skutočného súhlasu, znamenalo by to, že politické preferencie každého človeka by sa vnucovali len *jemu samému*, pokiaľ by ostatní náhodou nezastávali presne rovnaký program. Je zrejmé, že cieľom voliča nie je prinútiť *sa* finančne podporovať veci, ktoré sa mu páčia, ani kontrolovať *svoje vlastné* rozhodnutia a správanie; cieľom každého voliča je vždy využiť mechanizmus "vlády" na to, aby donútil *ostatných* ľudí robiť určité rozhodnutia, financovať určité veci a správať sa určitým spôsobom. Jednotlivý etatista má totiž niekedy dosť laxný pohľad na *vlastnú* povinnosť podriať sa nespočetnému množstvu politických príkazov ("zákonov"), pričom má pocit, že je kompetentný spoliehať sa na vlastný zdravý rozum a úsudok bez ohľadu na "zákon", a zároveň má pocit, že všetci *ostatní* musia byť kontrolovaní a mikromanipulovaní "autoritou". Verí, že on sám je dôveryhodný a morálny a môže sa rozhodovať sám a že účelom "zákona" je udržať všetkých *ostatných* v súlade.

Miera, do akej rôznej voliči chcú, aby "autorita" kontrolovala ostatných, sa výrazne líši. Konštitucionalista chce, aby federálna "vláda" nútila ostatných financovať len tie veci, ktoré sú v Ústave USA výslovne označené ako federálne záležitosti. Na druhej strane "progresívec" chce, aby "vláda" nútila ostatných financovať všetky možné veci, od umenia, cez obranu, starostlivosť o chudobných, vzdelávanie, dôchodkové programy a tak ďalej, ad infinitum. Ale hoci sa tieto dva typy voličov môžu líšiť v miere a druhoch agresie, ktorú podporujú, v princípe sa nelíšia: obaja prijali predpoklad, že "moc" má právo násilím vymáhať peniaze na funkcie "vlády", ktoré považuje za nevyhnutné; líšia sa len v tom, čo sa považuje za "nevyhnutné".

Myslenie takmer každého etatika je paradoxné. Na jednej strane etatisti vedia, že každý "zákon", ktorý schvaľujú, je príkaz podporený hrozbou násillia. Sú si plne vedomí toho, čo sa deje každému "porušovateľovi zákona", ktorý sa nechá prichytiť, ale priemerný etatista na otázku rázne *odmietne*, že by schvaľoval iniciovanie násillia voči svojim blíždym. V praktickej rovine etatista vie, že akákoľvek "politická" agenda, ktorú podporuje, bude v prípade jej uzákonenia spravovaná akýmkoľvek stupňom 0: zastrášaním alebo hrubou silou, ktorá je potrebná na dosiahnutie podriadenosti ľudí. Priemerný etatista, hoci si to plne uvedomuje, však zároveň prejaví obrovský logický nesúladi a odmietne priznať, že otvorene a priamo obhajuje násillné vydieranie a donucovaciu kontrolu miliónov nevinných ľudí. Dôvodom je, že etatista verí, že subjekt nazývaný "autorita" má *právo* vládnuť, a v dôsledku toho, keď sa dopustí násillia, nepovažuje to *za* násillie.

Pokiaľ násillie páchajú tí, ktorí sa vyhlasujú za "autoritu" a ktorí si predstavujú, že majú výnimku z beždnych pravidiel morálky (nekradni, nenapádaj, nevraždi atď.), aj tí, ktorí sú najhorlivejšími zástancami rôznych "daní" a iných "zákonov", si môžu naďalej predstavovať, že sú mierumilovní, súcitní, nenásillní ľudia. Niektorí si dokonca predstavujú, že sú pacifisti. (Keďže všetko, čo "vláda" robí, sa robí prostredníctvom sily alebo hrozby sily, nič také ako etatistický pacifista neexistuje a ani existovať nemôže. Hoci samozrejme nie všetci anarchisti sú pacifisti, všetci skutoční pacifisti sú anarchisti). Existuje mnoho spôsobov - niekoľkými z nich sa zaoberáme nižšie -, ktorými inak slušní, cnostní ľudia schvaľujú agresiu a útoky, zastrášovanie a lúpeže, pretože veria, že je dokonale prípustné, aby nadľudské, mýtické božstvo známe ako "vláda" páchalo takéto činy, a preto veria, že je dokonale morálne a cnostné, aby *žiadali* "vládu", aby takéto činy páchala.

Charita prostredníctvom násilia

Typický etatista je hlboko schizofrenický, pretože si je úplne vedomý a zároveň *si vôbec neuvedomuje*, že osobne obhajuje rozsiahle používanie násilia voči iným. Dramatickým príkladom sú tí, ktorí sa považujú za milujúcich a súcitných, pretože podporujú "vládne" programy na pomoc chudobným. To, čo doslova obhajujú prostredníctvom podpory "sociálnych" programov, je masívne vydieranie, v ktorom sú mnohé milióny ľudských bytostí okradnuté o miliardy dolárov prostredníctvom hrozby uväznenia. Zástancovia takejto "dobročinnosti prostredníctvom násilia" si predstavujú, že sú cnostní a starostliví kvôli tomu, čo môžu dostať ľudia v núdzi, pričom sa úplne dištancujú od vyhrážok, zastrasovania, obťažovania, násilného zabavovania a väznenia, o ktorých vedia, že k nim dochádza a ktoré, ako vedia, sú nevyhnutné pre každý program "sociálnej pomoci". Kvôli tomuto bizarnému selektívnemu popieraniu si tí, ktorí veria vo "vládu", môžu byť úplne vedomí hrubej sily, ktorou sa takéto "zákony" uplatňujú, a zároveň si zdanlivo neuvedomujú, že oni sami takúto hrubú silu *schvaľujú*, keď takéto "zákony" požadujú.

Práve viera v "autoritu" umožňuje tento zvláštny psychologický rozpor, pretože presviedča zástancov systémov prerozdeľovania bohatstva, že obeť "legálneho" vydierania sú *povinné* spolupracovať a že použitie násilia proti tým, ktorí neplatia "svoje dane", je preto oprávnené. Výsledkom je, že základné meradlo morálky a cnosti je úplne postavené na hlavu, pričom zástancovia "blahobytu" sa považujú za súcitných, pretože obhajujú násilnú krádež, a zároveň považujú za podlých zločincov všetkých, ktorí sa snažia tomuto násiliu vyhnúť alebo sa mu brániť.

Podobne aj zástancovia "sociálneho zabezpečenia", systému prerozdeľovania bohatstva v Ponzioho štýle, si predstavujú, že sú starostliví a súcitní. Zaslepení svojou vierou vo "vládu" si neuvedomujú, že nielenže nútia ľudí do toho, čo (falošne) predstavujú ako "vládou" riadený systém dôchodkového zabezpečenia, ale zároveň pridávajú urážku k urážke tým, že naznačujú, že ľuďom nemožno a nemalo by sa dôverovať, že si sami naplánujú svoju budúcnosť. Na to, aby niekto vehementne podporoval nútenie ľudí k účasti na "investičnom" programe, ktorý neinvestuje do ničoho, nemá žiadne aktíva a ktorého výnos je oveľa horší ako výnos väčšiny skutočných investícií (a v skutočnosti nezaručuje vôbec žiadny výnos), a potom sa cítil šľachetný a dobročinný za to, že nutil ľudí do takéhoto programu, je potrebné vážne odtrhnúť od reality. (Nielenže neexistuje žiadny "účet" sociálneho zabezpečenia

- individuálne alebo kolektívne - ktoré sú "zaplatené", ale Najvyšší súd USA (v *Flemming v. Nestor*, 363 U.S. 603) jasne uviedol, že nikto nemá žiadne zmluvné

práva na akékoľvek "dávky" sociálneho zabezpečenia, bez ohľadu na to, koľko do systému "zaplatili", a že Kongres môže kedykoľvek prerušiť akékoľvek alebo všetky "dávky".)

Obhajcovia brutality

V dejinách sa často stávalo, že ľudia podporovali ohavný útlak, čiastočne preto, lebo neboli schopní rozpoznať zlo ako zlo, keď sa páchalo v mene "zákona" a "authority". Ak ľudia skutočne veria, že "vláda" má právo vládnuť, ako tomu dnes verí takmer každý, väčšina ľudí bude podporovať alebo aspoň pasívne prijímať všetky druhy autoritárskych "riešení". Napríklad mnohí Nemci v 40. rokoch 20. storočia, ktorí by sa sami nikdy nedopustili ani neschvaľovali súkromné zastrašovanie alebo útok, a už vôbec nie vraždu, napriek tomu horlivo podporovali myšlienku "legislatívneho", "vládou" schváleného a "vládou" spravovaného "riešenia" takzvaného "židovského problému" (ako ho nazval Hitler). Bolo oficiálne schválené a uskutočňovalo sa prostredníctvom "zákona", takže ľudia si predstavovali, že sú bez viny za všetko, čo sa stalo, aj keď to vehementne obhajovali.

Dnešní Američania, ktorí trpia selektívnym popieraním, rýchlo spravodlivo odsudzujú to, čo robia *iné* násilné, represívne režimy, ale pomaly si uvedomujú, že v dôsledku vlastnej viery v "autoritu" aj oni schvaľujú rozšírenú drakonickú brutalitu v mene "zákona". Dokonca aj keď útlak prekročí rámec obyčajných hrozieb a zastrašovania a vedie k neustálemu, rozšírenému, otvorenému násiliu a brutalite, väčšina ľudí v dôsledku svojej viery v "autoritu" stále nie je schopná rozpoznať, že je to zlo.

Zrejmým príkladom je vojna. Nacionalizmus, ktorý je u autoritárov taký silný, ich zaslepuje pred absolútnym zlom, ktoré schvaľujú a podporujú v mene "národnej obrany". V mnohých prípadoch je *táto* slepota zámerná. Politici aj konzervatívni voliči sa sťažujú, keď sa Američanom ukazuje tupá realita vojny. Chcú mávať vlajkou a fandiť svojmu tímu, nadšene sa podieľať na stádovitosti, ale nechcú *vidieť* skutočné výsledky toho, čo podporujú. Dajú sa presvedčiť, aby hrdo "podporovali vojakov" a abstraktne verili v údajne spravodlivú vojnu, pokiaľ sú chránení pred tým, aby museli vidieť masaker - krv, vnútornosti a časti tiel -, ktorý ich "vlastenectvo" spôsobuje.

Hoci sa láska k "vlasti" stále vykresľuje ako veľká cnosť, pravdou je, že vrahov na *oboch* stranách každej vojny, vrátane tých, ktorí bojovali za najbrutálnejšie a najkrutejšie režimy v dejinách, motivoval pocit spravodlivosti, ktorý im dávala nacionalistická mentalita svorky. Vojna by sa vôbec nemohla uskutočniť bez toho, aby vojaci uprednostnili oddanosť a lojalitu k vlastnej bande, kmeňu alebo "krajine" pred tým, čo je správne. "Vlastenectvo" a viera v "autoritu" sú dve kľúčové zložky vojny. Najjednoduchší spôsob, ako oklamať v podstate dobrých ľudí, aby páchali zlo, je vykresliť akty agresie a dobývania ako "boj za svoju krajinu".

Zatiaľ čo vládcovia už dlho praktizujú kontrolu mysle nad svojimi poddanými, v mnohých prípadoch je kontrola mysle tých, ktorí veria v "autoritu", spôsobená nimi samými. *Chcú* veriť vo "svoju krajinu" a v nejaký spravodlivý, abstraktný princíp, ideál, ušľachtilú vec (napr. "šírenie demokracie") bez toho, aby museli premýšľať o tom, čo sa deje v jednoduchých, doslovných pojmoch. Je ľahšie podporovať masové vraždenie, keď sa nazýva "vojna", a ešte ľahšie, keď sa nazýva "obrana štátu". Keď sa to zahalí do autoritárskej terminológie, umožňuje to jej zástancam - a tým, ktorí ju skutočne uskutočňujú - predstavovať si, že podporujú niečo odvážne a spravodlivé. Hoci jednotliví vojaci môžu skutočne veriť, že bojujú za ušľachtilú vec, nie je možné byť "dobrým človekom" a zároveň viesť vojnu s celou krajinou, ako už bolo spomenuté, Spôsob, akým "vlády" vedú vojnu, *nie je nikdy* ospravedlniteľný a *nikdy nie je* morálny, pretože vždy zahŕňa rozsiahle násilie voči nevinným. To je však fakt, ktorý nacionalisti, ľavicoví aj pravcoví, odmietajú vidieť.

Ďalším príkladom modernej drakonickej brutality "legálne" páchanej v "slobodnom svete" je kampaň násilia známa ako "vojna proti drogám". V mene snahy o potlačenie návyku - nie násilia, krádeže alebo podvodu, ale obyčajného *návyku* - boli napadnuté, terorizované a uväznené *milióny* nenásilných, mierumilovných a produktívnych ľudských bytostí.

Vymáhanie "protidrogových zákonov" prebieha obzvlášť brutálnym a krutým spôsobom, pričom polovojenské vpády do súkromných domov sú bežné a dlhoročné tresty odňatia slobody za "zločiny" bez obetí sú hojné. A obhajcovia "vojny proti drogám" sú si dobre vedomí nielen otvorene násilných opatrení na presadzovanie práva, ale aj skutočnosti, že jedinými merateľnými účinkami boli vyššie ceny určitých látok meniacich myseľ, viac trestných činov spáchaných na zapltenie týchto látok, násilné konflikty medzi konkurenčnými predajcami týchto látok a viac finančných prostriedkov, zbraní, moci a "legislatívnych" povolení na prenasledovanie a útoky na nevinných ľudí pre tých, ktorí nosia nálepku "authority".

Aj keby to skutočne fungovalo a eliminovalo alebo výrazne obmedzilo užívanie niektorých drog, takáto brutalita by bola absolútne neopodstatnená a nemorálna. Ale aj napriek tomu, že má

Keďže sa im nepodarilo priblížiť sa k vytýčenému cieľu ani o milimeter, mnohí "konzervatívci" nadšene fandia *d'alsiemu* prenasledovaniu, terorizmu a násiliu. (Aby sa k fašizmu pridalo aj pokrytectvo, väčšina z týchto "konzervatívcov" pije alkohol: čin morálne totožný so správaním, ktoré chce "autorita" násilne potlačiť.)

A zatiaľ čo milióny životov sú naďalej ničené týmto brutálnym, drakonickým križiackym ťažením, mnohí etatisti horlivo obviňujú *obete* vyhlásením, že "porušili zákon", a preto si zaslúžia všetko, čo sa im stane. Takže pre údajne morálneho a zodpovedného "konzervátiva", aj keď človek nikomu neublížil a nedopustil sa ani násilia, ani podvodu, ak jednoducho neposlúchol svojvoľné nariadenia svojich pánov, zaslúži si byť napadnutý, uväznený alebo zabitý. A, samozrejme, takíto "konzervatívci" považujú za neodpustiteľné, ak sa niektorý z terčov takéhoto fašistického hrdlorezstva rozhodne brániť. Zo zvráteného, pomýleného pohľadu zbožného nacionalistického autoritára je šľachetné a cnostné, ak štátni žoldnieri násilne napadnú a pokúsia sa uniesť a zavrieť do klietky produktívneho, mierumilovného fajčiara trávy, ale odporne zlé, ak tento fajčiar použije násilie na obranu proti takejto agresii. Takéto šialenstvo spôsobuje povera o "autorite".

Vynútené dávky

Etatisti často obhajujú "zdanenie" argumentom, že násilná konfiškácia bohatstva "vládou" sa stáva spätne oprávnenou, keď sa časť skonfiškovaných peňazí použije spôsobom, ktorý prináša prospech tomu, komu boli peniaze odobraté, alebo aspoň prináša prospech celej spoločnosti. Etatista môže napríklad tvrdiť, že ak niekto jazdí po ceste, ktorá bola čiastočne financovaná z peňazí odobratých tejto osobe, alebo nepriamo profituje z toho, že ostatní môžu túto cestu používať, potom by sa táto osoba nemala sťažovať na to, že bola "zdanená" na jej financovanie. Etatisti, ktorí ignorujú skutočnú povahu situácie, to nesprávne označujú za jednoduché platenie za služby. Nikto by podobným spôsobom neargumentoval, ak by išlo o "úrad". Predpokladajme napríklad, že reštaurácia dodala jedlo niekomu, kto si ho neobjednal, a potom poslala ozbrojených hrdlorezov, aby od tejto osoby vybrali sto dolárov. Ak by sa táto osoba po takomto vydieraní rozhodla jedlo zjesť, nikto rozumný by netvrdil, že to robí konanie reštaurácie morálne prijateľným. A predsa je to presne analogické s obvyklým názorom etatistov: ak niekto využíva "vládne" služby, nemal by sa sťažovať na "dane". Nevysloveným predpokladom je, že "legálna" lúpež je úplne legitímna, pokiaľ "moc" potom poskytuje nejaké výhody tomu, kto bol okradnutý. A zdá sa, že etatistom na tom nezáleží

či je takýto "prospech" len nepriamy, alebo je strašne drahý, alebo je kombinovaný s rôznymi inými vecami, ktoré človeku vôbec neprinášajú prospech, alebo ktoré človek morálne odmieta (napr. financovanie vojny, potratov alebo nejakej náboženskej či protináboženskej agendy). Etatisti totiž veria, že v konečnom dôsledku je výsadou tých, ktorí sú "pri moci", a nie tých, ktorí peniaze zarobili, rozhodovať o tom, ako sa má s bohatstvom nakladať, a že pokiaľ vládnuca trieda tvrdí, že okráda a ovláda ľudí pre ich vlastné dobro, roľníci nemajú právo vzdorovať akémukol'vek nátlaku a násiliu, ktoré páni považujú za potrebné.

Násilie na ochranu

Odnožou predstavy, že "vláda" poskytujúca "výhody" spätne ospravedlňuje všetky druhy krádeží a vydierania, je zjavne smiešny argument, že je potrebné, aby boli ľudia násilne ovládaní a okrádaní, aby ich "vláda" mohla *chrániť* pred zlými ľuďmi, ktorí by ich inak mohli násilne ovládať a okrádať. Táto absurdná, pokrivená racionalizácia je celkom bežná, či už sa diskusia týka autoritárskej armády alebo domáceho "presadzovania práva". A etatisti sa na podporu takéhoto šialenstva spoliehajú na vyvolávanie strachu a vyslovujú hrozivé predpovede o všetkých neprijemných veciach, ktoré by podľa ich teórií nastali, keby ľudia *neboli* násilne okradnutí prostredníctvom masívneho autoritárskeho vydieračského reťazca.

Opäť platí, že takéto hlúpe argumenty sa nikdy nepoužívajú v situáciách, keď nejde o "autoritu". Nikto by neakceptoval tvrdenie, že je v poriadku, ak reštaurácia núti niekoho zaplatiť za jedlo, ktoré si neobjednal, s odôvodnením, že inak by dotyčný mohol umrieť od hladu, nikto *by* neakceptoval tvrdenie, že je v poriadku, ak staviteľ núti niekoho zaplatiť za stavbu, ktorú si neobjednal, s odôvodnením, že inak by dotyčný mohol zostať bez domova, Ale ešte smiešnejšie by bolo tvrdiť, že je v poriadku, ak jeden pouličný gang prevádzkuje "ochranný" reket, aby mal prostriedky na to, aby udržal všetky *ostatné* nebezpečné pouličné gangy mimo svojho mesta, A práve to je pokus o ospravedlnenie všetkých "vlád": Podporovatelia silnej polície alebo silnej armády, ktoré sú financované prostredníctvom nútenej konfiškácie majetku, sa domnievajú, že je potrebné umožniť jej páchanie agresie voči všetkým, aby ich mohla *chrániť* pred ostatnými, ktorí by mohli páchať agresiu voči nim.

- prijali predpoklad, že je nielen v poriadku, ale aj nevyhnutné, aby boli ľudia utláčaní, kontrolovaní a vydieraní "vládou", pokiaľ sa tak deje pre ich vlastné dobro. Skutočnosť, že autoritárski "ochrancovia" nedokážu zabrániť zločinu alebo vojne, a namiesto toho

oboje dramaticky zvyšujú prostredníctvom vojnového štvania a vytvárania "nelegálnych" trhov, sa zdá byť

bez povšimnutia tých, ktorí obhajujú obranu prostredníctvom "vlády". Opäť, len preto, že "autorita" si predstavuje, že má právo páchať agresiu, by niekto vôbec mohol vysloviť nezmyselný argument, že je správne iniciovať násilie voči ľuďom, aby ich "ochránil".

Ked' máte pochybnosti, obhajujte násilie

Ľudia často dokonca obhajujú násilne zavedený autoritatívny plán len preto, že si nie sú istí, čo by sa stalo, keby sa tak nestalo, alebo si nie sú istí, ako by sa niečo dosiahlo, keby sa ľuďom ponechala sloboda. Ak si napríklad niekto ťažko vie predstaviť, ako by fungoval úplne súkromný cestný systém, zvyčajne bude obhajovať "vládny" plán, financovaný z donútenia. Ak si nie je istý, ako dobre by sa slobodní ľudia dokázali brániť bez stálej armády, bude pravdepodobne obhajovať autoritárske vojenské riešenie, financované z donucovacích "daní". Tí, ktorí veria vo "vládu", štandardne obhajujú násilie. Stačí trochu neistoty a nevedomosti, aby priemerný človek začal obhajovať donucovací "vládny" plán takmer na čokoľvek.

Takto sa ľudia v každodennom živote nesprávajú. Priemerný človek nechodí a neiniciuje násilie voči každému, koho stretne, pretože si nie je istý, že každý, koho stretne, sa inak bude správať správne a robiť správne rozhodnutia. Ale presne to robí väčšina etatistov prostredníctvom "vlády": obhajujú rozsiahlu, násilnú kontrolu miliónov ľudských bytostí len preto, že si nie sú úplne istí, či by ľudia, ak by im bola ponechaná sloboda, míňali svoje peniaze tak, ako by mali, správali sa k iným tak, ako by mali, nachádzali mierové, účinné riešenia problémov atď. Prostredníctvom poverčivosti "authority" môžu etatisti pohodlne obhajovať násilné podmanenie svojich blížnych jednoducho preto, lebo si nie sú celkom istí, ako by sa ich blížni inak správali.

A tí, ktorí túžia po moci, túto skutočnosť využívajú vo svoj prospech. Všetko, čo musí politik urobiť, aby získal podporu pre autoritárske uchopenie moci, je povedať verejnosti, že veci nemusia fungovať veľmi dobre, ak nechá ľudí na slobode. Nemusí ani čakať, kým niekto skutočne urobí niečo nečestné alebo zlomyseľné, OJ nedbanlivé alebo inak deštruktívne. Stačí, aby naznačil možnosť, že ak sa ľudia ponechajú na slobode, *môžu* sa stať zlé veci. Pretože zástancovia "vládneho" násilia neuznávajú "právo" ako násilie, teda hranicu, pri ktorej budú podporovať autoritára,

núteného "riešenia" je veľmi nízka. Tí, ktorí túžia po moci, môžu jednoducho navrhnúť, že nejaký "plán" by mohol niekomu niekde pomôcť, a mnohí ľudia budú schvaľovať "legálne" násilie len na základe tohto predpokladu.

Mnohé "vládne" násilie je založené na odhadoch, čo *by sa mohlo* stať v dôsledku toho, čo *by* ľudia *mohli* urobiť. Napríklad veľká časť štátneho nátlaku v mene "environmentalizmu" je založená na myšlienke, že štát musí násilne kontrolovať rozhodnutia každého človeka, pretože inak by ľudia mohli urobiť rozhodnutia, ktoré by prispeli ku globálnemu otepľovaniu, zániku dažďových pralesov, vyhynutiu zvierat a podobne. Len málo ľudí, konajúcich na vlastnú päsť, by sa dopustilo agresie na základe *dohadov* o možných nepriamych dôsledkoch neškodného, nenásilného konania iných. Napriek tomu je to vo "vládnej" politike bežné.

Ďalším príkladom obhajoby "vládneho" násillia je prax násilného zabránenia cudzincom vkročiť kamkoľvek do celej "krajiny" bez písomného súhlasu vládnucej triedy tejto "krajiny". Takéto imigračné "zákony" vytvárajú niečo podobné vojrovej mentalite, keď je celá demografická kategória ľudí kriminalizovaná a démonizovaná a vystavená agresii na základe obáv z toho, čo *by niektorí* z týchto ľudí *mohli* urobiť. Bez ohľadu na to, ako často sú takéto obvinenia presné, výsledkom je, že *všetci* "ilegáli" - každý, kto je v krajine bez povolenia politikov - sú násilne kontrolovaní. Je to výsledok stádovitého vnímania viny na základe asociácie. Malo by byť samozrejmé, že použitie násillia proti jednej osobe preto, že je rovnakej rasy alebo z tej istej krajiny, alebo je *nejakým* iným spôsobom podobná niekomu inému, kto skutočne spôsobil škodu, je absolútne neopodstatnené. Za zmienku stojí, že pokusy "vlády" potlačiť "nelegálnu imigráciu" vedú aj k agresii páchanej na mnohých "legálnych" obyvateľoch (ako aj "nelegálnych") na kontrolných stanovištiach "pohraničnej stráže", z ktorých mnohé ani nie sú na hraniciach. Zastaviť a vypočúvať každého, kto ide po ceste, pretože tam niekto *môže* byť "nelegálne", je presne ten druh neopodstatnenej agresie, ktorej sa bežne dopúšťajú "vládni" agenti a ktorej sa zriedkavo dopúšťá niekto iný.

Toto násilie zo zlyhania sa prejavuje aj pri rušivých prehliadkach a výsluchoch každého, kto sa pokúsi letieť lietadlom v "krajine slobody". To, že majiteľ lietadla kladie podmienky každému, kto chce cestovať jeho lietadlom (a to by platilo aj pre vlak, auto alebo čokoľvek iné), je niečo úplne iné ako to, keď tretia strana násillím zabráni komukoľvek cestovať akýmkoľvek lietadlom kdekoľvek v celej krajine, pokiaľ sa potenciálny

cestujúci sa najprv podrobia výsluchu, prehliadke batožiny a dokonca aj osobnej prehliadke, ktorú vykonávajú zástupcovia tretej strany. Ľudia by nikdy netolerovali, aby sa takto správal akýkoľvek súkromník (s postojom "radšej budem vnucovať svoju vôľu všetkým ostatným, pre istotu"), ale v prípade agentov "moci" je táto taktika bežná. A ľudia si ju predstavujú ako legitímnu. V skutočnosti často *požadujú*, aby "autorita" takéto veci robila.

V každodennom živote je nenásilie pre väčšinu ľudí "štandardným" typom správania. Aj keď občas dochádza k fyzickým konfliktom, väčšina ľudí vynakladá veľké úsilie, aby sa im vyhla, a to nielen tým, že sa snaží nezačínať bitku, ale aj tým, že sa snaží zmierniť napäté situácie. Aj keď dôjde k bitke, obe strany zvyčajne nakoniec odídu. Miliardy ľudí každý deň nachádzajú spôsoby, ako pokojne spolunažívať, aj keď majú výrazne odlišné názory, presvedčenia a postoje. Ale to je v ich *osobnom* živote. Keď ide o "politiku", násilie je štandardom. Každý volič sa v tej či onej miere usiluje o to, aby sa jeho vlastné názory a predstavy násilne vnútili všetkým ostatným prostredníctvom mechanizmu "vlády". Štandardom nie je nechať ostatných, aby si "robili svoje veci", alebo sa pokúsiť o mierové vychádzanie; štandardom je presadzovať agresiu voči úplne každému prostredníctvom autoritárskeho nátlaku nazývaného "zákon". Medzi tým, čo priemerný človek považuje za "civilizované správanie" na individuálnej báze, a tým, čo považuje za legitímne a civilizované, keď ide o konanie "authority", je neuveriteľne veľký rozpor. Ťažko si predstaviť, že by sa niekto vo svojom osobnom živote správal tak, ako sa správajú voliči, keď ide o "politiku". Takýto človek by neustále okrádal iných, priateľov aj neznámych ľudí - o obrovské sumy peňazí na financovanie vecí, ktoré považuje za dôležité, ako aj používal vyhrážky, fyzickú silu a dokonca únosy, aby prinútil iných urobiť akékoľvek rozhodnutie, ktoré by podľa neho bolo najlepšie pre jeho obeť alebo pre spoločnosť vo všeobecnosti. Skrátka, každý, kto by vo svojom súkromnom živote konal tak, ako konajú *všetci* etatisti na "politickej" scéne, by bol okamžite rozpoznaný ako zločinec, zlodej a blázon. Ale robiť presne tie isté veci prostredníctvom "vlády", obhajovať masové vydieranie a zbojníctvo, väčšina akceptuje ako niečo, čo *by mali* robiť normálni, civilizovaní ľudia. V skutočnosti sa niekedy hovorí o hlasovaní ako o *povinnosti*, akoby bolo vlastne nemorálne *neobhajovať* násilné ovládanie svojich blízkych. Je prekvapujúce a ironické, že *jediní* ľudia, ktorí *neobhajujú* neustále rozsiahle násilie a donucovanie prostredníctvom "vlády" - anarchisti a dobrovoľníci - sú väčšinou považovaní za čudákov, necivilizovaných a nebezpečných.

Ako mýtus poráža cnosť

Takmer všetci rodičia bežne posielajú svojim deťom dve úplne protichodné správy:

1) kradnúť, biť, šikanovať atď. je vo svojej podstate zlé a 2) je dobré poslúchať "autoritu". Takmer všetko, čo robí "autorita", predstavuje šikanovanie: používanie násilia alebo hrozby násilia na kontrolu správania iných a na zmocnenie sa ich majetku. Každá "autorita", od učiteľa v škole až po diktátora krajiny, nielenže pravidelne násilne kontroluje svojich podriadených, ale aj hovorí a koná, akoby na to mala absolútne, nespochybniteľné právo. Učiteľ teda vždy násilne vnucuje *svoju* vôľu žiakom "a zároveň im hovorí, že nie je správne, aby *oni* násilne vnucovali svoju vôľu iným. Je to vrcholný príklad pokryteckého posolstva "rob, čo hovorím, nie čo robím".

Ak by boli deti vychovávané v tom, že kradnúť, biť, šikanovať atď. je prirodzene zlé, prečo by ich spoločnosť mala učiť aj "úcte k autorite"? Vychováva ich to len k tomu, aby sa dali ľahšie ovládať a kontrolovať, čo je výhodné pre tých, ktorí sa nad nimi snažia vládnuť (či už sú to rodičia, učitelia alebo politici), ale nevychováva ich to k väčšej civilizovanosti, súcitu alebo ľudskosti. Robí to presný opak, ako ukázali Milgramove experimenty. Stručne povedané, deti sa učia, ako byť civilizovanými ľuďmi, a potom sa učia šialenej povere, ktorá ruší a robí zastaraným všetko, čo ich učili o civilizovanosti. Tento bizarný paradox môžeme vidieť všade v modernej spoločnosti.

Priemerný človek by cítil hanbu a vinu, ak by ukradol sto dolárov svojmu susedovi, ale bez výčitiek svedomia by obhajoval, aby "vláda" zobrala mnoho tisíc dolárov tomu istému susedovi, priemerný človek podrží dvere cudzincovi, ale zároveň bude obhajovať, aby ten istý cudzinec mal veľkú časť svojho života násilne kontrolovanú prostredníctvom "zákona". Povrchná zdvorilosť a ohľaduplnosť, ktorú väčšina ľudí prejavuje, stráca zmysel a hodnotu v dôsledku masívneho štátneho nátlaku a agresie, ktoré obhajujú. Dokonca aj nacisti sa správali pri stole slušne, hovorili "prosím" a "ďakujem" (po nemecky), prejavovali náležitú etiketu a vo všeobecnosti boli zdvorilí, ak práve nepáchali masové vraždy.

Existuje dramatický kontrast medzi tým, ako sa takmer všetci etatisti správajú k ostatným vo svojom osobnom živote, a tým, ako presadzujú, aby sa "vláda" správala k ostatným prostredníctvom "zákona". Milióny ľudí, ktorí by sa veľmi zdráhali fyzicky udrieť iného človeka, napriek tomu hrdo schvaľujú násilné podmanenie alebo priamo vraždy tisícov ľudí. Nazývajú to "podporou vojsk". Niektorí etatisti dokonca hovoria, že sú proti vojne, ale podporujú vojakov, čo je porovnateľné s tvrdením, že človek je proti znásilneniu, ale podporuje

násilníci. Keďže "vládne" vojská *vždy* používajú nátlak a násilie voči nevinným, okrem akejkol'vek obrannej sily, "podpora vojsk" nevyhnutne znamená podporu útlaku. Ale kvôli stádovitosti a emocionálnej náklonnosti k svojim krajanom sa mnohí ľudia snažia oddeliť "vojská" od toho, čo *robia* všetky "vojská".

Ďalším príkladom toho, ako viera v "autoritu" skresľuje vnímanie, je skutočnosť, že mnohí príjemcovia "sociálnych dávok" otvorene priznávajú, že ak si majú vybrať medzi prijatím dobrovoľne darov od ľudí, ktorých poznajú, a prijatím niečoho, čo "vláda" násilím vzala úplne cudziemu človeku, uprednostňujú druhú možnosť, pretože je podľa nich *menej* zahanbujúca. Skutočnosť, že by niekto niekedy uprednostnil prijatie ukradnutého majetku pred prijatím súcitu a štedrosti, ukazuje, ako hlboko viera v "autoritu" deformuje zmysel ľudí pre morálku.

Skrátka, každý etatista - každý, kto verí vo "vládu" - klame sám seba, že je dobrým človekom, ktorý podporuje dobré veci a stavia sa proti nespravodlivosti, halucinuje v sebe úctu k blížnemu a zároveň presadzuje, aby bol jeho blížny násilne ovládaný, vydieraný, väznený, poverčivosť "authority" je tak hlboko zakorenená v mysliach nás, že dokážu obhajovať zlo na masovej, takmer nepochopiteľnej úrovni, a pritom si stále predstavujú, že sú dobročinní a súcitní, Požadujú, aby "vláda" robila veci, ktoré by ich samých ani nenapadlo robiť. Predstavujú si, že sú nenásilné, civilizované, osvietené bytosti, a pritom bežne obhajujú, aby boli všetci ich susedia okradnutí a násilne ovládaní a v prípade odporu zatvorení do kliebok alebo zabití. V skutočnosti je povrchná dobročinnosť, súcit a civilizovanosť ľudstva len krutým žartom v porovnaní s tým, čo takmer každý urobí alebo o čo požiada iných v mene "authority".

Mnohí rodičia a učitelia pravidelne opakujú azda najzákladnejšie pravidlo ľudstva, niekedy nazývané "zlaté pravidlo": Zlaté pravidlo: správaj sa k druhým tak, ako chceš, aby sa správali k tebe. *Nikto* z učiteľov a takmer nikto z rodičov, ktorí toto pravidlo hlásajú, však podľa neho v skutočnosti *nežije*, pretože prostredníctvom "authority" presadzujú, aby sa vydieranie a nátlak uplatňovali na všetkých, ktorých poznajú. "Zlaté pravidlo" je v podstate receptom na anarchiu: ak sa niekomu nepáči, že ho iní ovládajú a násilne kontrolujú, nemal by presadzovať, aby boli iní ovládaní a násilne kontrolovaní. Ak chce byť niekto ponechaný na pokoji, mal by nechať na pokoji aj ostatných. Ak niekto túži po slobode riadiť svoj vlastný život, mal by nechať slobodu robiť to isté aj iným. Ak chcete

je obhajovanie agresie voči iným, a to aj prostredníctvom akejkoľvek formy "vlády", absolútne nezlučiteľné s dobročinnosťou, ohľaduplnosťou, súcitom, láskavosťou, slušnosťou a láskou. A jediný dôvod, prečo toľko inak dobrých ľudí naďalej obhajuje rozšírenú neustálu agresiu prostredníctvom "vlády", je ten, že boli oklamaní a prijali lož, že existuje bytosť nazývaná "autorita", ktorá nie je viazaná morálnymi normami platnými pre ľudskú bytosť.

"Liberálna" zbabelosť

Aby som bol úprimný, ľudia chcú, aby "autorita" existovala, pretože oni sami sú nezrelí zbabelci. Chcú všemocnú entitu, ktorá by vnucovala ich vôľu ostatným. V rôznych odrodách politickej advokácie to má rôzne podoby, ale základná motivácia je vždy rovnaká. Napríklad "liberál" má odpor k realite. Nechce svet, v ktorom je možné utrpenie a nespravodlivosť. Ale namiesto toho, aby urobil, čo môže ako človek, chce, aby to za neho urobila "vláda". Chce, aby nejaká magická entita zabezpečila, že všetci, vrátane jeho samého, budú mať čo jesť, kde bývať a o čo sa postarať, bez ohľadu na to, akí sú leniví alebo nezodpovední. Namiesto toho, aby dôveroval ľuďom, že sa o seba navzájom postarajú, chce nadľudskú "autoritu", ktorá všetkým zaručí bývanie, stravu, zdravotnú starostlivosť a všetky ostatné veci. Chce to tak veľmi, že odmieta prijať zjavnú pravdu, že žiadna takáto záruka nie je nikdy možná a že ak *sa* obyčajní smrteľníci nepostarajú sami o seba a o seba navzájom, nepostará sa o nich nič iné.

Liberál vníma svet ako pokračovanie školskej triedy, kde vždy existuje "autorita", ktorá má všetko pod kontrolou a ktorá sa postará o to, aby dobré deti boli odmenené a chránené pred zlými deťmi. Každému dieťaťu sa povie, čo má robiť a o čo sa má postarať. a jediné, čo sa od neho žiada, je, aby robilo, čo sa mu povie, Neočakáva sa od neho žiadna zodpovednosť za vlastné blaho, okrem poslušnosti voči "autorite". Sám si nezabezpečuje jedlo, prístrešie, ochranu ani nič iné. Jednoducho verí, že "authority" (napr. učitelia a rodičia) sa o neho postarajú. Je vychovávaný v prostredí, ktoré sa vôbec nepodobá realite, a je naučený, že všetky svoje potreby má hľadať u "authority".

A liberál v tom pokračuje aj dlho po skončení školy. Hovorí o tom, že každý človek má "právo" na bývanie, stravu, zdravotnú starostlivosť a ďalšie veci, akoby nejaká obrovská zubná víla bola povinná zabezpečiť, aby sa tieto veci zázračne objavili pre každého. Podstata reality, hoci mu každý deň hľadá do tváre, je preňho príliš znepokojujúca, aby ju

uznáva, pretože *je* to tak odlišné od sveta, v ktorom vyrastal a v ktorom bola za všetko zodpovedná "autorita". "Vládne" programy podporované "liberálmi" sú prejavom ich vlastnej pomýlenej hrôzy z reality a odmietania vidieť svet taký, aký je. Tak veľmi sa boja neistoty, že sa snažia halucinovať existenciu nadľudskej entity ("vlády"), ktorá dokáže nejakým spôsobom prekonať všetky neistoty reality a vytvoriť vždy bezpečný, vždy predvídateľný svet. A keď mytologický spasiteľ nielenže nedokáže napraviť svet, ale všetko ešte oveľa zhorší (ako sa to stalo v prípade kolektivistických režimov v Sovietskom zväze, na Kube, v Číne a mnohých ďalších), "liberál" sa stále odmieta vzdať svojej slepej viery vo vševediaceho a všemocného boha zvaného "vláda".

Jednoduchá analógia spôsobí, že sa zrúti celá "liberálna" politická teória. Ak by sto ľudí stroskotalo na ostrove, čo by vôbec znamenalo tvrdiť, že každý tam má "právo" na jedlo, alebo že každý má "právo" na zdravotnú starostlivosť, alebo "právo" na prácu, alebo "právo" na "mzdu na živobytie"? Ak má napríklad niekto "právo" na bývanie a bývanie vzniká len vďaka vedomostiam, zručnostiam a úsiliu iných ľudí, znamená to, že jeden človek má právo *nútiť* iného človeka, *aby* mu postavil dom, Presne to sa deje v širšom kontexte, keď "liberáli" presadzujú, aby boli niektorí ľudia násilne okradnutí prostredníctvom "daní" s cieľom poskytnúť "výhody" iným. Predstava, že ľudia majú už len na základe svojej existencie nárok na všeličo - na veci, ktoré vznikajú len ako výsledok ľudského poznania a úsilia - je klamná. Logickým dôsledkom tohto údajne láskyplného a súcitného pohľadu je násilie a otroctvo, pretože ak niekoho "potreba" oprávňuje na niečo, znamená to, že to musí byť násilne odobraté každému inému, kto to má alebo môže vyrobiť, ak to nechce poskytnúť dobrovoľne.

Skutočnosť, že takýto krátkozraký, animálny postoj ("kolektivismus") je prezentovaný ako "pokroková", súcitná filozofia, nič nemení na tom, že v skutočnosti je na nerozoznanie od "filozofie" potkanov a švábov: bez ohľadu na to, kto niečo vyrobil, ak to chce niekto iný (alebo tvrdí, že to "potrebuje"), mal by si to násilím vziať. (Komunistický manifest to vyjadruje slovami "od každého podľa jeho schopností, každému podľa jeho potrieb"). Samozrejme, je zásadný rozdiel medzi návrhom, že ľudia, ktorí majú bohatstvo, by mali *dobrovoľne* pomáhať menej šťastným, a obhajobou toho, že by sa malo použiť *násilie*, aby boli veci "spravodlivé". "Vládne" programy nikdy nie sú o tom, aby sme ľudí *požiadali*, aby si navzájom pomáhali; vždy sú o tom, aby sme pomocou hrozieb a agresie *prinútili* ľudí robiť určité veci a správať sa určitým spôsobom. Mýtus "authority" však umožňuje "liberálom" obhajovať rozsiahle, neustále násilie a zastráňovanie, pričom si stále predstavujú, že sú starostliví a

súcit. Politickí "ľavičiari" chcú v podstate vševediacu, všemocnú "mamičku", ktorá by *nútila* ľudí deliť sa a hrať sa na dobrých, a ignorujú skutočnosť, že nič také neexistuje a že predstava takéhoto niečoho len zvyšuje násilie, utrpenie a biedu v spoločnosti.

"Konzervatívna" zbabelosť

Tak ako politickí "liberáli" chcú obrovský štát-matku, ktorý by všetkých chránil a staral sa o nich, tak politickí "konzervatívci" chcú obrovský *štát-tatínka*, ktorý by robil to isté. Výsledky sú trochu odlišné, ale základný blud *je* rovnaký: túžba po všemocnej "autorite", ktorá by chránila ľudstvo pred realitou, "Pravicový" blud sa menej zameriava na materinské rozmaznávanie a držanie za ruku a viac sa zameriava na otcovskú ochranu a disciplínu. "Konzervatívci" chcú, aby sa "autorita" použila na vytvorenie veľkej, silnej ochranej mašinerie a na pevné nanútenie morálky obyvateľstvu, ktorú si predstavujú ako nevyhnutnú pre prežitie ľudstva. Ich popieranie reality je rovnako silné ako u ľavičiarov. Opäť sa to dá dobre demonštrovať na analógii s ostrovom. Ak by sto ľudí stroskotalo na ostrove, kto by si predstavoval, že nútiť väčšinu z nich slúžiť a poslúchať "ochrancu" bude potrebné alebo užitočné? A kto by si predstavoval, že keď necháme jedného alebo dvoch z nich násilne vnucovať svoju morálku ostatným, urobí takúto skupinu cnostnejšou?

Konzervatívna "otcovská" *forma* "vlády" je ekvivalentom disciplinárneho otca, ktorý pôsobí ako ochranca rodiny pred vonkajšími silami (ekvivalent "vládnej" armády) a ochranca každého člena rodiny pred ostatnými členmi rodiny (ekvivalent domáceho "vymožitelnosti práva") a ten, kto drží "nežiaduce osoby" mimo rodiny (ekvivalent imigračných "zákonov"), ako aj vymožiteľ morálky, ktorý trestá členov rodiny, ktorí nedodržiavajú pravidlá. Tento posledný bod sa rovná "zákonom" proti pornografii, prostitúcii, hazardným hrám, užívaniu drog a iným zvykom a správaniu, ktoré síce nepredstavujú násilie ani podvod voči nikomu, ale mnohí si myslia, že sú deštruktívne - fyzicky, morálne alebo duchovne - pre tých, ktorí sa im venujú.

Ale snaha násilne vnucovať morálku je škodlivejšia ako samotné správanie. Okrem toho, že nikto nemá právo násilne kontrolovať nenásilné rozhodnutia iných, je tiež strašne nebezpečné vytvoriť precedens, že je v poriadku používať násilie na potlačenie nevhodného alebo odporného správania. Keď sa takýto predpoklad v zásade prijme,

Ľudská spoločnosť bude neustálou vojnou každého proti každému. Nikdy nenastane čas, keď budú všetci zdieľať rovnaké hodnoty a názory. Mier a sloboda nemôžu existovať, ak každý rozdiel v názoroch a každý rozdiel v životnom štýle alebo správaní vedie k násilnému konfliktu prostredníctvom "vládneho" nátlaku, Civilizácia, stav mierového spoluzitia, nie je výsledkom toho, že všetci veria v to isté, ale toho, že sa ľudia dohodnú, že nebudú iniciovať násilie, a to ani voči ľuďom, ktorí *neveria v to isté*. "Konzervatívny" etatizmus, rovnako ako jeho "liberálna" verzia, zaručuje večné spory a konflikty, pretože sa snaží nahradiť slobodnú vôľu a individuálny úsudok takzvanou morálkou vládnucej triedy, ktorej prvou zásadou je vynútená konformita a rovnakosť. Samozrejme, násilie nemôže vytvoriť cnosť, aj keď niekedy vytvára poslušnosť, takže všetky pokusy "autority" prinútiť ľudí k morálke a cnosti sú odsúdené na neúspech a v konečnom dôsledku neprinášajú nič iné, len zvyšujú mieru násilia a konfliktov v spoločnosti.

Skutočná tolerancia

Viera v "autoritu" je taká silná, že mnohí ľudia automaticky spájajú nesúhlas s niečím s tým, že chcú, aby to "vláda" urobila "nezákonným". V súkromnom živote by väčšinu ľudí ani vo sne nenapadlo, že sa uchýlia k násiliu voči každému človeku, ktorý má nejaký zvyk alebo životný štýl, ktorý im je nepríjemný. Takmer každý bežne toleruje rozhodnutia a správanie iných, ktoré neschvaľuje. Samozrejme, "tolerovať" niečo znamená len umožniť *tomu* existenciu (t. j. nesnažiť sa to násilne potlačiť); neznamená to schvaľovať to alebo to akceptovať. Skutočná tolerancia umožňuje pokojné spoluzitie ľudí s rôznymi názormi a systémami viery.

Je ironické, že etatisti často používajú "toleranciu" ako zámienku pre *netoleranciu*. Ak sa napríklad zamestnávateľ rozhodne s niekým nepodnikať na základe jeho rasy, náboženstva, sexuálnej orientácie alebo inej všeobecnej charakteristiky, niektorí to nazývajú "netoleranciou" (čo nie je) a potom obhajujú, aby "autorita" použila silu "zákona" a prinútila zamestnávateľa zamestnať toho, koho si "autorita" myslí, že by mal. A to je netolerancia, pretože sa rovná odmietnutiu umožniť človeku, aby si sám vybral, s kým sa bude stýkať a s kým bude obchodovať.

Toto je len jeden z mnohých príkladov toho, ako viera v "autoritu" prehľbuje rozdiely a zavádza násilie tam, kde by *sa* inak nevyskytovalo. Existujú

niekoľko nenásilných spôsobov, ako môžu ľudia odrádzať od správania, ktoré neschvaľujú. Zoberme si príklad majiteľa podniku, ktorý odmieta zamestnávať černochoch (čo je síce odporné, ale *nie je to* akt agresie). Tí, ktorí považujú takúto politiku za urážlivú, by mohli bojkotovať podnik tejto osoby alebo sa vyjadriť proti jej praktikám či presvedčeniu. Namiesto toho je bežnou reakciou etatistov na takúto situáciu podávanie petícií tým, ktorí majú "autoritu", aby všetkým *vnútili* údajne spravodlivé a osvietené rozhodnutia.

To isté platí aj o mnohých iných spoločenských problémoch. Boj o to, či by manželstvá osôb rovnakého pohlavia mali byť "legálne" uznané alebo "zakázané", nie je ničím iným ako súťažou v netolerancii z oboch strán. Nie je oprávnené násilím brániť dvom mužom, aby hovorili, že sú manželia, ani nie je oprávnené nútiť kohokoľvek iného, aby takýto vzťah uznal za "manželstvo". Predstava, že všetci musia mať rovnakú predstavu o tom, čo je manželstvo (alebo čokoľvek iné), je príznakom konformizmu - fašizmu. Podobne aj zákony o "obscénnosti" sa snažia násilne obmedziť to, čo ľudia môžu čítať alebo pozeráť, "zákony o omamných látkach", ako aj mnohé z toho, čo robí Úrad pre kontrolu potravín a liečiv, predstavujú pokusy násilne obmedziť, ktoré látky môžu ľudia požívať. "Zákony o minimálnej mzde" sa snažia násilne kontrolovať, na čom sa dvaja ľudia môžu dohodnúť. "Antidiskriminačné" zákony sa pokúšajú prinútiť ľudí uzatvárať dohody a združenia, ktoré nechcú. "Zákony", ako napríklad "zákon o zdravotne postihnutých Američanoch", sa v mene "spravodlivosti" pokúšajú násilím kontrolovať, aké služby môžu ľudia ponúkať, napríklad zatvoriť podnik, ak si jeho majiteľ nemôže dovoliť inštalovať rampu pre vozíčkarov.

Všetky takéto "zákony", všetky takéto akty "moci" a "vlády" sú aktmi agresie, presným *opakom* tolerancie. Je absurdné snažiť sa nútiť ľudí, aby boli milí, spravodliví alebo súcitní, a to nielen preto, že agresia je vo svojej podstate zlá, ale aj preto, že nikdy nebude existovať len *jedna* predstava o tom, čo je milé, spravodlivé a súcitné. To, že milióny ľudí neustále bojujú o meč "authority", pričom každý z nich dúfa, že všetkým ostatným násilím vnúti svoj pohľad na "dobro", bolo priamou príčinou väčšiny násillia a útlaku v dejinách. Hoci sa to môže zdať protichodné, tento fakt je historicky nesporný: *väčšina zla spáchaného v dejinách pochádza z pokusov využiť "autoritu" na dosiahnutie dobra.*

Napríklad ústava Sovietskeho zväzu opisovala "autoritu", ktorá mala zaobchádzať so všetkými rovnako, bez ohľadu na rasu alebo náboženstvo, povolanie alebo pohlavie, a zachovávať individuálne práva všetkých občanov v ich hospodárskom, politickom a spoločenskom živote. Medzi "práva" vymenované v sovietskej ústave patrili sloboda

prejavu a sloboda náboženského vyznania, právo na prácu, právo na odpočinok a voľný čas, právo na bývanie.

Výsledkom tohto vznešene znejúceho experimentu však v skutočnosti boli neustále násilné represie, prenasledovanie a zastráňovanie, ekonomické zotročovanie, násilné potláčanie myšlienok a názorov, rozsiahla chudoba a vyvraždenie desiatok miliónov ľudských bytostí, z ktorých mnohé boli zámerne vyhladované. Ústava Čínskej ľudovej republiky je veľmi podobná ústave Sovietskeho zväzu a aj výsledky boli podobné: rozsiahle násilné represie a tyrania, ako aj masové vraždy. (Pokus čínskych "orgánov" použiť štátne násilie na zníženie rastu populácie mal obzvlášť hrozný a poľutovaniahodný výsledok).

Tyrani vždy tvrdili, že majú tie najušľachtilejšie úmysly. Ale aj dobré úmysly, ak sa k nim pridá viera v "autoritu", vždy vedú k nemorálnemu násiliu, niekedy až v nepochopiteľnej miere. Aj bez všetkých historických príkladov by malo byť zrejmé, že snaha dosiahnuť súcit "a spravodlivosť, lásku a cnosť, spoluprácu a bratstvo prostredníctvom autoritárskej *agresie* a *násilia* je šílená a že "vláda" ako nástroj násilnej kontroly zo svojej podstaty nikdy nemôže viesť a nikdy nepovedie k spravodlivosti, mieru a harmónii.

Treba tiež poznamenať, že politická ľavica aj pravica sú zamilované do pojmu "rovnosť", pričom politická pravica presadzuje "rovnosť pred zákonom" a ľavica presadzuje rovnosť výsledkov. Ani jedna z nich však v skutočnosti nechce skutočnú rovnosť, pretože obe z tejto "rovnosti" vynímajú vládnu triedu. Skutočná rovnosť vylučuje *akúkoľvek* "vládu", pretože vládca a poddaný si samozrejme nikdy nemôžu byť rovní. Etatisti v skutočnosti chcú rovnosť medzi otrokmi, ale obrovskú nerovnosť medzi otrokmi a pánmi, To opäť ukazuje, že "vládu" považujú za nadľudskú, pretože im nikdy nenapadne, keď presadzujú "rovnosť pre všetkých", že rovnosť by sa mala týkať aj politikov a polície.

Veľký alebo malý, ľavicový alebo pravicový, štát je zlo

Každý človek, ktorý obhajuje "vládu" v akejkoľvek podobe - či už liberálnu, konzervatívnu, umiernenú, nezávislú, komunistickú, fašistickú, konštitucionalistickú alebo akúkoľvek inú - verí, že predstavitelia "moci" by sa mali vo veľkom rozsahu dopúšťať činov, ktoré by boli všeobecne uznávané ako nespravodlivé a nemorálne, keby ich robil niekto iný. Všetci etatisti veria, že ľudia, ktorí tvoria "vládu", majú *výnimku* zo základnej ľudskej morálky a nielenže *môžu* robiť veci, na ktoré iní nemajú právo, ale mali by

a *musí* robiť takéto veci pre (údajné) dobro spoločnosti. Druh a stupeň agresie sa líši, ale *všetci* etatisti obhajujú agresiu.

V etatickej mytológii sú politická "ľavica" a politická "pravica" protikladmi. V skutočnosti sú to dve strany tej istej mince, Rozdiel spočíva len v tom, čo rôzni voliči dúfajú, že tí, ktorí sú pri moci, s touto mocou urobia. V praxi sa však "ľavicoví" a "pravícoví" politici všetci venujú prerozdeleniu bohatstva, vojnovým ťaženiam, centralizovanému riadeniu obchodu a mnohým nátlakovým obmedzeniam správania svojich poddaných. Keď sa "pravicové" a "ľavicové" kramáre priblížia k úplnej moci, stávajú sa od seba úplne nerozoznatelnými. Hitlerov údajne "krajne pravícový" režim a Stalinov údajne "krajne ľavicový" režim boli prakticky identické. Bez ohľadu na pôvodne deklarovaný účel oboch režimov bola ich konečným výsledkom úplná moc a kontrola politikov a úplná bezmocnosť a zotročenie všetkých ostatných. Možnosť vybrať si medzi politickou "ľavicou" a politickou "pravicom" poskytuje ľuďom presne toľko moci a slobody, ako keď im umožníte vybrať si medzi smrťou obesením a smrťou zastrelením. A pridanie nezávislej tretej strany pridáva len možnosť smrti na elektrickom kresle, Pokiaľ sa ľudia budú hádať len o tom, *ktorá* banda by mala všetkých zotročiť (známe aj ako "demokracia"), ľudia zostanú zotročení.

Je ironické, že etatisti všetkých politických smerov lamentujú nad vplyvom, ktorý majú "lobisti" a "špeciálne záujmy" na politikov, pričom ignorujú skutočnosť, že *každý* volič je špeciálnym záujmom a každý prispievateľ na kampaň je lobistom. Keď ľudia raz prijmú predpoklad, že "vláda" má právo násilne riadiť spoločnosť, neustála súťaž medzi skupinami, z ktorých každá hádže politikom peniaze a láskavosti, aby dosiahla svoje, je nevyhnutná. Je hlúpe obhajovať autoritársku kontrolu ("vládu"), aby sme sa potom sťažovali na nevyhnutný *efekt* autoritárskej kontroly: ľudia sa snažia kúpiť si vplyv. Politici sa dajú kúpiť len preto, že majú moc predávať, a majú moc predávať len preto, že ľudia veria vo "vládu". Štátna moc sa vždy použije na to, aby slúžila agende jedného človeka na úkor iného (ako inak by sa dalo použiť donútenie?), čím sa myšlienka "vládnej korupcie" stáva zbytočnou. Každý etatista *chce*, aby "vláda" násilne vnucovala jeho vôľu iným, ale nazýva to "korupciou", ak zvíťazí agenda niekoho *iného*, pokrytectvo je ohromujúce.

Podobne konzervatívni vedátori v rozhlase a inde svätuškárske karhajú liberálov za to, že obhajujú nútené prerozdelenie bohatstva, pričom títo vedátori robia presne to isté na trochu iné účely. Kritizovať sociálne dávky a zároveň podporovať dotácie pre podniky alebo kritizovať pokusy o uzákonenie "spravodlivosti" a zároveň podporovať

"vojna proti drogám", alebo kritizovať liberálne plány na znárodnenie priemyslu a zároveň podporovať obrovskú, násilne financovanú "štátnu" armádu (čo sa rovná racionalizácii ochranárskeho priemyslu), svedčí o úplnej absencii filozofických zásad. Zároveň je rovnako pokrytecké, ak liberáli spravodlivo odsudzujú "pravicové" vojnové ťaženie a zároveň podporujú obrovský, dotieravý, krutý vydieračský reket ("dane"), alebo sa sťažujú na "netoleranciu" "pravice" a zároveň obhajujú najrôznejšie autoritárske kontroly správania. V skutočnosti medzi filozofickými princípmi jedného etatistu a druhého niet TOHO skutočného rozdielu, pretože obaja akceptujú predpoklad, že vládnuca trieda s právom kontrolovať a okrádať obyvateľstvo je potrebná a legitímna, Jediný spor po tomto je výtržnosť z princípu, ale jednoducho debata o tom, ako by sa mal rozdeliť lup a aké voľby by sa mali vnútiť roľníkom. Neexistuje nič také ako tolerantný liberál alebo tolerantný konzervatívec, pretože *ani jeden z nich netoleruje*, aby ľudia mýňali svoje vlastné peniaze a kontrolovali svoje vlastné životy.

Je pravda, že miera zla a druhy obhajovanej nemorálnej agresie sa líšia v závislosti od rôznych štýlov etatizmu, napríklad konštitucionalisti obhajujú relatívne nízku mieru lúpeže a vydierania ("zdanenie") a presadzujú, aby sa prostredníctvom hrozieb a nátlaku kontrolovali len určité, obmedzené činnosti a správanie ("regulácia"). Ale každá moc, ktorú akákoľvek ústava predstiera, že udeľuje akémukoľvek zákonodarnému orgánu, je mocou, ktorú *nemajú* obyčajní smrteľní jednotlivci. Kto by sa namáhal napísať do ústavy riadok, ktorý by predstieral, že *určitým* ľuďom deleguje právo, ktoré už majú všetci ostatní? Všetky takéto "udelenia moci" a akýkoľvek dokument, ktorý sa tvári, že vytvára "vládu" alebo splnomocňuje nejaký "zákonodarný zbor" na čokoľvek, sú pokusmi o vydanie licencie na páchanie zla. Ako by však malo byť zjavne samozrejmé, žiadna osoba ani skupina ľudí - bez ohľadu na to, aké dokumenty vytvárajú alebo aké rituály vykonávajú - nemôže udeliť niekomu inému morálne povolenie páchať zlo. A stanovenie údajných "obmedzení" takéhoto povolenia ho nerobí o nič rozumnejším alebo legitímnejším. Skrátka, obhajovať "vládu" znamená vždy obhajovať zlo.

Liberáli aj konzervatívci trvajú na tom, že niekto musí byť "zodpovedný", pretože v takejto realite boli vychovávaní: jediné, čo sa od nich vyžadovalo, bolo, aby zostali poslušní autorite, a ak im nikto nehovorí, čo majú robiť, majú len málo nápadov alebo nemajú žiadnu predstavu, čo majú robiť, ak sú ponechaní sami na seba. Preto odmietajú dospieť a snažia sa halucinovať do existencie nadľudskej "authority". Paradoxne, hoci nad ľuďmi neexistuje žiadny pozemský druh, snažia sa túto nadľudskú entitu vyfabrikovať z ničoho iného ako z ľudí a potom sa jej snažia udeliť nadľudské vlastnosti, práva a cnosti.

Celá táto koncepcia je iluzórna, ale zdieľa ju drvivá väčšina ľudí na celom svete, ktorí odmietajú prijať skutočnosť, že neexistuje žiadna skratka na určenie dobra a zla, že neexistuje žiadny zázračný trik, ktorý by automaticky prinútil pravdu a spravodlivosť zvíťaziť, že neexistuje žiadny "systém", ktorý by zaručil bezpečnosť alebo spravodlivosť, a že každodenné smrteľné ľudské bytosti so všetkými svojimi nedostatkami a chybami sú najlepšou a jedinou nádejou pre civilizáciu. Neexistuje žiadna zubná víla, Santa Claus ani magická entita zvaná "vláda", ktorá by dokázala prinútiť nemorálny druh správať sa morálne alebo prinútiť skupinu nedokonalých ľudí dokonale fungovať. A viera v takúto entitu, namiesto toho, aby bola len zbytočná a neúčinná, drasticky zvyšuje celkovú hlúposť, konflikty, nespravodlivosť, netoleranciu, násilie, útlak a vraždy v ľudskej spoločnosti. Napriek tomu sa väčšina ľudí indoktrinovaných do kultu "vlády" radšej drží svojich známych, strašne deštruktívnych, odporne zlých, hlboko antihumánnych povier, ako by mala dospieť a prijať skutočnosť, že nad nimi nikto nie je, že neexistuje žiadna obrovská mama alebo otec, ktorí by zachránili deň, že sú na vrchole, a že každý z nich je osobne zodpovedný za to, že sa rozhodne, čo má robiť, a potom to aj robí. Žiaľ, radšej si vytrpia peklo večnej vojny a totálneho zotročenia, ako by mali čeliť neistote a zodpovednosti, ktoré so sebou prináša sloboda.

Viera v "autoritu" neguje a prekrýva takmer všetky pozitívne účinky náboženského a morálneho presvedčenia. To, čo väčšina ľudí nazýva "náboženstvom", je prázdna výkladná skriňa a to, čo väčšina ľudí uvádza ako svoju morálnu cnosť, je nepodstatné, pokiaľ veria v mýtus "authority". Kresťania sa napríklad učia veci ako "Ak ťa niekto udrie, nastav druhé líce", "Miluj svojho bližneho" (a dokonca aj "Miluj svojho nepriateľa") a "Rob iným to, čo chceš, aby robili tebe". Každý takzvaný kresťan, ktorý verí vo "vládu", však tieto zásady neustále opúšťa a prostredníctvom kultu "vlády" obhajuje neustálu agresiu voči všetkým - priateľom i nepriateľom, susedom i cudzincom. Predvádzať sa ako zbožný, nábožný, súcitný, milujúci a cnostný človek a pritom "hlasovať" za bandu, ktorá sľubuje, že bude používať násilie na kontrolu konania každého, koho poznáte, je vrcholom pokrytectva. Zdržať sa osobného okradania bližneho a zároveň presadzovať, aby to robil niekto *iný*, je zbabelé a pokrytecké. Napriek tomu takmer každý kresťan (a každý príslušník každého iného náboženstva) robí takéto veci pravidelne, a to formou "politickej" propagácie.

Ako sme už spomenuli, viera vo "vládu" je čisto náboženským presvedčením. Preto drvivá väčšina tých, ktorí nosia nálepku "ateista", nie sú v skutočnosti ateisti, pretože veria v boha zvaného "vláda". Neuznávajú ju ako náboženskú vieru, z

samozrejme, ale ich viera v tohto nadpozemského, nadľudského spasiteľa ľudstva ("autoritu") je rovnako hlboká a založená na viere ako akákoľvek iná náboženská viera. Je ironické, že ateisti často *rýchlo* poukazujú na deštrukciu, ktorá bola v dejinách spáchaná v mene náboženstva, ale nevšímajú si hrozné výsledky pôsobenia boha, ktorému sa klaňajú: "vláde". Ateisti majú úplnú pravdu, keď poukazujú na to, že keď boli cirkvi uznávanou "autoritou" - organizáciami, o ktorých sa myslelo, že majú právo násilne ovládať iných -, mnohé z nich sa dopúšťali rozsiahlych, ohavných teroristických činov, mučenia a vražd. Väčšina moderných ateistov si však napriek jasným dôkazom, ktoré im hľadajú do tváre, neuvedomuje, že sú členmi najničivejšej cirkvi v dejinách, cirkvi "vlády", ktorá dokázala spôsobiť spúšť, smrť a ničenie na úrovni ďaleko prevyšujúcej aj tie najzákernejšie cirkvi minulosti. Napríklad v priebehu dvesto rokov bolo v náboženských vojnách známych ako "križiacke výpravy" zabitých približne jeden alebo dva milióny ľudí. Pre porovnanie, v dvadsiatom storočí bolo za *polovicu* tohto obdobia "pokrokovou politikou" kolektivistických "vlád" zabitých viac ako *stokrát* viac ľudí. Technický pokrok nepochybne zohral veľkú úlohu v náraste počtu úmrtí, ale podstatné je, že či už masku "authority" nosí cirkev alebo štát, poverčivosť je strašne nebezpečná a jej výsledky sú strašne deštruktívne. Skutočnosť, že toľko ateistov horlivo odsudzuje jednu formu povery, zatiaľ čo ju vehementne *obhajuje* v inej forme, svedčí o úžasnej miere selektívnej slepoty, Často tí, ktorí najviac kritizujú útlak prostredníctvom "náboženstva", sú jedni z najoddanejších "pravých veriacich" v boha zvaného "vláda".

V očiach tých, ktorí veria vo "vládu", je opäť veľký rozdiel medzi prijateľným správaním *jednotlivca* a prijateľným správaním "vlády". Keď jednotlivec ukradne 100 dolárov, považuje sa to za nemorálny zločin; keď tí, ktorí sú vo "vláde", ukradnú každý rok *bilióny* dolárov, považuje sa to za prijateľné. Ak si priemerný jednotlivec vytlačí vlastnú 100-dolárovú bankovku, vyjde von a minie ju, považuje sa to za podvod a falšovanie - nemorálny čin podobný krádeži. Keď "vláda" dá "legálne" povolenie Federálnemu rezervnému systému, aby robil to isté, ale s *biliónmi* fiatových, zo vzduchu uletených "dolárov", považuje sa to za prijateľné, dokonca za užitočné a potrebné. Zatiaľ čo rôzne "vlády" vyhlásili, že bežný človek "nesmie" vlastniť strelné zbrane, žoldnieri "vlády" majú povolené mať zbrane bomby, stíhačky, tanky, rakety, dokonca aj jadrové hlavice.

Paradoxne, takéto zbrane - s výnimkou jadrových zbraní - sa bežne dostávajú do rúk tých istých ľudí, ktorí *predtým*, ako sa stali žoldniermi štátu, mali zakázané vlastniť strelné zbrane. Inými slovami, keď tieto osoby používajú

vlastného úsudku, niektorí politici ich vyhlasujú za nedôveryhodných a príliš nebezpečných pre spoločnosť na to, aby im mohli zveriť päťranný revolver, ale keď tí istí ľudia slepo plnia rozkazy, poslúchajú velenie, tí istí politici vyhlasujú, že im možno zveriť útočné pušky, ostreľovačské pušky, granáty, podvesené guľomety, tanky, stíhačky, bombardéry, ťažké delostrelectvo a nespočetné množstvo ďalších nástrojov rozsiahleho ničenia.

Okrem obrovskej priepasti medzi tým, čo masy vnímajú ako prijateľné správanie jednotlivcov a prijateľné správanie "vlády", sa zdá, že verejný zmysel pre to, kedy "vláda" zašla "príliš ďaleko", je takmer náhodný. Normy, podľa ktorých sa posudzujú priemerní jednotlivci, sú jednoduché a konštantné: ak kradnú, podvádzajú, napádajú alebo vraždia, je to zlé. Ale meradlo správneho a nesprávneho pre "vládu" sa zdá byť do značnej miery ľubovoľné. V súčasnosti sa napríklad všeobecne uznáva, že "postaviť alkohol mimo zákon" by bolo neoprávnené, ale "postaviť mimo zákon" marihuanu - a na jej presadenie používať rozsiahle a neustále násilie - je legitímne. Ešte bizarnejším protirečením je, že väčšina ľudí by sa oprávnene pohoršovala, keby sa "vláda" pokúšala prinútiť každého, aby pozbieral odpadky vo svojom okolí, ale väčšina akceptuje ako legitímne, keď "vláda" prostredníctvom vojenského "odvodu" núti ľudí, aby išli do inej krajiny buď zabíjať ľudí, alebo zomrieť. Bizarné je, že tento najodpornejší príklad nútenej práce - nútiť ľudí, aby išli na druhý koniec sveta vraždiť úplne cudzích ľudí - spáchala dokonca "vláda", ktorej vlastné pravidlá (t. j. trinásty dodatok) zakazujú "nedobrovoľné otroctvo".

Je jasné, že hranice toho, čo smie "vláda" robiť, pokiaľ ide o širokú verejnosť, nie sú založené na žiadnom princípe. Jedným z dôvodov, prečo sa ľudia na celom svete a v celej histórii tak pomaly bránia tyranii, je to, že pokiaľ je rast tyranie pomalý a stabilný, tyran sa nikdy nepovažujú za tých, ktorí "prekročili hranicu". Je to preto, že bez akýchkoľvek základných princípov, podľa ktorých by sa dalo posúdiť, čo je správne a čo nie, *nie je možné prekročiť žiadnu hranicu*. Viera v "autoritu" je úplne nezlučiteľná s akýmkoľvek morálnymi zásadami práve preto, že podstatou tejto viery je myšlienka, že tí, ktorí majú "autoritu", nie sú viazaní rovnakými pravidlami správania ako ich poddaní. Logicky, ako by sa vôbec mohli poddaní cítiť oprávnení diktovať normy správania svojim pánom? A ak sa "zdanenie" (nútená konfiškácia majetku) zvýši zo 62 % na 63 %, ako by mohol ktorýkoľvek etatista zo zásady vyhlásiť, že bola prekročená akákoľvek hranica alebo že "vláda" prekročila svoje hranice? Nemôže existovať žiadna principiálna námietka proti lúpeži, ak nejde o námietku proti *akejkoľvek* úrovni lúpeže, aj keď je "legálna". Ak je 1 % násilná konfiškácia majetku "vládou" v zásade legitímna, potom je legitímna aj 99 %,

Bud' vládcovia vlastnia ľudí a majú právo vziať si, koľko sa im zachce, alebo ľudia

vlastnia sami a vládcovia nemajú právo im nič násilne vziať. Nikde medzi tým nemôže existovať žiadna zásada. Ako by mohol existovať? Na akom racionálnom základe by bolo možné zastávať názor, že 46 % otroctva je dobré, ale 47 % otroctva je zlé? Ako by mohla existovať nejaká *principiálna* hranica kdekoľvek medzi 0 % a 100 %?

Keď sa násilie "vlády" stane príliš rozšíreným, svojvoľným a krutým, etatisti ho veľmi pomaly začnú spochybňovať. Neexistujú však žiadne skutočné princípy, ktorými by sa riadili pri posudzovaní spravodlivosti konania vládnucej triedy, Akonáhle sa prijme, že jedna skupina ľudí má prirodzené právo páchať akty agresie voči iným, neexistuje žiadny objektívny štandard na obmedzenie takéhoto práva. Ak môže "vláda" vyžadovať od ľudí, aby mali "vodičský preukaz" na cestu autom do obchodu, prečo by nemohla vyžadovať od ľudí, aby mali "vodičský preukaz" na prechádzku po ulici? Ak je legitímne, aby "zákonodarcovia" požadovali registráciu a reguláciu súkromných strelných zbraní, prečo nie je legitímne aj to, aby požadovali registráciu a reguláciu všetkých foriem prejavu a vyjadrovania? Ak je v poriadku, aby politici vytvorili vynútený "vládny" monopol na doručovanie listov (ako to má pošta USA), prečo nie je v poriadku, aby vytvorili vynútený "vládny" monopol na telefónne služby?

Dôvodom, prečo je "vláda" vždy šmykľavým svahom, ktorý sa neustále vzd'ahuje od slobody a smeruje k totalite, je to, že keď niekto prijme predpoklad vládnucej triedy, neexistuje žiadny objektívny základ pre uplatňovanie akýchkoľvek obmedzení právomocí tejto vládnucej triedy. Nemôže existovať žiadna racionálna morálna norma, ktorá by hovorila, že určitá osoba má právo páchať agresívne činy - krádeže, zavražďovanie, útoky a nátlak -, ale že takéto činy môže páchať len v určitej miere alebo len vtedy, ak je to "nevyhnutné". Ak otroci pripustia, že sú právoplatným majetkom niekoho iného, len aby potom tvrdili, že existujú obmedzenia toho, čo s nimi ich majitelia môžu robiť, je to logický rozpor. Ak poddaný akceptuje akéhokoľvek pána (vrátane toho, ktorý sa nazýva "vláda"), a potom si predstavuje, že on - poddaný - bude rozhodovať o rozsahu právomocí pána, odporuje to logike a realite. O to sa však snažia všetci veriaci v "zastupiteľskú vládu".

Stručne povedané, tí, ktorí veria v "autoritu", prijali na tej najzákladnejšej úrovni, že ich *vlastní* niekto iný: ľudia, ktorí sa vyhlasujú za "autoritu". Po prijatí tejto myšlienky potom pokračujú v žobraní svojich pánov o láskavosti, čím však ľudia neustále posilňujú myšlienku, že v konečnom dôsledku je na pánoch, čo sa s poddanými urobí. V celom "politickom procese" sa neustále ozýva jedno posolstvo: "Tu sú veci, ktoré my, ľud, žiadame, aby ste nám vy, vládcovia, dovolili." Implicitné posolstvo, ktoré je základom

všetkých politických

akcie je, že jediná moc, ktorú ľudia majú, je moc fňukať a prosieť, a že v konečnom dôsledku je vždy na pánoch, čo sa stane, Presadzovať akúkoľvek zmenu "zákona" znamená akceptovať, že "zákon" je legitímny.

Naopak, ak by ozbrojeného vodiča napadol lupič s nožom, vodič by necítil potrebu lobovať u agresora a prosieť ho, aby mu dal *súhlas na to, aby* si vodič ponechal svoje auto. Ak by vodič mal prostriedky na násilné odrazenie útočníka, mal by na to plné právo. *Požiadat' o* niečo znamená akceptovať, že rozhodnutie je na druhej osobe. Požiadať tých, ktorí sú vo "vláde", o trochu viac slobody, znamená pripustiť, že je na *nich*, či ľudia môžu byť slobodní, alebo nie. Inými slovami, žiadať o slobodu znamená nebyť slobodný, ale akceptovať svoje podriadenie sa niekomu inému. Uvažujme, aký oxymoron je, keď človek tvrdí, že má "neodňateľné právo" niečo robiť, a potom žiada politikov o ich legislatívne *povolenie, aby* mohol túto vec robiť. Viera v "autoritu" nakoniec vedie k tomu, že aj tí, ktorí sa predstavujú ako horliví zástancovia slobody, *schvaľujú* svoje vlastné podriadenie. Bez ohľadu na to, ako hlasno sa "dožadujú", aby politici zmenili nejaký "zákon", tí, ktorí tvrdia, že milujú slobodu, a pritom stále trpia poverou o "autorite", len posilňujú legitímnosť kontroly vládnucej triedy nad nimi tým, že implicitne súhlasia s tým, že ľudia potrebujú "legislatívne" *povolenie* vládnucej triedy, aby mali právo niečo robiť.

Vplyv mýtu na obhajcov slobody

"Vláda" sama o sebe neškodí, pretože je to fiktívna entita. Ale *viera* vo "vládu" - predstava, že niektorí ľudia majú morálne právo vládnuť iným - spôsobila nesmiernu bolesť a utrpenie, nespravodlivosť a útlak, zotročenie a smrť. Základný problém nespočíva v žiadnom súbore budov, ani v žiadnej skupine politikov, ani v žiadnej skupine vojakov či exekútorov, Základným problémom nie je organizácia, ktorú možno odvolať, zvrhnúť alebo "reformovať". Základným problémom je samotná *viera* - blud, povera a mýtus "authority" -, ktorá sa nachádza v mysliach niekoľkých miliárd ľudských bytostí vrátane tých, ktorí kvôli tejto viere trpeli najviac. Paradoxne, *viera* v "autoritu" dramaticky ovplyvňuje vnímanie a konanie dokonca aj tých, ktorí aktívne bojujú proti konkrétnemu režimu. Táto povera drasticky mení a obmedzuje spôsoby, akými nespokojenci "bojujú" proti útlaku, a takmer všetky ich snahy robí bezmocnými. Okrem toho, pri zriedkavých príležitostiach, keď je konkrétny tyran zvrhnutý, jedna z foriem

útlak je takmer vždy nahradený iným - často ešte horším ako ten predchádzajúci.

Namiesto toho, aby bojovali proti neexistujúcej beštii, musia "bojovníci za slobodu" uznať, že nie je skutočná, že neexistuje, že nemôže existovať, a potom podľa toho konať. Samozrejme, ak túto poveru prekoná len niekoľko ľudí, budú pravdepodobne zosmiešnení, odsúdení, napadnutí, uväznení alebo zavraždení tými, ktorí stále pevne veria v mýtus, Ale keď aj významná menšina ľudí prerastie túto poveru a zmení podľa toho svoje správanie, svet sa drasticky zmení. Keď ľudia budú skutočne *chcieť* skutočnú slobodu, dosiahnu ju bez potreby akýchkoľvek volieb alebo revolúcie.

Problém je v tom, že takmer nikto v skutočnosti nechce, aby bolo ľudstvo slobodné, a takmer nikto sa v zásade nestavia proti útlaku. Účinky mýtu "autority" zostávajú nedotknuté aj v mysliach väčšiny ľudí, ktorí sa považujú za rebelov, nonkonformistov a slobodomyselných. V období dospievania mnohí ľudia prechádzajú obdobím zdanlivej rebelie, ktorá spočíva najmä v tom, že robia všetko, čo im "autorita" *zakáže*: fajčia, sú sexuálne promiskuitní, užívajú drogy, nosia iné oblečenie alebo účesy, dávajú si robiť tetovania alebo piercingy a podobne. Namiesto toho, aby poslúchali kvôli poslušnosti, neposlúchajú kvôli neposlušnosti, ale stále nevykazujú žiadne známky toho, že by boli schopní samostatne myslieť. Namiesto spokojných detí sa správajú ako nahnevané deti, ale stále sa nesprávajú ako dospelí. A vo väčšine prípadov ich prirodzená túžba pretrhnúť reťaze "autority" netrvá dlho, "vyrastú" zo svojich antiautoritárskych sklonov a postupne sa premenia späť na "vzorných občanov", t. j. poslušných poddaných.

Napríklad údajne radikálni, antiautoritárski hippies zo 60. rokov sa viac-menej *stali* novou "vládou" v Spojených štátoch za prezidenta Billa Clintona. Dokonca aj "mierotvorcovia", ktorých mantrou bolo "žiť a nechať žiť", keď dostali príležitosť stať sa novou "autoritou", sa rozhodli násilne zasahovať do životov iných rovnako alebo viac ako ich predchodcovia, a to aj prostredníctvom vojenského dobývania. Podobne aj príslušníci "generácie X", davu "MTV" a tak ďalej vždy sústredili svoje úsilie na to, aby sa k moci dostali ľudia, ktorí s nimi súhlasia, namiesto toho, aby sa usilovali o skutočné dosiahnutie slobody. Je zásadný rozdiel medzi tým, keď si sťažujeme na konkrétnu vládnucu triedu, a tým, keď uznávame a staviame sa proti šialenstvu "autority" v *princípe*, Skrátka, vo všetkých rôznych spoločenských prejavoch takzvaného rebelantstva a ne

konformity, takmer nikto sa v skutočnosti nevyhol mýtu "authority". Namiesto toho sa len pokúsili vytvoriť novú "autoritu", novú vládnucu triedu, novú "vládu", novú centralizovanú mašinériu nátlaku, prostredníctvom ktorej by si mohli násilne podmaniť a ovládať svojich susedov. Stručne povedané, takmer všetci takzvaní "rebeli" sú falošní, ktorí predstierajú, že vzdorujú "človeku", ale v skutočnosti chcú *byť* len "človekom".

Ak vychádzame z predpokladu, že by mala a musí existovať "autorita" a že "vláda", ktorá vykonáva kontrolu nad obyvateľstvom, je legitímna situácia, prečo by niekto nechcel byť tým, kto vládne? Každý človek z definície chce, aby bol svet taký, aký si myslí, že by mal byť, a akým lepším spôsobom by to mohol nejaký človek dosiahnuť než tým, že sa stane kráľom? Ak niekto akceptuje názor, že autoritatívna moc je platná, prečo by ju *nechcel* použiť na to, aby sa pokúsil vytvoriť svet taký, aký chce, aby bol? Preto jediní ľudia, ktorí skutočne obhajujú slobodu v princípe, sú anarchisti a dobrovoľníci - ľudia, ktorí chápu, že násilné ovládanie iných nie je legitímne, dokonca ani vtedy, keď sa nazýva "právo", a dokonca ani vtedy, keď sa uskutočňuje v mene "ľudu" alebo "spoločného dobra". Je veľký rozdiel medzi snahou o nového, múdrejšieho, vznešenejšieho pána a snahou o svet rovných, kde nie sú páni a otroci. Podobne je veľký rozdiel medzi otrokom, ktorý verí v princíp slobody, a otrokom, ktorého konečným cieľom je stať sa novým pánom. A *to* aj v prípade, že tento otrok má skutočne v úmysle byť láskavým a veľkorysým pánom. Dokonca aj tí, ktorí obhajujú relatívne obmedzený, láskavý typ "vlády", obhajujú *neslobodu*. Pokiaľ ľudia veria v mýtus "authority", po každom páde jedného tyrana bude nasledovať vytvorenie a rast nového tyrana. História je plná príkladov, ako napríklad Fidel Castro a Guevara, ktorí sa vykresľovali ako "bojovníci za slobodu" len tak dlho, aby sa stali novými utláčateľmi. Nepochybne boli celkom úprimní vo svojom vehementnom odpore proti útlaku, ktorým trpeli oni a ich priatelia, ale v zásade neboli

proti autoritárskemu útlaku,

čo jasne demonštrovali svojím správaním, keď sami

získali moc. Tento vzorec sa

v dejinách opakoval stále znova a znova, pričom odpor voči jednému tyranskému režimu sa stal zárodkom ďalšieho tyranského režimu. Dokonca aj Hitlerov nástup k moci bol z veľkej časti spôsobený hnevom na vnímanú nespravodlivosť a útlak, ktorý bol Nemecku spôsobený Versaillskou zmluvou. Samozrejme, pokiaľ rebeli trpia poverčivosťou "authority", ich prvou prioritou po zvrhnutí jednej "vlády" bude nastolenie novej. Takže aj činy veľkej odvahy a hrdinstva medzi tými, ktorí ešte stále veria vo "vládu", nedosiahli o nič viac ako nahradenie jedného tyrana druhým. Mnohí dokázali rozpoznať a postaviť sa proti konkrétnym činom tyranie zo strany konkrétnych režimov, ale len málo z nich si

uvedomilo, že

Základným problémom nie je to, kto sedí na tróne, ale to, že na tróne je čo robiť.

Rovnaké nepochopenie skutočného problému sa vyskytuje aj pri všednejších, relatívne pokojných "reformách". Napríklad v USA veľká časť obyvateľstva dokonale vidí nespravodlivosť vyplývajúcu z "vojny proti drogám", globálneho vojnového štvania a ďalších porušení občianskych práv, ktorých sa dopúšťajú republikánski tyrani. Avšak neuznávajú vieru v "autoritu" ako skutočný problém, riešenie, ktoré navrhujú tí, ktorí si uvedomujú takúto nespravodlivosť, je dať namiesto toho opraty "vlády" demokratickým tyranom. Medzitým ďalšia veľká časť obyvateľstva dokonale vidí nespravodlivosť vyplývajúcu z vysokého "zdanenia", "vládneho" mikromanažmentu priemyslu, systémov prerozdelenia bohatstva, odzbrojovania občanov ("kontrola zbraní") atď. Keďže však neuznávajú vieru v "autoritu" ako skutočný problém, riešením, ktoré navrhujú tí, ktorí tieto nespravodlivosť uznávajú, je vrátiť opraty "vlády" republikánskym tyranom. A tak sa desaťročie za desaťročím mení mašinéria útlaku, zatiaľ čo individuálna sloboda vo všetkých oblastiach života sa naďalej znižuje. A napriek tomu všetko, o čom väčšina Američanov dokáže uvažovať ako o riešení, sú ďalšie voľby, ďalšia politická strana alebo ďalšie lobistické úsilie v nádeji, že sa im podarí vyprosiť si od vládnucej triedy viac múdrosti alebo láskavosti.

Niektorí ľudia, vidiac katastrofu spôsobenú systémom dvoch strán, obviňujú "extrémizmus" z negatívnych účinkov "vlády". Predpokladajú, že keby ľudia podporovali len takú formu donucovacej kontroly, ktorá by bola niekde medzi "krajnou ľavicou" a "krajnou pravica", veci by sa zlepšili. Takíto ľudia tvrdia, že sú nezávislí, otvorení a umiernení, ale v skutočnosti sú len *všeobecnými* obhajcami útlaku namiesto toho, aby boli obhajcami konkrétnej príchute útlaku. "Ľavica" a "pravica" sú len dve masky, ktoré nosí jedna vládnuca trieda, a vytvorenie novej masky, ktorá by bola kompromisom medzi tými dvoma, nebude mať žiadny vplyv na povahu šelmy ani na deštrukciu, ktorú spôsobuje, Zaujatie pozície na polceste medzi "ľavicovou" tyraniou a "pravicovou" tyraniou nevedie k slobode, ale k dvojtvárnej tyranii.

Medzi tými, ktorí volia demokratov alebo republikánov - alebo akúkoľvek inú stranu - nikto neuznáva základný problém, a preto sa nikto nikdy nepriblíži k riešeniu. Zostávajú otrokmi, pretože ich myšlienky a diskusie sa obmedzujú na nezmyselnú otázku, *kto* by mal byť ich pánom. Nikdy neuvažujú - a ani sa neodvážia uvažovať - o možnosti, že by nemali mať žiadneho pána. V dôsledku toho sa sústreďujú výlučne na politickú činnosť toho či onoho druhu, ale základom

všetkého politického diania je viera v "autoritu", ktorá je *sama o sebe problémom*, takže snahy etatistov sú a vždy budú odsúdené na neúspech.

Žiaľ, platí to aj pre menej mainstreamové, údajne slobode viac naklonené "politické hnutia", vrátane konštitucionalistov, libertariánskej strany a ďalších. Pokiaľ myslia a konajú v medziach hry na "vládu", ich úsilie nielenže je úplne neschopné vyriešiť problém, ale v skutočnosti ho ešte zhoršuje tým, že neúmyselne legitimizuje systém nadvlády a podriadenosti, ktorý nesie označenie "vláda".

Pravidlá hry

Dokonca aj väčšina ľudí, ktorí tvrdia, že milujú slobodu a veria v "neodňateľné" práva, dovoľuje, aby povera "authority" drasticky obmedzila ich účinnosť. Väčšina toho, čo takíto ľudia tak či onak robia, spočíva v tom, že *žiadajú* tyranov, aby zmenili svoje "zákony". Či už aktivisti vedú kampaň za konkrétneho kandidáta alebo proti nemu, alebo lobujú za konkrétny "zákon" alebo proti nemu, len posilňujú predpoklad, že poslušnosť voči autorite je morálnym imperatívom.

Keď sa aktivisti snažia presvedčiť politikov, aby znížili "dane" alebo zrušili nejaký "zákon", títo aktivisti nepriamo priznávajú, že na to, aby boli slobodní, potrebujú povolenie od svojich pánov. A človek, ktorý "kandiduje" a sľubuje, že bude bojovať za ľud, tiež naznačuje, že o tom, čo bude roľníkom dovolené, rozhodujú tí, ktorí sú vo "vláde". Ako povedal Daniel Webster: *"Vo všetkých vekových obdobiach sú ľudia, ktorí chcú dobre vládnuť, ale chcú vládnuť; sľubujú, že budú dobrými pánmi, ale chcú byť pánmi."* Aktivisti vynakladajú obrovské množstvo času, peňazí a úsilia na to, aby prosili svojich pánov, aby zmenili svoje príkazy. Mnohí z nich dokonca vystupujú z cesty, aby zdôraznili skutočnosť, že "pracujú v rámci systému" a že neobhajujú nič "nezákonné". To svedčí o tom, že bez ohľadu na svoju nespokojnosť s tými, ktorí sú pri moci, stále veria v mýtus "authority" a budú spolupracovať s "legálnou" nespravodlivosťou, pokiaľ a kým sa im nepodarí presvedčiť pánov, aby zmenili pravidlá - aby "legalizovali" spravodlivosť. Hoci zamýšľaným poslanstvom nespokojencov môže byť to, že nesúhlasia s tým, čo páni robia, skutočným poslanstvom, ktoré všetky politické akcie vysielajú tým, ktorí sú pri moci, je: *"Želáme si, aby ste zmenili svoje príkazy, ale my budeme naďalej poslúchať, či to urobíte, alebo nie."* Pravdou je, že ten, kto sa snaží dosiahnuť slobodu tým, že sa obracia na tých, ktorí sú pri moci, s prosbou, aby mu ju dali, už zlyhal bez ohľadu na odpoveď. Prosiť o požehnanie "moci" znamená

akceptovať, že voľba je len na *pánovi*, čo znamená, že človek je už z definície otrokom.

Ten, kto prosí o nižšie "dane", nepriamo súhlasí s tým, že je na politikoch, koľko si človek môže ponechať z toho, čo zarobil. Ten, kto prosí politikov, aby ho neodzbrojili (prostredníctvom "kontroly zbraní"), tým pripúšťa, že je na pánovi, či nechá človeka ozbrojeného, alebo nie. V skutočnosti tí, ktorí lobujú za to, aby politici rešpektovali akékoľvek "neodňateľné práva" ľudí, v neodňateľné práva vôbec neveria. Práva, ktoré si vyžadujú súhlas "vlády", nie sú nescudziteľné a nie sú ani právami. Sú to privilégia, ktoré sa udeľujú alebo odopierajú podľa rozmaru pána. A tí, ktorí zastávajú mocenské pozície, vedia, že sa nemajú čoho báť pred ľuďmi, ktorí nerobia nič iné, len žalostne prosia o slobodu a spravodlivosť, Akokoľvek hlasno nespokojenci hovoria o "dožadovaní sa" svojich práv, ich posolstvo je v skutočnosti toto: "Súhlasíme s tým, pane, že je na *vás*, čo smieme a čo nesmieme robiť."

Toto základné posolstvo možno vidieť vo všetkých druhoch činností, ktoré sa mylne považujú za formy odporu. Ľudia sa napríklad často zapájajú do protestov pred "vládnymi" budovami, nosia nápisy, skandujú heslá, niekedy sa dokonca dopúšťajú násilia, aby vyjadrili svoju nespokojnosť s tým, čo robia páni. Avšak aj takéto "protesty" väčšinou nerobia o nič viac, než že *posilňujú* autoritárstvo. Pochody, protesty v sede, protesty atď. majú za cieľ vyslať pánom odkaz, ktorého cieľom je presvedčiť pánov, aby zmenili svoje zlé spôsoby. Toto posolstvo však stále predpokladá, že záleží na pánoch, čo môžu ľudia robiť, čo sa stáva sebanapĺňajúcim sa proroctvom: keď sa ľudia cítia byť zaviazaní "autorite", *sú* zaviazaní "autorite". Tí, ktorí sú vo "vláde", odvodzujú *všetku* svoju moc od toho, že *si* ich poddaní *predstavujú*, že majú moc.

Legitimizácia útlaku

Čím viac sa ľudia snažia pracovať v rámci akéhokoľvek politického systému, aby dosiahli slobodu, tým viac si vo vlastnej mysli a v mysliach všetkých, ktorí sa na to pozerajú, upevňujú presvedčenie, že "systém" je legitímny. Podávanie petícií politikom za zmenu ich "zákonov" znamená, že na týchto "zákonoch" záleží a mali by sa dodržiavať. Nič lepšie neukazuje silu viery v "autoritu" ako predstavenie, v ktorom sto miliónov ľudí prosí niekoľko stoviek politikov o nižšie "dane". Keby ľudia skutočne pochopili, že plody práce človeka sú jeho vlastné, nikdy by sa nezapájali do takýchto šialenstiev; jednoducho by prestali odovzdávať svoj majetok politickým parazitom. Ich naučená túžba mať

schválenie "authority" v nich vytvára zmysľanie nie nepodobné zmysľaniu otroka: doslova sa cítia zle, keď si nechávajú svoje vlastné peniaze a robia vlastné rozhodnutia bez toho, aby na to najprv dostali povolenie od pána. Dokonca aj keď im sloboda patrí, etatisti sa naďalej plazia pri nohách megalomanov a prosia o slobodu, čím si zabezpečujú, že *nikdy nebudú* slobodní.

Pravdou je, že človek nemôže veriť v "autoritu" a byť slobodný, pretože prijať mýtus "vlády" znamená prijať vlastnú povinnosť poslúchať pána, čo znamená prijať vlastné zotročenie. Žiaľ, mnohí ľudia veria, že prosenie pána prostredníctvom "politickej akcie" je všetko, čo môžu urobiť, a tak sa navždy zapájajú do rituálov, ktoré len legitimizujú vzťah otrok - pán, namiesto toho, aby jednoducho neposlúchli tyranov. Myšlienka, že neposlúchajú "autoritu", "porušujú zákon" a sú "zločincami", je pre nich znepokojujúcejšia ako predstava, že sú otrokmi.

Tí, ktorí chcú výrazne nižšiu úroveň autoritárskej kontroly a donucovania, sú niekedy obviňovaní z toho, že sú "protivládni", čo väčšina z nich dôrazne *popiera* a tvrdí, že nie sú proti "vláde" ako takej, ale chcú len *lepšiu* "vládu". Svojimi vlastnými slovami však priznávajú, že *neveria* v skutočnú slobodu, ale stále veria v božské právo politikov a v myšlienku, že vládnuca trieda môže byť dobrá a legitímna vec. Len niekto, kto stále cíti trvalú povinnosť poslúchať príkazy politikov, by sa chcel vyhnúť tomu, aby ho označili za "protivládneho". Keďže "vláda" *vždy spočíva* v agresii a nadvláde, človek nemôže byť skutočne za slobodu *bez toho, aby* bol proti "vláde". Skutočnosť, že toľko aktivistov odmieta túto nálepku ("protivládny"), ukazuje, ako hlboko zakorenená zostáva povera o "autorite", a to dokonca aj v myšliach tých, ktorí si predstavujú, že sú horlivými zástancami individuálnej slobody.

(Za zmienku tu stojí jeden obzvlášť fascinujúci jav. Mnohí členovia rastúceho slobodomurárskeho/vojenského/"vlasteneckého" hnutia, pobúrení autoritárskou nespravodlivosťou, ale stále neochotní vzdať sa v sebe poveru "authority", naďalej hľadajú alebo tvrdia, že našli nejaký "právny" prostriedok, ktorý by tyranov presvedčil, aby ich nechali na pokoji. V priebehu rokov sa objavuje jedna teória za druhou, ktoré tvrdia, že existuje nejaký tajný "vládny" formulár alebo nejaký "právny" trik či úradný postup, ktorý môže jednotlivca oslobodiť spod kontroly "vlády". Žiaľ, dokazuje to len to, že takíto ľudia stále nerobia nič iné, len hľadajú spôsob, ako získať *povolenie* byť slobodní. Cestou k skutočnej slobode však nikdy nebol a ani nebude nový politický rituál, nový "právny" dokument či argument alebo akákoľvek iná forma "politickeho" konania.

jedinou cestou k skutočnej slobode je, aby sa jednotliviec zbavil svojej pripútanosti k poverám "authority".)

Libertariánsky rozpor

Asi najlepšou ilustráciou toho, ako viera v "autoritu" deformuje myslenie a bráni dosiahnutiu slobody, je skutočnosť, že existuje "libertariánska" politická strana. Srdcom a dušou libertarianizmu je princíp neútočenia: myšlienka, že iniciovanie sily alebo podvodu proti druhému je vždy zlé a že sila je oprávnená len vtedy, ak sa použije na *obranu* proti agresii. Táto zásada je úplne správna, ale snaha o jej realizáciu prostredníctvom akéhokoľvek *politického* procesu je úplne protirečivá, pretože "vláda" a neagresivita sú absolútne nezlučiteľné. Ak by organizácia nazývaná "vláda" prestala používať akékoľvek hrozby alebo násilie, okrem obrany proti agresorom, prestala by byť "vládou". Nemala by právo vládnuť, nemala by právo "vydávať zákony", nemala by monopol na ochranu a nemala by právo robiť nič, na čo nemá právo ktorákoľvek iná ľudská bytosť.

Jednou z výhovoriek pre libertariánsky politický aktivizmus je tvrdenie, že spoločnosť sa môže zmeniť zo súčasného autoritárskeho usporiadania na skutočne slobodnú spoločnosť len vtedy, ak sa tak stane pomaly a postupne. To sa však nikdy nestalo a nikdy nestane z veľmi jednoduchého dôvodu: buď niečo také ako "autorita" existuje, alebo neexistuje. Buď existuje legitímna vládnuca trieda, ktorá má právo vládnuť všetkým, alebo každý jednotliviec vlastní sám seba a je zaviazaný len svojmu vlastnému svedomiu. Tieto dve paradigmy sa navzájom vylučujú. Nie je možné, aby existoval nejaký medzičlánok, pretože vždy, keď nastane konflikt medzi tým, čo prikazuje "autorita", a tým, čo diktuje individuálny úsudok človeka, nie je možné poslúchať oboje. Jedno musí mať prednosť pred druhým. Ak je "autorita" nadradená svedomiu, potom sú všetci obyčajní ľudia právoplatným majetkom vládnucej triedy, a v takom prípade sloboda nemôže a nemala by existovať. Na druhej strane, ak je svedomie nadradené "autorite", potom každý človek vlastní sám seba a každý sa musí vždy riadiť vlastným úsudkom o tom, čo je správne a čo nie, bez ohľadu na to, čo prikazuje nejaká samozvaná "autorita" alebo "zákon". Nemôže dôjsť k "postupnému posunu" medzi týmito dvoma možnosťami, ani ku kompromisu.

Snaha premeniť libertarianizmus na politické hnutie si vyžaduje zmätený, zvrátený hybrid týchto dvoch možností: myšlienku, že systém nadvlády ("vláda") možno použiť na dosiahnutie individuálnej slobody. Kedykoľvek "libertarián" lobuje za legislatívu alebo

kandiduje na úrad, svojím vlastným konaním pripúšťa, že "autorita" a človekom vytvorené "právo"

je legitímna. Ak by však niekto skutočne veril v princíp neútočenia, pochopil by, že príkazy politikov ("zákony") nemôžu prekonať tento princíp a každý "zákon", ktorý je v rozpore s týmto princípom, je nelegitímny. To platí aj pre myšlienku "neodňateľných práv". Ak má jednotlivec prirodzené právo niečo robiť, potom na to z definície nepotrebuje žiadne povolenie od tyranov. Nepotrebuje lobovať za zmenu "legislatívy" a nemusí sa snažiť zvoliť si nejakého pána, ktorý sa rozhodne rešpektovať jeho práva.

Každý, kto skutočne verí v princíp neagresivity - základný predpoklad libertarianizmu - musí byť anarchista, pretože je logicky nemožné postaviť sa proti iniciovaniu násilia a zároveň podporovať akúkoľvek formu "vlády", ktorá nie je ničím *iným ako* násilím. A libertariáni nemôžu byť konštitucionalistami, keďže ústava celkom jasne (v článku I, oddiel 8) tvrdí, že niektorým ľuďom udeľuje právo iniciovať násilie, okrem iného prostredníctvom "zdaňovania" a "regulácie". Princíp libertarianizmu logicky vylučuje *akúkoľvek* "vládu", dokonca aj ústavnú republiku. (Každý, kto sa pokúsi opísať "vládu", ktorá sa nedopúšťa agresie, opíše v najlepšom prípade súkromnú bezpečnostnú spoločnosť.) Napriek tomu bolo toľko ľudí tak dôkladne vyškolených v autoritárskom myslení, že aj keď vidia zjavnú morálnu nadradenosť života podľa zásady neútočenia (základ libertarianizmu), stále sa odmietajú vzdať absurdnej predstavy, že právo vládnuť ("autorita") sa môže používať ako nástroj slobody a spravodlivosti.

Je zásadný rozdiel medzi hádkou o tom, čo by mal pán robiť - a v tom spočíva celá "politika" - a vyhlásením, že pán vôbec nemá právo vládnuť. Byť libertariánskym kandidátom znamená snažiť sa robiť obe tieto protichodné veci. Je zrejmé, že legitimizuje úrad, ktorý sa kandidát usiluje zastávať, aj keď kandidát tvrdí, že verí v princípy neútočenia a vlastníctva, ktoré úplne *vylučujú* možnosť akéhokoľvek legitímneho "verejného úradu". Stručne povedané, ak je cieľom individuálna sloboda, "politická akcia" je nielen bezcenná, ale aj nesmierne kontraproduktívna, pretože to hlavné, čo dosahuje, je legitimizácia moci vládnucej triedy. Jediný spôsob, ako dosiahnuť slobodu, je najprv dosiahnuť *duševnú* slobodu, a to tak, že si uvedomíme, že nikto nemá právo vládnuť druhému, čo znamená, že "vláda" nikdy nie je legitímna, nikdy nie je morálna, dokonca ani skutočná. Tí, ktorí si to ešte neuvedomili a naďalej sa snažia žiadať "systém", aby ich urobil slobodnými, hrajú tyranom do karát. Dokonca ani petície za nižšiu úroveň "zdanenia" alebo "vládných" výdavkov, žiadosti o "legalizáciu" alebo "dereguláciu" či prosby o iné zníženie "vládnej" kontroly nad ľuďmi stále nijako neriešia skutočnú

a v skutočnosti prispievajú k skutočnému problému tým, že nevedomky opakujú a posilňujú myšlienku, že ak ľudia chcú slobodu, musia ju "zlegalizovať". Politická činnosť vo svojej podstate vždy posilňuje postavenie vládnucej triedy a zbavuje ľudí práv.

Ak si dostatok ľudí uvedomí a opustí mýtus "autority", nebudú potrebné žiadne voľby, politické akcie ani revolúcia. Ak by si ľudia *nepredstavovali*, že majú povinnosť poslúchať politikov, politici by boli doslova ignorovaní do bezvýznamnosti. Viera v "demokraciu" v skutočnosti dramaticky *znižuje* schopnosť ľudí vzdorovať tyranii tým, že obmedzuje spôsoby, akými sa jej bránia. Ak by napríklad 49 % obyvateľstva chcelo nižšiu úroveň "zdanenia", ale zachovalo by si vieru v "autoritu", nemohli by prostredníctvom "demokracie" dosiahnuť presne nič. Na druhej strane, ak by aj 10 % obyvateľstva nechcelo vôbec žiadne "zdanenie" a uniklo by mýtu o "autorite" (vrátane "demokratického" druhu), mohli by svoj cieľ ľahko dosiahnuť jednoduchým nepodriadením sa, Použitie USA. ako príklad, ak by dvadsať miliónov ľudí - menej ako 10 % amerických "daňových poplatníkov" - otvorene odmietlo spolupracovať s pokusmi IRS vydierať ich, vládnuca trieda by bola bezmocná čokoľvek s tým urobiť a neslávne známy Internal Revenue Service spolu s obrovským vydieračským reketom, ktorý spravuje, by sa zastavil. Bolo by úplne nemožné, aby 100 000 zamestnancov IRS neustále okrádalo milióny Američanov, ktorí necítia žiadnu povinnosť platiť. V skutočnosti by bolo nemožné, aby akýkoľvek úrad presadzoval akýkoľvek "zákon", ktorý by mohla bez pocitu hanby alebo viny nedodržiavať čo i len časť verejnosti. Samotná hrubá sila by nemohla dosiahnuť dodržiavanie zákona.

Každú veľkú populáciu ľudí, ktorí nevnímali poslušnosť ako cnosť a necítili prirodzenú povinnosť poslúchať príkazy tých, ktorí si nárokuje právo vládnuť, by bolo úplne nemožné utláčať. Vojny vznikajú len preto, že ľudia sa cítia povinní ísť do boja, keď im to "autorita" prikáže. (Ako sa hovorí: "Čo keby mali vojnu, a nikto by neprišiel?") Pokiaľ sa ľudia dajú oklamať, aby neustále prosili o "legalizáciu" slobody, bude ľahké si ich podmaniť a ovládať. Pokiaľ bude vnímaná povinnosť človeka poslúchať "autoritu" nadradená jeho osobnému presvedčeniu a individuálnemu úsudku, jeho presvedčenie a názory budú v praxi irelevantné. Pokiaľ nie je zástanca slobody ochotný neposlúchnuť pána - "porušiť zákon" - jeho údajná láska k slobode je lož a nič nedosiahne.

Rovnako ako starý šéf

Mnohí tvrdia, že spoločnosť bez vládcov nie je možná, pretože v okamihu, keď sa jedna "vláda" zrúti alebo je zvrhnutá, okamžite vznikne nová "vláda". V istom zmysle je to *pravda*. Ak sa ľudia budú naďalej držať mýtu "authority", po akomkoľvek prevrate určitého režimu si jednoducho vytvoria novú garnitúru pánov, ktorá nahradí tú starú. Dôvodom však nie je ani nevyhnutnosť "vlády", ani základná povaha človeka. To, čo si takmer všetci "bojovníci za slobodu" neuvedomujú, keď brojia proti tyranii a útlaku, je, že základným problémom nikdy nie sú konkrétni ľudia pri moci. Základný problém spočíva v myšliach utláčaných ľudí, vrátane myslí väčšiny "bojovníkov za slobodu". Pokiaľ ľudia akceptujú mýtus "authority", ani otvorená revolúcia z dlhodobého hľadiska neprispieje k zníženiu útlaku. Keď padne jedna skupina kontrolórov a vykorisťovateľov, ľudia jednoducho ustanovia inú. (Hoci si to málokto z tých, ktorí mávajú vlajkami v Deň nezávislosti, uvedomuje, úroveň útlaku za kráľa Juraja III. tesne pred americkou revolúciou bola zanedbateľná v porovnaní so súčasnou úrovňou "zdaňovania", "regulácie" a iných autoritárskych zásahov, nátlaku a prenasledovania, ktoré *sa v USA bežne vyskytujú* dnes).

Pre ľudí je ľahké vidieť konkrétne nespravodlivosti páchané v mene konkrétneho režimu, ale pre tých istých ľudí je oveľa ťažšie rozpoznať, že hlavnou príčinou týchto nespravodlivostí je *system viery* širokej verejnosti. Historické knihy sú plné príkladov dlhej, krvavej vlády tyranov, po ktorej nakoniec nasledovala krvavá revolúcia a po nej pomazanie nového tyrana. Typ tyrana sa môže zmeniť - monarchu nahradí komunistický režim, "pravcového" tyrana nahradí "ľavicový" tyran, utláčateľskú teokraciu nahradí utláčateľský "populistický" režim a tak ďalej - ale kým zostane viera v "autoritu", zostane aj útlak.

Aj tie najodpornejšie príklady neľudskosti človeka voči človeku, spáchané v mene "authority", zriedkavo niekoho presvedčia, aby spochybnil myšlienku "authority" ako takej. Namiesto toho ich to vedie len k tomu, aby sa postavili proti *konkrétnej* skupine tyranov. Ako odstrašujúci príklad možno uviesť, že väčšina najhorlivejšieho odporu voči nacistom pochádzala od komunistov, ktorí sami obhajovali formu útlaku rovnako krutú a ničivú ako Hitlerov režim. Vzhľadom na autoritárske zmýšľanie Nemci nemali šancu dosiahnuť mier alebo spravodlivosť, pretože celá ich národná diskusia sa týkala len toho, aký druh všemocných vládcov by mal byť pri moci, bez čo i len náznaku možnosti, že by takúto moc *nemal mať nikto*. Verejná diskusia bola podobná na väčšine sveta, po väčšinu času sa sústreďovala na to, *kto* by mal vládnuť, namiesto toho, aby sa pýtala, či by vôbec mali existovať vládcovia.

Zmes múdrosti a šialenstva

Koncom 18. storočia sa stalo niečo veľmi nezvyčajné, niečo, čo *akoby* mohlo prerušiť nekonečný cyklus sériových tyranov. Tou udalosťou bolo podpísanie Deklarácie nezávislosti. Táto udalosť nebola nezvyčajná preto, že sa ľudia búrili proti tyranovi - čo sa predtým stalo nespočetnekrát - ale preto, že povstalci vyjadrili niektoré základné filozofické princípy a odmietli nielen konkrétny režim, ale odmietli útlak z princípu. Takmer.

Deklarácia nezávislosti a ústava, ktorá nasledovala o niekoľko rokov neskôr, boli kombináciou hlbokého pochopenia a do očí bijúcich protirečení. Na druhej strane, vtedajšia diskusia nebola len o tom, kto bude vládnuť, ale výrazne sa zameriavala na koncepciu práv jednotlivca a obmedzenie moci "vlády", Zároveň Deklarácia nezávislosti mylne tvrdila, že "vláda" môže mať v spoločnosti legitímnu úlohu: chrániť práva jednotlivcov, To však v praxi nikdy nebola pravda a nemôže to byť pravda ani v teórii. Ako bolo vysvetlené vyššie, organizácia, ktorá by nerobila nič iné, len bránila práva jednotlivcov, by nebola "vládou" v žiadnom zmysle slova.

Deklarácia tiež hovorila o neodňateľných právach a tvrdila, že "všetci ľudia sú si rovní" (pokiaľ ide o ich práva). Autori si však neuvedomili, že takéto pojmy úplne vylučujú akúkoľvek možnosť legitímnej vládnucej triedy, dokonca aj veľmi obmedzenej. Samotné princípy, ktoré vyjadrili, boli potom okamžite popreté ich úsilím o vytvorenie ochranárskej "vlády". Jeden deň vyhlasovali, že *"všetci ľudia sú si rovní"* (Deklarácia nezávislosti), a na druhý deň vyhlásili, že niektorí ľudia, ktorí si hovoria "Kongres", majú právo okrádať ("zdaňovať") všetkých ostatných (Ústava USA, článok I, oddiel 8, článok 1). Americká revolúcia bola výsledkom spleti protichodných myšlienok, z ktorých niektoré podporovali suverenitu jednotlivca, iné vládnucu triedu. Deklarácia tvrdí, že keď sa akákoľvek "vláda" stane deštruktívnou pre práva jednotlivca - ako sa *každá* "vláda" stáva vždy, v okamihu, keď vznikne -, ľud má povinnosť ju zmeniť alebo zrušiť. Ústava však tvrdí, že dáva Kongresu právomoc *"potláčať povstania"* (Ústava USA, článok 1, oddiel 8, článok 15). To znamená, že ľud má právo vzdorovať útlaku "vlády", ale "vláda" má právo ho násilne potlačiť, keď tak urobí. Stručne povedané, diela "otcov zakladateľov"

pozostáva z kombinácie hlbkej múdrosti a úplného šialenstva. Na niektorých miestach celkom dobre opísali koncept samovlastníctva, na iných sa snažili vytvoriť vládnu triedu. Zdá sa, že si nevšimli, že tieto dva programy sú navzájom absolútne nezlučiteľné.

Výsledkom ich úsilia bol v istom zmysle obrovský neúspech. Režim, ktorý vytvorili, sa rozrástol oveľa viac, než federalisti aj antifederalisti chceli. Deklarácia a ústava úplne zlyhali v tom, že nedokázali udržať "vládu" moc v obmedzenom rozsahu. Prísľub "vlády", ktorá bude slúžiť ľuďom, chrániť ich práva, ale inak ich nechá na pokoji, prerástol do najväčšieho a najmocnejšieho autoritárskeho impéria, aké kedy svet poznal, vrátane najväčšieho a najotravnejšieho vydieračského reťazca, aký kedy poznal, najväčšej a najsilnejšej vojnovnej mašinerie v dejinách a najotravnejšej a najinvazívnejšej byrokracie v dejinách.

V skutočnosti bol tento nápad od začiatku odsúdený na zánik. Azda najcennejšou vecou, ktorú "veľký americký experiment" dosiahol, bolo to, že ukázal, že "obmedzená vláda" je nemožná, Nemôže existovať pán, ktorý sa zodpovedá svojim otrokom. Nemôže existovať pán, ktorý slúži svojim poddaným. Nemôže existovať vládca, ktorý je nad ľuďmi a zároveň im je podriadený. Žiaľ, stále je veľa tých, ktorí sa odmietajú poučiť z tejto lekcie a namiesto toho trvajú na tom, že ústava nezlyhala, zlyhal ľud - tým, že to neurobil správne, nebol dostatočne ostražitý, alebo nejakým iným zanedbaním či skazou, Zvláštne je, že ide o tú istú výhovorku, akou komunisti vysvetľujú, prečo sa *ich* chybná filozofia pri uvedení do praxe v reálnom svete vždy mení na násilný útlak. Pravdou je, že *akákoľvek* forma autoritárskej kontroly - akýkoľvek typ "vlády", či už ústavnej, demokratickej, socialistickej, fašistickej alebo akejkoľvek inej - vyústi do toho, že skupina pánov násilne utláča skupinu otrokov. To je to, čo je "autorita" - všetko, čím vždy bola a čím by mohla byť, bez ohľadu na to, koľko vrstiev eufemizmov a príjemnej rétoriky sa používa v snahe zakryť to.

Mýtus o zmluve

Mytológia okolo ústavy tvrdí, že slúžila ako akási zmluva medzi ľuďmi vo všeobecnosti a ich novými "služobníkmi" v Kongrese. Na tom však nie je ani štipka pravdy. Človek nemôže podpisom zmluvy zaviazat' niekoho *iného* k "dohode". Myšlienka, že niekoľko desiatok bielych, *mužských*, bohatých vlastníkov pôdy by mohlo uzavrieť dohodu v mene viac ako dvoch miliónov ďalších ľudí, je absurdná.

sa nezastaví. Žiadna zmluva nikdy nemôže vytvoriť právo, ktoré nemá nikto z účastníkov, čo je to, čo všetky "vládne" ústavy predstierajú. Forma dokumentu jasne ukazuje, že nešlo o skutočnú zmluvu, ale o pokus vyfabrikovať zo vzduchu právo vládnúť, nech už bolo akokoľvek "obmedzené".

Skutočná dohoda na základe zmluvy je zásadne odlišná od akéhokoľvek dokumentu, ktorý má vytvoriť "vládu". Ak by napríklad tisíc amerických kolonistov podpísalo zmluvu, v ktorej by stálo: "Súhlasíme s tým, že budeme dávať desatinu zo všetkého, čo vyprodukuje, výmenou za ochranné služby spoločnosti George Washington Protection Company", mohli by byť takouto zmluvou morálne viazaní. (Uzavretie dohody a jej porušenie je formou krádeže, podobnou tomu, ako keby ste išli do obchodu a vzali si niečo bez zaplatenia.) Nemohli by však touto zmluvou zaviazať nikoho iného, ani by takúto zmluvu nemohli použiť na to, aby "Ochrannej spoločnosti Georgea Washingtona" dali právo začať okrádať alebo inak kontrolovať ľudí, ktorí so zmluvou nemajú nič spoločné.

Okrem toho, hoci ústava predstiera, že oprávňuje Kongres robiť rôzne veci, v skutočnosti od neho nič nevyžaduje. Kto so zdravým rozumom by podpísal zmluvu, ktorá druhú stranu k ničomu nezaväzuje? (Vo veci *DeShaney v. Winnebago*, 489 U.S. 189, dokonca Najvyšší súd USA oficiálne vyhlásil, že "vláda" nemá žiadnu skutočnú povinnosť chrániť verejnosť.) Výsledkom je, že ústava namiesto toho, aby bola brilantnou, užitočnou a platnou zmluvou, bola šialeným pokusom hrstky ľudí jednostranne podriaďiť milióny iných ľudí kontrole agresívnej mašinérie výmenou za žiadnu záruku. Skutočnosť, že sa k tomu milióny ústavodarcov zúfalo snažia vrátiť v nádeji, že to môže zachrániť ich "krajinu", ak sa o to ľudia pokúsia znova - po tom, čo to pri prvom pokuse úplne zlyhalo -, svedčí o sile a šialenosti povery "authority".

Časť IV **Život bez povier**

Riešenie

Takmer každý vidí aspoň nejaké problémy s "vládou", pod ktorou žije, či už ide o korupciu, vojnové rozpútavanie, socialistické prerozdeľovanie, zásahy policajného štátu alebo iný útlak. A mnohí sa zúfalo snažia nájsť riešenie týchto problémov. A tak sa

voliť toho či onoho kandidáta, podporovať to či ono politické hnutie alebo stranu, lobovať za alebo proti tomu či onomu zákonu a takmer vždy skončiť sklamaní z výsledkov. Ľahko identifikujú rôzne problémy a sťažujú sa na ne, ale skutočné riešenie im vždy uniká.

Dôvodom, prečo sú vždy sklamaní, je, že problém nespočíva v ľuďoch nazývaných "vláda": spočíva v mysliach ich *obetí*. Pranie s "vládou" nemôže vyriešiť problém, ktorý nepochádza od "vlády". Nespokojný volič si neuvedomuje, že práve jeho *vlastný* pohľad na realitu, jeho *vlastná* viera v "autoritu" je hlavnou príčinou väčšiny problémov spoločnosti. Verí, že vládnuca trieda je prirodzenou, nevyhnutnou a prospešnou súčasťou ľudskej spoločnosti, a preto sa všetko jeho úsilie sústreďuje na hádky o to, kto by mal byť na čele a na čo by sa mala využívať moc "vlády". Keď premýšľa o "riešeníach", uvažuje v rámci škatuľky etatizmu. V dôsledku toho je od začiatku bezmocný. Prosenie pánov, aby boli milí, alebo žiadosť o nového pána nikdy nevedie k slobode. Naopak, takéto správanie je drahým ukazovateľom toho, že človek nie je slobodný ani vo svojom vlastnom vnútri. A človek, ktorého myseľ nie je slobodná, nikdy nebude slobodný ani v tele.

Ľudia sú takí zvyknutí zúčastňovať sa na kultových rituáloch, ktoré sa súhrnne nazývajú "politika" (hlasovanie, lobovanie, petície, kampane atď.), že akýkoľvek návrh, aby sa neobťažovali účasťou na takýchto zbytočných a impotentných aktivitách, sa v ich očiach rovná návrhu, aby "nerobili nič". Keďže hlasovanie, nariekanie a žobranie považujú za celé spektrum možností, ktoré sa im otvárajú, pokiaľ ide o "vládu", nie sú schopní ani len pochopiť niečo, čo by mohlo skutočne priniesť slobodu. Takže keď dobrovoľník alebo anarchista vysvetlí problém aj cestu z neho, ale bez toho, aby predstavil nového kandidáta, ktorého treba voliť, novú politickú stranu, ktorú treba podporiť, alebo nejaké nové hnutie či kampaň, za ktorú sa treba postaviť - inými slovami, bez toho, aby navrhol čokoľvek, čo by sa zhodovalo s poverami (o "vláde" a "autorite" <=>), priemerný etatista sa bude sťažovať, že mu nebolo ponúknuté žiadne riešenie. Pom ich perspektíve každý, kto nehrá hru "politika" v rámci pravidiel stanovených vládnucou triedou, "nič nerobí". Nadšene vyhlasujú: "Musíte sa zúčastniť!" Neuvedomujú si, že účasť na hre, ktorú vytvorili a ovládajú tyrani, je "nič nerobením" - prinajmenšom ničím užitočným.

Skutočne, namiesto toho, aby sa stala nejaká udalosť alebo aby sa urobila nejaká konkrétna vec, skutočné riešenie - jediné riešenie problémov týkajúcich sa "vlády" - vyplýva z *nerobenía* určitých vecí a z toho, že sa určité veci *nebudú* diať. V istom zmysle

nie je pozitívne, aktívne riešenie "vlády". Konečné riešenie je negatívne a pasívne:

Prestaňte obhajovať agresiu voči svojim susedom. Prestaňte sa zapájať do rituálov, ktoré schvaľujú iniciovanie násilia a posilňujú predstavu, že niektorí ľudia majú právo vládnuť. Prestaňte myslieť, hovoriť a konať spôsobom, ktorý posilňuje mýtus, že normálni ľudia by mali byť a musia byť zaviazaní nejakému pánovi a mali by ho poslúchať namiesto toho, aby sa riadili vlastným svedomím.

Keď sa ľudia prestanú klaňať pred oltárom "vlády", prestanú hrať hry tyranov, prestanú rešpektovať svojvoľné pravidlá napísané megalomanmi, problém zmizne sám od seba. Keďže je "autorita" mýtickou entitou, netreba ju zvrhnúť, voliť ani "reformovať". Ľudia si len musia prestať *predstavovať* niečo, čo tu nie je a nikdy nebolo. Ak by ľudia prestali dovoliť, aby iracionálna povera deformovala ich *vnímanie*, ich *konanie* by sa okamžite a dramaticky zlepšilo. Väčšina agresie, ktorá sa teraz uskutočňuje v mene "autority", by prestala. Nikto by nevydával príkazy, nevynucoval ich plnenie a necítil by povinnosť poslúchať príkazy, ak by samotné príkazy neboli vnímané ako prirodzene oprávnené na základe situácie, nie na základe toho, kto príkaz vydáva, alebo jeho údajnej "autority". *Už len* to by odstránilo prevažnú väčšinu krádeží, vydierania, zastrasovania, obťažovania, nátlaku, terorizmu, útokov a vražd, ktorých sa ľudia v súčasnosti dopúšťajú jeden na druhom. Keď ľudia nebudú uznávať a akceptovať žiadneho pána, nebudú mať žiadneho pána. Nakoniec ich otroctvo a prostriedky, ako z neho uniknúť, existujú *výlučne v ich vlastnej mysli*.

Ľudská spoločnosť nepotrebuje na vyriešenie väčšiny svojich problémov nič pridané, ani nepotrebuje zaviesť nejaký nový "systém" alebo realizovať nejaký nový hlavný plán. Namiesto toho potrebuje, aby *sa* zo spoločnosti *odstránila* jedna vec - jedna všadeprítomná, mimoriadne deštruktívna *vec*: viera v "autoritu" a "vládu". To, čo "zabezpečí, aby veci fungovali", nie je žiadny centralizovaný plán, žiadny autoritársky program, ale vzájomná dobrovoľná interakcia mnohých jednotlivcov, z ktorých každý slúži svojim vlastným hodnotám a riadi sa svojim vlastným svedomím. Samozrejme, že to vôbec nezodpovedá spôsobu, ako bol takmer každý naučený myslieť: že spoločnosť potrebuje hlavný plán s "vodcami", ktorí ho uskutočnia. V skutočnosti spoločnosť najviac potrebuje úplnú *absenciu* hlavného plánu a úplnú *absenciu* autoritárskych "vodcov", ktorým musia ľudia odovzdať svoju slobodnú vôľu a úsudok. Riešením nie je pridať do spoločnosti nejakú novú vec. ale jednoducho pochopiť a rozptýliť najnebezpečnejšiu poveru.

Realita je anarchia

Mnohí ľudia sa stali anarchistami - zástancami spoločnosti bez akejkoľvek vládnucej triedy - po tom, čo dospeli k záveru, že spoločnosť by bola prosperujúcejšia a pokojnejšia a že by sa tešila väčšej spravodlivosti a bezpečnosti bez akejkoľvek "vlády". To je však niečo podobné, ako keby sa jednotlivec po dôkladnej analýze rozhodol, že Vianoce by fungovali lepšie bez Santa Clausa. Ak však Santa Claus nie je skutočný, je zbytočné viesť diskusiu o tom, či je "potrebný" na to, aby Vianoce "fungovali". Ak Vianoce vôbec fungujú, tak už fungujú *bez* Santu. A tak je to aj s obvyklou debatou medzi "vládou" a "anarchiou". "Vláda" neexistuje. Nikdy neexistovala a nikdy existovať nebude, čo sa dá dokázať pomocou logiky, ktorá vôbec nezávisí od morálneho presvedčenia jednotlivca.

V krátkosti zopakujme, že ľudia nemôžu delegovať práva, ktoré nemajú, čo znemožňuje, aby ktokoľvek získal právo vládnuť ("autoritu"). Ľudia nemôžu meniť morálku, čo spôsobuje, že "zákony" "vlády" sú zbavené akejkoľvek prirodzenej "authority". Ergo, "autorita" - *právo vládnuť* - logicky *nemôže* existovať. Samotný pojem je vnútorne rozporný, podobne ako pojem "militantný pacifista". Ľudská bytosť nemôže mať nadľudské práva, a preto nikto nemôže mať prirodzené právo vládnuť. Človek nemôže byť morálne povinný ignorovať svoj vlastný morálny úsudok, preto nikto nemôže mať prirodzenú povinnosť poslúchať iného. A tieto dve zložky - právo vládcu rozkazovať a povinnosť subjektu poslúchať - sú jadrom a dušou pojmu "autorita", bez ktorých nemôže existovať.

A bez "authority" nie je "vláda". Ak je kontrola, ktorú gang nazývaný "vláda" vykonáva *nad* ostatnými, bez legitímnosti, nie je to "vláda"; jej príkazy nie sú "zákony"; jej vykonávatelia nie sú "vynútitel'mi práva". Opäť platí, že bez *práva vládnuť* a bez súčasnej morálnej povinnosti poslúchať zo strany nás nie je organizácia nazývaná "vláda" ničím iným než bandou hrdlorezov, zlodejov a vrahov. "Vláda" je nemožná, jednoducho neprichádza do úvahy, rovnako ako neprichádza do úvahy Santa Claus. A trvanie na tom, že je "potrebná", hoci neexistuje a ani nemôže existovať, alebo predpovedanie skazy a záhuby, ak túto mýtickú entitu nebudeme mať, na tejto skutočnosti nič nemení. Tvrdenie, že ľudské bytosti *potrebujú* mať právoplatného vládcu, ktorý má morálne právo násilne ovládať všetkých ostatných a ktorého sú všetci ostatní povinní poslúchať, nič nemení na skutočnosti, že nič také neexistuje a ani existovať nemôže.

Cieľom tejto záverečnej kapitoly preto nie je len tvrdiť, že spoločnosť by fungovala lepšie bez fikcie zvanej "vláda", ale predstaviť čitateľovi spôsoby, akými budú ľudia inak vnímať realitu, inak myslieť, inak sa správať a inak komunikovať - naozaj veľmi odlišne -, keď sa vzdajú najnebezpečnejšej povery: viery v "autoritu". Anarchia, teda absencia "vlády", je *to, čo je*. Vždy bola a vždy bude. Keď ľudia prijmú túto pravdu a prestanú halucinovať o bytosti zvanej "autorita", prestanú sa správať iracionálne a deštruktívne, ako sa správajú teraz.

Takmer každý, aspoň na začiatku, má problém jasne uvažovať o takomto koncepte. Pretože každý politik a každá "vláda" neustále navrhuje "riešenia", ktoré sa zaoberajú tým, ako bude spoločnosť organizovaná, riadená a kontrolovaná prostredníctvom centralizovaného, autoritatívneho "systému"; väčšina ľudí ani nevie mentálne spracovať myšlienku úplnej *absencie* akéhokoľvek násilne zavedeného "systému". Inštinktívne sa pýtajú veci ako "Ako by fungovali cesty?" alebo "Ako by sme sa bránili?". Pravdou je, že nikto nemôže vedieť, ako by všetko fungovalo alebo čo všetko by sa stalo. Jednotlivci môžu navrhovať, ako by veci mali fungovať, alebo predpovedať, ako by mohli fungovať, ale nikto nemôže vedieť, ako by všetko fungovalo najlepšie. Napriek obrovskej neistote, ktorú to vytvára, sú historické výsledky ľudí žijúcich v slobode oveľa lepšie ako akéhokoľvek centralizované, riadené "riešenie".

Etatisti však boli vyškolení, aby sa báli tohto nekonečne zložitejšieho typu spoločnosti, kde neexistuje jeden hlavný plán, ale miliardy individuálnych plánov, ktoré na seba vzájomne pôsobia nespočetným množstvom rôznych spôsobov. Pre nich to znamená chaos. A v istom zmysle je to chaos v tom zmysle, že neexistuje jediná riadiaca myšlienka a jediná riadiaca entita. To však neznamená, že ľudia nemôžu uzatvárať dohody, spolupracovať alebo hľadať kompromisy. Naopak, znamená to, že každý človek sa bude na život pozeráť ako dospelý, namiesto toho, aby zahodil svoju slobodnú vôľu a zodpovednosť a slepo nasledoval program niekoho iného.

Len na okraj, aj bez povery o "autorite" by stále existovali vodcovia a nasledovníci. Zvyčajne by však išlo o skutočné vodcovstvo, keď by jeden človek viedol príkladom a preukázal by takú úroveň inteligencie, súcitu alebo odvahy, ktorá by inšpirovala ostatných k podobnému správaniu. To je veľmi odlišný jav od toho, čo sa dnes zvyčajne nazýva "vodcovstvom". Keď ľudia hovoria o "vodcoch" krajín, majú na mysli ľudí, ktorí násilne ovládajú milióny iných. Pojem "vodca slobodného sveta"

keď hovorí o "vládnom" úradníkovi, je nepresný a protirečivý. Politici nejdú príkladom. Ak už, tak dávajú príklad, ako byť nečestný, zákerný, narcistický a mocenský. Hovoria to, čo ľudia chcú počuť, aby ich ovládali a kontrolovali. Nazývať takýchto ľudí "vodcami" je rovnako smiešne ako nazývať zlodějov "výrobcami" alebo vrahov "liečiteľmi". V prípade absencie viery vo "vládu" by sa mohli objaviť skutoční vodcovia: ľudia, ktorí si nenárokuje žiadne právo vládnuť, žiadne právo nútiť niekoho iného, aby ich nasledoval, ale ktorých cnosti a činy ostatní uznávajú ako hodné nasledovania.

Nikto nedokázal predpovedať a nikto nebude kontrolovať, čo všetko sa stane vo svete bez mýtu "vlády". Nasledujúci text preto nemá byť úplným vysvetlením toho, ako by fungovala každá časť ľudskej spoločnosti, keď mýtus "authority" zanikne. Namiesto toho je to úvod do niekoľkých spôsobov, ako by ľudské bytosti mohli prestať dovoliť, aby iracionálna povera deformovala ich myslenie a zvrátila ich správanie, a mohli by sa začať správať ako racionálne, slobodné bytosti, riadiace sa vlastnou slobodnou vôľou a individuálnym úsudkom, ako by sa mali správať.

Strach zo slobody

Väčšina ľudí žije svoj život obklopená autoritatívnou hierarchiou, od rodiny, cez školy, podniky až po všetky úrovne "vlády". V dôsledku toho si väčšina ľudí len ťažko dokáže predstaviť civilizáciu "bez vodcov", spoločnosť rovných, existenciu bez vládcov, svet bez "zákonodarcov" a ich "zákonov". Samotná myšlienka vo väčšine ľudí vyvoláva predstavu chaosu a chaosu.

Ľuďom viac vyhovuje to, na čo sú zvyknutí, a obávajú sa neznámeho. Ľudia sú natoľko pripútaní k tomu, čo je im známe, že aj tí, ktorí žijú v oblastiach s veľmi vysokou kriminalitou alebo vo vojnových zónach, len zriedkakedy opúšťajú svet, ktorý poznajú, aby hľadali niečo lepšie. Podobne je dobre zdokumentované, že niektorí dlhoroční väzni si vypestujú strach z prepustenia, a keď sa tak stane, páchajú ďalšie trestné činy s úmyslom vrátiť sa do väzenia. Dokonca aj otroci môžu mať strach z prepustenia. Je to preto, že život väzňa alebo otroka, hoci pravdepodobne nie je naplnený, je predvídateľný a predstava nového, drasticky zmeneného života na cudzom mieste, medzi cudzími ľuďmi, so všetkými súvisiacimi neistotami - ako budem jesť? kde budem žiť? aké to bude? budem v bezpečí? - naháňa strach takmer každému. Tak je to, keď väčšina ľudí uvažuje o ľudskej spoločnosti bez vládnucej triedy. Tento koncept je taký cudzí všetkému, čo kedy poznali a

o čom kedy premýšľali, a všetko, čo ich učili, je potrebné a dobré, že si to sotva vedia začať predstavovať. Dokonca aj samotný náš jazyk ilustruje náš strach žiť v spoločnosti ako slobodní rovný s rovným, pretože takýto stav je definovaný ako "anarchia" - termín, ktorý sa používa aj na označenie chaosu a deštrukcie. Tak sme si zvykli na mentálnu klietku, ktorú okolo každého z nás vytvoril mýtus "authority", že väčšinu z nás desí predstava života *bez* tejto klietky. Doslova sa bojíme vlastnej slobody.

A niektorí ľudia sa usilujú tento strach posilňovať. Tí, ktorí najviac profitujú z mýtu "authority" - tí, ktorí túžia po nadvláde nad ostatnými a po nezaslúženom bohatstve a moci, ktorú im dáva - neustále podsúvajú posolstvo, že život bez nich by znamenal neustálu bolesť a utrpenie pre všetkých. Tyrani využívajú takmer všetko, čoho sa ľudia môžu báť - zločin, chudobu, choroby, inváziu, ekologickú katastrofu atď. Detaily sa líšia, ale šablóna posolstva tyranov je vždy rovnaká: "Ak nám nedáte moc nad vami, aby sme vás mohli chrániť, budete strašne trpieť." Toto posolstvo v kombinácii s vrodeným ľudským strachom z neznáameho umožnilo nepochopiteľnú úroveň útlaku, krádeží a otvoreného vraždenia, ktoré trvajú generáciu za generáciou, na celom svete. Iróniou je, že práve prázdny prísľub ochrany pred utrpením a nespravodlivosťou oklamal toľko ľudí, že prijali práve to, čo *spôsobil* viac utrpenia a nespravodlivosti ako čokoľvek iné v dejinách: vieru vo "vládu".

Zdá sa zvláštne, že každý mysliaci človek by nebol prirodzene otvorený a vnímavý myšlienke, že je sám sebe vlastníkom a mal by byť zodpovedný za svoj život, bez toho, aby mu v tom bránila akákoľvek ľudská "autorita". Priemerný človek, ktorý počuje takéto posolstvo, sa však často ohradí proti poslovi, trvá na tom, že skutočná sloboda, svet bez pánov a poddaných, by znamenala chaos a zánik, a potom vehementne obhajuje ďalšie zotročovanie celého ľudstva *vrátane seba samého*. Nerobí to na základe žiadneho racionálneho uvažovania, žiadnych dôkazov či skúseností, ale na základe vlastnej hlboko zakorenenej existenciálnej hrôzy z neznáameho - neznáme je v tomto prípade spoločnosť rovných namiesto pánov a poddaných. Nikdy ju nevidel v akcii vo veľkom meradle, nikdy o nej nepremýšľal, nevie si ju predstaviť, a preto sa jej bojí. A tí, ktorí túžia po nadvláde nad inými, neustále posilňujú a podporujú tento strach v tých, ktorých si chcú podrobiť.

Vidieť iný svet

Keď sa niekto, kto bol indoktrinovaný kultom "authority", konečne odpúta od povier, prvé, čo sa stane, je, že *uvidí* úplne inú realitu. Keď pozoruje účinky povery "authority", ktoré prenikli takmer do všetkých aspektov života väčšiny ľudí, vidí veci také, aké v skutočnosti sú, a nie také, aké si ich predtým predstavoval. Väčšinou, keď vidí takzvané "presadzovanie práva" v akcii, spoznáva, že ide o surové, nelegitímne a nemorálne zbojníctvo, ktoré sa používa na vydieranie a ovládanie ľudí, aby slúžilo vôli politikov. (Výnimkou sú prípady, keď polícia použije silu na zastavenie iných, ktorí sa v skutočnosti dopustili agresívnych činov - paradoxne práve tých, ktoré polícia bežne pácha v prospech vládnucej triedy). Keď zotavujúci sa etatista sleduje rôzne politické rituály, či už prezidentské voľby, legislatívnu debatu v Kongrese alebo miestnu územnú radu, ktorá schvaľuje nejaké nové "nariadenie", vidí, čo to je: konanie bludov a halucinácií ľudí, ktorí boli indoktrinovaní do úplne iracionálneho kultu. Akékoľvek diskusie v médiách o tom, aká by mala byť "verejná politika" alebo akých "zástupcov" treba zvoliť, prípadne aké "zákony" treba prijať, sa človeku, ktorý unikol poverám, zdajú rovnako užitočné a racionálne ako dobre oblečení, atraktívni, slušne vyzerajúci ľudia, ktorí vážne diskutujú o tom, ako by mal Santa Claus zvládnuť nasledujúce Vianoce.

Pre toho, kto unikol mýtu "authority", sa rozpadá predpoklad, na ktorom stojí *celá* politická diskusia, a každý kúsok rétoriky, ktorý vychádza z povery, je rozpoznávaný ako úplne šialený. Neindoktrinovaný jedinec vidí v každom predvolebnom prejave, v každom politickom spore, v každej diskusii v správach o čomkoľvek politickom, v každom vysielaní CNN o ďalšej debate na pôde snemovne o nejakom novom "zákone" prejav symptómov hlbokých bludov spôsobených slepým prijatím úplne nezmyselnej, kultovej dogmy. Všetky hlasovania, kampane, písanie "kongresmanovi", podpisovanie petícií sa zrazu nezdajú byť o nič racionálnejšie a užitočnejšie ako modlitba k sopečnému bohu, aby udelil kmeňu svoje požehnanie. Človek, ktorý bol deprogramovaný, vidí nielen zbytočnosť všetkých "politických" akcií, ale vidí, že takéto akcie, bez ohľadu na ich zamýšľané ciele, v skutočnosti *posilňujú* poveru. Tak ako každý v kmeni, ktorý sa modlí k bohu sopky, posilňuje predstavu, že existuje boh sopky, tak aj prosenie politikov o láskavosť posilňuje predstavu, že existuje právoplatná vládnuca trieda, že jej príkazy sú "zákonom" a že poslušnosť voči takýmto "zákonom" je morálnym imperatívom.

Tí, ktorých si dnes väčšina ľudí veľmi váži a často ich nazýva "čestnými", sú tými, ktorí unikli mýtu "authority", považovaní za bludných, bohapustých bláznov. Neindoktrinovaní by sa už neštítali potriasť

"prezidentovi", ako by podal ruku akémukoľvek inému psychotickému, narcistickému masovému vrahovi. Muži, ktorí nosia čierne šaty, držia v rukách drevené kladivá a nazývajú sa "dvor", sú vnímaní ako šialenci, ktorými sú. Tých, ktorí nosia odznaky a uniformy a predstavujú si, že sú niečo iné ako obyčajné ľudské bytosti, nepovažujú deprogramovaní za ušľachtilých bojovníkov za "právo a poriadok", ale za zmätené duše trpiace niečím, čo je len o málo viac ako duševnou poruchou.

Samozrejme, tí, ktorí sa vzdali povery o "autorite", sa stále môžu obávať škôd, ktoré sú megalomani a ich žoldnieri - vojaci a policajti - schopní napáchať, ale konanie žoldnierov už nie je považované za legitímne, racionálne alebo morálne. Tí, ktorí unikli mýtu, začínajú chápať, že tí, ktorých konanie je ovplyvnené ich "oficiálnym" odznakom, sú rovnako nebezpeční ako ľudia, ktorí sú nadrogovaní PCP, a to z rovnakého dôvodu: pretože majú halucinácie o realite, ktorá neexistuje, čo ich vedie k násilnému konaniu, neobmedzenému racionálnym myšlienkovým procesom. Tí, ktorí sa vymanili z poverčivosti "authority", sa pri konfrontácii s "policajtom" môžu stále správať tak, ako keby ich konfrontoval besný pes: hovoriť potichu, správať sa poddajne a nerobiť prudké pohyby. Nie je to však z úcty ani k "strážcovi zákona", ani k besnému psovi; je to zo strachu pred nebezpečenstvom, ktoré predstavuje mozog, ktorý nefunguje správne, pretože je nakazený deštruktívnou chorobou, či už ide o besnotu alebo vieru v "autoritu".

Keď sa veriaci "authority" dopúšťajú agresívnych činov a predstavujú si, že takéto činy sú spravodlivé, pretože sa nazývajú "zákon", ich ciele majú len málo možností. Keď sa "výberca daní", policajt alebo iný vykonávateľ vôle politikov pokúša vydierať, obťažovať, kontrolovať alebo napádať tých, ktorí sa vymykajú mýtu "authority"; ciele "zákonnej" agresie môžu buď súhlasiť s tým, čo poznajú ako nespravodlivosť, alebo sa môžu pokúsiť nejako obísť alebo skryť pred "zákonnými" agresormi, alebo sa môžu agresorom násilne vzoprieť. Je poľutovaniahodné, že posledná možnosť je niekedy potrebná, pretože hoci je použitie obrannej sily morálne oprávnené (aj keď je "nezákonné"), je smutné, že jeden dobrý človek by niekedy musel použiť násilie proti inému *dobrému* človeku len preto, že tento človek má iracionálnu poveru pokrivené a zvrátené vnímanie dobra a zla. Dokonca aj vraždiaci hrdlorezi najbrutálnejších režimov v dejinách si vďaka viere v mýtus "authority" mysleli, že konajú svoju povinnosť; na istej úrovni si mysleli, že ich činy sú ušľachtilé a spravodlivé, inak by sa ich nedopustili. Takáto bezmyšlienkovitá lojalita voči "autorite" často ponecháva zamýšľaným obetiam len dve možnosti: podriaďiť sa tyranii alebo zabiť oklamáných "vykonávateľov zákona". Pre všetkých by bolo oveľa lepšie, keby sa pred tým, ako sa stane nevyhnutným násilným odpor.

zoldnieri štátu by mohli byť deprogramovaní z ich bludu, aby ich nebolo treba strašiť, zraňovať alebo dokonca zabíjať, aby sa im zabránilo v páchaní zla.

(Osobná poznámka autora; Najkrajšie, čo môžete urobiť pre každého, kto sa nechal oklamať a koná ako pešiak utlačovateľskej mašinerie zvanej "vláda", je urobiť všetko, čo môžete, aby ste ho presvedčili, aby prehodnotil svoju lojalitu voči mýtu "autority". Ak všetko ostatné zlyhá, dajte mu výtlačok tejto knihy. Nech je to akokoľvek nepríjemné, možno tým urobíte obrovskú službu mnohým jeho potenciálnym budúcim obetiam a možno tým dokonca urobíte obrovskú službu aj samotnému vykonávateľovi, pretože tým zmaríte potrebu, aby ho niektorá z jeho budúcich zamýšľaných obetí zmrzčila alebo zabila).

Svet bez pravidiel

Človek, ktorý bol odprogramovaný, sa pozrie na svet a namiesto hierarchie rôznych vládnuccich tried v rámci rôznych jurisdikcií vidí svet rovných - samozrejme, nie v talente, schopnostiach alebo bohatstve, ale v právach. Vidí svet, v ktorom každý človek vlastní sám seba, a uvedomuje si, že nemá žiadneho právoplatného pána, že nad ním nikto nie je a že to platí aj pre všetkých ostatných. Nie je zaviazaný žiadnej "vláde", žiadnej "krajine" ani žiadnemu "zákonu". Je suverénnou entitou. Je viazaný vlastným svedomím a ničím iným.

Takéto poznanie je neuveriteľne oslobodzujúce, ale môže byť aj dost' znepokojujúce pre tých, ktorí vždy hodnotili svoje správanie podľa toho, ako dobre poslúchajú iných. Poslušnosť je nielen jednoduchá, pretože umožňuje, aby o všetkom rozhodoval niekto iný, ale tiež umožňuje tomu, kto slepo poslúcha, predstaviť si, že za dôsledky, nech sú akékoľvek, je vždy zodpovedný niekto iný. Musieť sa zorientovať v tom, čo je správne a čo nie, a vedieť, že len vy ste zodpovední za svoje rozhodnutia a činy, sa môže zdať ako obrovské bremeno. Stratiť vieru v "autoritu" v podstate znamená dospieť, čo má svoje výhody aj nevýhody. Odnaučený človek už nemôže čeliť svetu ako bezstarostné, nezodpovedné dieťa, ale zároveň bude disponovať úrovňou slobody a moci, ktorú si predtým nevedel predstaviť.

Etatisti majú často hlboko zakorenenú hrôzu zo sveta, v ktorom sa každý človek sám rozhoduje, čo má robiť. Nanešťastie pre nich, to je všetko, čo kedy existovalo a bude existovať. Každý sa už teraz sám rozhoduje, čo bude robiť.

Tomu sa hovorí "slobodná vôľa". Mnohí predpokladajú, že ak jednotlivec nie je viazaný žiadnou "autoritou" a má postoj "môžem si robiť, čo chcem", bude sa správať ako sebecké zviera. Niektorí si dokonca predstavujú, že by sa sami stali zvieratami, keby ich neriadil pán. Takéto presvedčenie znamená, že ľudia cítia silnú morálnu povinnosť robiť to, čo sa im povie, ale inak nemajú vôbec žiadny morálny kompas. Väčšina ľudí však poslúcha "zákon", pretože verí, že je to *dobré*. Nie je dôvod myslieť si, že bez podriadenosti pánovi by sa tí istí ľudia prestali starať o to, aby boli dobrí. Napriek tomu si mnohí stále predstavujú ľudí ako hlúpych divochov, ktorých držia na uzde len kontrolóri. Očakávajú teda, že ak by ich neobmedzovala viera v "autoritu", väčšina ľudí by sa stala ako zvieratá odtrhnuté z reťaze.

Tí, ktorí sa vzdali klamu "authority", to vedia lepšie. Činy majú, samozrejme, svoje dôsledky, či už s "autoritou" alebo bez nej. Odhliadnuc od morálnych otázok si väčšina ľudí zvyčajne vyberá také správanie, ktoré nevyvoláva hnev iných. Aj keby nikto neveril v dobro a zlo, byť zvyčajným zlodejom alebo vrahom by bolo nebezpečné a hľadanie spôsobov mierového spolužitia je prospešné pre jednotlivca *aj* skupinu. Ale okrem toho sa väčšina ľudí snaží byť dobrá. V skutočnosti práve preto dodržiavajú "zákon": pretože ich učili, že je to dobré. Problém nie je v tom, že by ľudia nechceli byť dobrí, ale v tom, že ich úsudok o tom, čo je dobré a čo zlé, je strašne pokrivený a zvrátený vierou v "autoritu". Učia ich, že financovať a poslúchať bandu hrdlorezov je cnosť a vzdorovať je hriech. Učia ich, že žiadať od týchto banditov, aby okrádali a ovládali ich susedov (prostredníctvom "legislatívy"), je úplne morálne a legitímne. Skrátka, keď ide o "autoritu", učia ich, že dobro je zlo a zlo je dobro. Iniciovanie násilia prostredníctvom "zákona" sa považuje za dobro a vzdorovanie takýmto útokom ("porušovanie zákona") sa považuje za zlo.

Bez mýtu "authority" by ľudia stále mali spory a niektorí by stále boli zlomyseľní alebo nedbalí a stále by robili hlúpe alebo nepriateľské veci. Hlavný rozdiel v tom, ako by ľudia komunikovali bez povery o "autorite", je celkom jednoduchý: Ak by sa niekto necítil oprávnený urobiť niečo sám, necítil by sa oprávnený požiadať niekoho iného, aby to urobil, ani by sa necítil oprávnený urobiť to sám v mene niekoho iného. Táto koncepcia je taká jednoduchá, až to znie banálne, ale viedla by k obrovskej zmene v ľudskom správaní.

Ak by sa niekto necítil oprávnený platiť za vzdelanie svojich detí násilným okrádaním svojich susedov, necítil by sa oprávnený ani pri "hlasovaní" za to, aby miestna "vláda" zaviedla "daň z nehnuteľnosti" na platenie "verejných" škôl. A ak niekto

by sa necítil oprávnený ukradnúť majetok svojho suseda, aby financoval školu, necítil by sa oprávnený urobiť to, ani keby dostal odznak a povedal mu, aby to urobil), v mene "zákona". Ďalší príklad: ak by sa niekto necítil oprávnený vykopnúť niekomu dvere, odvliečť ho a zavrieť na roky do kletky za to, že vlastnil rastlinu s účinkami ovplyvňujúcimi myseľ, potom by sa necítil oprávnený ani pri podpore "protidrogových zákonov". Ani by sa zrazu necítil oprávnený podieľať sa na takomto vniknutí na cudzí pozemok, napadnutí a únose len preto, že mu nejaká "autorita" dala odznak a prikázala mu to urobiť v mene nejakého "zákona". Ako ďalší príklad možno uviesť, že ak by sa niekto necítil oprávnený použiť násilie, aby zabránil úplne cudziemu človeku vkročiť kamkoľvek do celej "krajiny", potom by sa stále necítil oprávnený robiť to, ak by mu niekto dal odznak I.eE., ani by sa necítil oprávnený podporovať "imigračné zákony", ktoré to prikazujú iným.

V spoločnosti bez mýtu "authority" by stále existovali zloději, vrahovia a iní agresori. Rozdiel je v tom, že všetci ľudia, ktorí považujú krádež a vraždu za nemorálnu, by *neobhajovali a neschvaľovali* "legálnu" krádež a vraždu, čo dnes robí *každý* etatista. Opäť platí, že obhajovať akýkoľvek "zákon" znamená obhajovať použitie akejkoľvek úrovne autoritárskej sily, až po smrteľnú silu, ktorá je potrebná na dosiahnutie jeho dodržiavania. A ľudia, ktorí vnímajú krádež a vraždu ako nemorálne, by sa takýchto činov nedopustili len preto, že im to prikázala nejaká "autorita" alebo "zákon".

Koľko z toho, čo polícia denne robí, by robila sama, bez toho, aby jej to prikazoval "zákon" alebo "vláda"? Veľmi málo. Koľko z toho, čo bežne robia "vojaci", by robili sami, bez toho, aby im to prikázal autoritatívny vojenský vodca? Veľmi málo. Koľko z toho, čo teraz robia "výbercovia daní", by robili sami od seba, bez toho, aby im to prikázala nejaká "vláda"? Nič z toho. Všetko *dobré*, čo teraz robia ľudia, ktorí sa nazývajú "strážcovia zákona" - t. j. snažia sa zastaviť skutočne nepriateľských, deštruktívnych ľudí, aby neubližovali nevinným - by mohli naďalej robiť bez mýtu "authority". A mohli by to robiť z dobroty srdca alebo ako platenú kariéru v pravdepodobnom prípade, že by im za to iní ľudia chceli :0 dobrovoľne zaplatiť. Zároveň by všetko *zlé*, čo teraz robia "strážcovia zákona" a vojaci - napr. terorizovanie alebo strieľanie do ľudí, o ktorých nič nevedia, agresia voči tým, ktorí páchajú "zločiny" bez obetí, zadržiavanie, vypočúvanie a napádanie úplne cudzích ľudí - väčšina z nich by prestala robiť.

Koľko ľudí bolo napadnutých, umučených a zavraždených obyvateľmi Nemecka ako celku alebo obyvateľmi Ruska ako celku alebo obyvateľmi Číny ako celku,

pred tým, ako príslušné "vlády" týchto krajín za Hitlera, Stalina a Maa prijali "zákony", ktoré predstierali legalizáciu takýchto zverstiev? Takmer žiadne. A koľko zverstiev bolo spáchaných po tom, ako "autorita" vydala príkazy, ktoré usmerňovali ľudí, aby ich páchali? Čísla sú ohromujúce: desiatky miliónov zavraždených, stovky miliónov napadnutých, utláčaných alebo mučených. Je zrejmé, že obyvatelia týchto krajín (a takmer všetkých ostatných krajín) boli oveľa menej náchylní páchať agresiu sami od seba, než keď im to prikázala imaginárna "autorita".

Paradoxne, keď sa stretne s koncepciou čisto dobrovoľnej spoločnosti, v ktorej sú všetky služby, dokonca aj obrana a ochrana, financované dobrovoľnými zákazníkmi namiesto donucovacích "daní", mnohí etatisti predpovedajú, že súkromné bezpečnostné firmy sa vyvinú v nové, zneužívajúce, utláčajúce "vlády" alebo že konkurenčné bezpečnostné firmy skončia vo vzájomných násilných konfliktoch. Takéto predpovede si neuvedomujú, že väčšina ľudí nechce napádať a okrádať svojich susedov a nechce byť sama napadnutá a okradnutá, a len vďaka viere v "autoritu" sa väčšina cíti v poriadku, keď obhajuje okrádanie prostredníctvom "daní", alebo sa cíti povinná súhlasiť s tým, aby bola sama napadnutá a okradnutá prostredníctvom "dodržiavania zákona". Bez predstavy, že "vláda" má práva, ktoré jednotlivci nemajú, by žiadna zlomyseľná, agresívna súkromná bezpečnostná firma nikdy nemala podporu verejnosti. Ak by boli vnímané len ako súkromní zamestnanci bežných ľudí, nikto zo zúčastnených - ani zákazníci, ani ich najatí ochrankári - by si nepredstavoval, že zamestnanci majú právo kraťnúť, obťažovať, terorizovať alebo robiť čokoľvek, na čo nemá právo ktokoľvek iný.

Ak sa na to chcete pozrieť z iného uhla pohľadu a urobiť to osobnejším, predstavte si, že by ste žili vo svete, kde by nikto z vašich susedov nemal pocit, že je oprávnené presadzovať, aby ste boli "zdanení" na financovanie vecí, ktoré vám vadia. Predstavte si, že každá vec, každý plán, každý program, každá myšlienka, každé navrhované riešenie najrôznejších problémov by bolo niečo, čo by ste mohli buď *dobrovoľne* podporiť, alebo nie. Predstavte si, že by ste žili vo svete, kde by nikto z vašich susedov nemal pocit, že má právo vám násilne vnucovať svoje myšlienky, rozhodnutia a životný štýl. Cítili by sa oprávnení (ako to už robia) použiť silu, aby vás zastavili, ak by ste sa ich rozhodli napadnúť alebo okradnúť, ale len málokto by sa cítil dobre, keby sa voči vám dopustil akéhokoľvek druhu agresie.

Na rozdiel od toho, čo si väčšina ľudí myslí, presne takto by vyzeral "svet bez pravidiel". Každý človek by sa riadil svojím vlastným svedomím - čo by sa dalo považovať za "pravidlá" alebo "samosprávu" - a hoci niektorí ľudia konajú na základe

ich vlastné by stále robili hlúpe alebo zlomyseľné rozhodnutia a páchali agresívne činy, nikto by si už nepredstavoval, že nazývanie niečoho "zákonom" alebo "pravidlom" môže urobiť z prirodzene neoprávneného činu niečo dobré. A ak by ste *sa* takémuto aktu agresie *postavili na odpor*, vaši susedia by vás za to pochválili, namiesto toho, aby vás odsúdili ako "zločinca", čo by dnes urobili takmer všetci, ak by ste sa postavili na odpor aktu agresie, ktorý by bol náhodou "zákonný".

Mysliet' inak, hovorit' inak

Mnohé z pojmov, ktoré ľudia používajú, a diskusie, ktoré denne vedú, sú založené na predpoklade, že "autorita" môže existovať. Neustálym počúvaním a opakovaním dogmy založenej na poverách takmer každý nevedomky posilňuje tento mýtus vo svojej mysli a v mysliach tých, s ktorými hovorí. Autoritárska propaganda je taká všadeprítomná, že ju masy vôbec nepocitujú ako "posolstvo", ale len ako "rozprávanie o tom, čo je".

Väčšina každej knihy o histórii je o tom, kto kedy vládol v ktorej oblasti, ktorý autoritatívny režim si podmanil iný autoritatívny režim, ktoré osoby alebo politické strany sa dostali k moci, aké formy "vlády" a typy "verejnej politiky" mali rôzne ríše atď. Hovorí sa o voľbách, o tom, kto mal moc v zákulisí, aké "zákony" boli prijaté, aké "dane" boli uvalené a čo si ľudia mysleli o svojich "vodcoch". Základnou premisou, ktorá zaznieva hlasno a jasne, aj keď sa nikdy otvorene nevyjadrí, je, že je nevyhnutné a legitímne, aby existovala vládnuca trieda - akási odroda vládca s právom násilne ovládať všetkých ostatných.

Toto posolstvo je stále základnou témou takmer všetkého, čo sa píše v novinách alebo vysiela v rozhlase či televízii. V správach, či už miestnych alebo celoštátnych, sa hovorí o tom, aké "zákony" prijali "zástupcovia" alebo "kongresmani", čo v ten deň urobili "strážcovia zákona", ktorí kandidáti sa uchádzajú o "verejnú funkciu", aké "verejné politiky" podporujú a tak ďalej. Spôsob, akým sa o tom informuje, je silne poznačený poverčivosťou "authority". Samozrejme, spôsob, akým ľudia myslia, ovplyvňuje spôsob, akým hovoria, a každý človek neustále vyjadruje svoje základné presvedčenie, a to aj v zdanlivo banálnych diskusiách.

Porovnajte, ako by o tej istej situácii a udalostiach pravdepodobne informoval najprv ten, kto verí v "autoritu", a potom ten, kto v ňu neverí:

S poverčivosťou: *"Miestna samospráva Springfieldu dnes zaviedla štvorpercentné zvýšenie miestnych poplatkov za stavebné povolenia, ktorých výnos je určený na financovanie programu na poskytovanie určitej zdravotnej pomoci starším ľuďom."*

Bez povier: *"Skupina miestnych vydieračov dnes vydala oficiálnu hrozbu pre všetkých, ktorí v Springfielde stavajú alebo renovujú, a požaduje o štyri percentá viac, ako skupina od takýchto ľudí požadovala predtým. Zlodeji tvrdia, že časť zhabaných peňazí chcú dať starším ľuďom."*

Keď sa niekto vymaní z poverčivosti "authority", jeho myšlienkové vzorce, a teda aj rečové vzorce, sa dramaticky zmenia. Nepoužíva eufemistické výrazy, ktoré "legálnemu" násiliu pripisujú legitimitu. Opisuje "vyberačov daní" ako to, čím v skutočnosti sú: profesionálnymi vydieračmi. O "vymožitel'och práva" hovorí ako o tom, čím v skutočnosti sú: nájomnými zločincami politikov. Opisuje "zákony" ako to, čím v skutočnosti sú: hrozby politikov. Sám seba hrdo neoznačuje za "daňového poplatníka dodržiavajúceho zákony", pretože si uvedomuje, čo tento pojem v skutočnosti znamená: človek, ktorý sa nechá okrádať a ovládať megalomanni bažiacimi po moci.

Väčšina etatistov si len ťažko dokáže predstaviť svet, v ktorom neexistuje centralizovaná mašinéria snažiaca sa kontrolovať všetkých ostatných. Pre niektorých je však rovnako ťažké predstaviť si svet, v ktorom oni sami nie sú násilne kontrolovaní. Myšlienka, že sa pozerajú na svet a necítia sa nikomu zaviazaní, necítia sa povinní dodržiavať "zákony" iných, je im úplne cudzia, o čomkoľvek kedy uvažovali. Nech je to akokoľvek smutné, mnohí ľudia si len veľmi ťažko dokážu predstaviť svet, v ktorom neexistuje nikto, komu by sa museli klaňať, žiadna legislatíva, ktorej by sa museli podriaďovať, žiadny "zákon" alebo "pravidlo", ktoré by niekedy mohlo prevyšovať ich vlastné svedomie. Takéto predstavy sú na míle vzdialené od toho, čomu sa takmer všetci učili veriť, a prijatie takéhoto drasticky odlišného pohľadu na realitu je ako hlboké existenciálne prebudenie. Ten, kto unikol mýtu, si hovorí niečo podobné:

"Má nejaká osoba alebo skupina osôb právo požadovať odo mňa platbu za niečo, o čo som nežiadal a čo nechcem financovať? Samozrejme, že nie. Ak sa nedopúšťam agresie voči nikomu (prostredníctvom násilia alebo podvodu), má niekto právo nútiť ma, aby som robil rozhodnutia, ktoré si želá, aby som robil? Samozrejme, že nie. Mám právo

odolávať takejto agresii? Samozrejme, že áno. Má nejaká osoba alebo skupina ľudí nejaké práva, ktoré ja nemám? Samozrejme, že nie. (Ako a odkiaľ by takéto práva získali?) Mám niekedy, v akomkoľvek čase alebo na akomkoľvek mieste, za akýchkoľvek okolností povinnosť robiť niečo iné, než čo mi diktuje moje vlastné svedomie? Existuje nejaká situácia, v ktorej by ma nariadenia alebo "zákony" akejkoľvek údajnej "autority" mohli niekedy akýmkoľvek spôsobom a v akejkoľvek miere zaväzovať k tomu, aby som sa vzdal svojej slobodnej vôle alebo ignoroval svoj vlastný zmysel pre dobro a zlo? Samozrejme, že nie."

Vyučovanie morálky vs. vyučovanie autority

Všeobecne sa traduje, že ak sa deti nenaučia rešpektovať a poslúchať "autoritu", budú ako divé zvieratá, ktoré kradnú, napádajú a podobne. Ale byť poslušný samo osebe znamená len to, že namiesto toho, aby jednotlivец používal vlastný úsudok, bude sa podriaďovať úsudku tých, ktorí sa usilujú o mocenské pozície a získavajú ich - niektorých z najnemorálnejších, najzkorumpovanejších, najbezcitnejších, najzlomyselnejších a najnepoctivejších ľudí na svete. Výchova ľudí k jednoduchej poslušnosti zabraňuje živočíšnemu správaniu len vtedy, ak údajná "autorita" sama *neschvaľuje* a *neprikazuje* krádeže a útoky, ako to robila *každá* "vláda" v dejinách v mene "daní" a "vymožiteľnosti práva". Je zrejmé, že učenie poslušnosti civilizácii nepomôže, ak tí, ktorí vydávajú príkazy, prikazujú práve také správanie, ktoré škodí spoločnosti: akty agresie voči nevinným. Myšlienka, že rozšírená poslušnosť je pre spoločnosť dobrá, spočíva na zjavne falošnom predpoklade, že ľudia v mocenských pozíciách sú morálne nadradení všetkým ostatným. Malo by byť samozrejmé, že keď väčšina ľudí ignoruje svoje vlastné svedomie a namiesto toho poveruje politikov, aby rozhodovali za nich, spoločnosť sa nestane bezpečnejšou ani cnostnejšou. Namiesto toho to len legitimizuje činy, ktoré bránia pokojnému ľudskému spolužitiu.

Zoberme si analógiu s robotom, ktorý je naprogramovaný tak, aby robil všetko, čo mu jeho majiteľ prikáže, či už je to produktívne alebo deštruktívne, civilizované alebo agresívne. Je to podobné, ako keď sa dieťa učí rešpektovať "autoritu". To, či sa poslušný robot alebo dieťa nakoniec stane nástrojom ničenia a útlaku, závisí výlučne od toho, kto nakoniec vydáva príkazy. Ak sa namiesto toho deti učia princípu vlastníctva - myšlienke, že každý jednotlivец patrí sám sebe, a preto by nemal byť okrádaný, ohrozovaný, napádaný alebo zabíjaný - potom je údajná cnosť poslušnosti úplne zbytočná. Zvážte, čo z nasledujúceho má väčšiu šancu viesť k spravodlivej a mierovej spoločnosti: či miliardy

Ľudí, ktorí sa učia základom toho, ako byť morálnymi ľuďmi (napr. zásada neagresivity), alebo miliardy ľudí, ktorí sa učia len poslúchať v nádeji, že tých niekoľko

Ľudia, ktorí skončia vo vedení, budú náhodou vydávať dobré príkazy. Ak je ťažké predstaviť si, čo by sa stalo v týchto dvoch scenároch, stačí sa pozrieť do histórie a zistiť, čo sa stalo.

Dokonca aj náhodne vybraní "vládcovia", keď dostanú povolenie násilne ovládať všetkých ostatných, sa rýchlo skorumpujú a stanú sa tyranmi. Ale priemerní, slušní ľudia nie sú tí, ktorí túžia po moci nad ostatnými. Tí, ktorí sa usilujú o moc a získavajú ju, sú zvyčajne už narcisti a megalomani, ľudia s nekonečnou túžbou po moci, ktorí milujú myšlienku dominovať nad ostatnými. A túžba po nadvláde nikdy nie je poháňaná túžbou pomôcť tým, ktorí sú ovládaní, ale vždy túžbou posilniť postavenie ovládajúceho na úkor tých, ktorých ovláda. Napriek tomu ľudia stále opakujú tvrdenie, že priemerný človek, ak by sa riadil výlučne vlastným svedomím, by bol menej dôveryhodný, menej civilizovaný a menej morálny, ako keď odloží vlastné svedomie a len slepo robí všetko, čo mu tyrani tohto sveta prikážu. Ak by sa každý človek spoliehal na svoj vlastný úsudok, bola by to podľa definície "anarchia", zatiaľ čo všeobecná poslušnosť autoritárskym tyranom predstavuje podľa definície "právo a poriadok". Všimnite si drastický kontrast medzi obvyklými konotáciami týchto pojmov - "anarchia" znie desivo a násilne, "zákon a poriadok" znie civilizovane a spravodlivo - a skutočnými *výsledkami* nasledovania svedomia v porovnaní s nasledovaním vládcov. Úroveň zla, ktoré páchajú jednotlivci konajúci na vlastnú päsť, je úplne trpasličia v porovnaní s úrovňou zla, ktoré páchajú ľudia poslúchajúci domnelú "autoritu".

Hoci si mnohí predstavujú, že učenie poslušnosti "autorite" je synonymom učenia o tom, čo je správne a čo nie, v skutočnosti ide o dve *protikladné veci*. Učiť deti rešpektovať práva každej ľudskej bytosti a naučiť ich, že páchanie agresie je vo svojej podstate zlé, je veľmi dôležité. Ak ich však budeme učiť, že poslušnosť je cnosť a že "rešpektovanie autority" je morálny imperatív, vyrastú z nich buď *zástancovia* rozsiahlej a rozsiahlej agresie, alebo *účastníci* rozsiahlej a rozsiahlej agresie. Každý etatista robí jedno alebo druhé (alebo oboje). V skutočnosti učenie poslušnosti dramaticky brzdi sociálny a duševný rozvoj detí. Ak vyrastú v situácii, keď ich kontrolujú iní, odmeňujú ich za poslušnosť a trestajú za neposlušnosť, ak sa z tejto situácie niekedy dostanú, budú mať len malý alebo žiadny výcvik a malé alebo žiadne skúsenosti a prax v tom, ako myslieť a konať na základe morálky a zásad. Keďže nikdy nevyužívali svoj individuálny úsudok a osobnú zodpovednosť a vedeli len to, ako robiť to, čo sa im povie, budú ako cvičené opice, ktoré utiekli, ale nemajú ako zvládnuť život na slobode. Ak ich výchovu formovali najmä kontrolujúce "autority", ľudia sa existenčne stratia, ak táto kontrola zmizne.

Skrátka ľudia, ktorí sú naučení poslúchať "autoritu", nevedia byť nezávislými, suverénnymi a zodpovednými ľuďmi, pretože celý život boli zámerne a cielene vychovávaní, aby sa *neriadili* vlastným svedomím a *nepoužívali* vlastný úsudok. Takže indoktrinovaní, keď uniknú z jedného inštitucionalizovaného kontrolného prostredia ("školy"), halucinujú inú "autoritu", ktorá má nastúpiť na jej miesto: "vláda". Utečené opice si jednoducho postavili novú klietku a dychtivo do nej skočia, pretože to je všetko, čo poznajú a čo kedy poznali.

Na druhej strane, vo svete bez mýtu "authority" by sa deti mohli učiť morálke a nie iba poslušnosti. Mohli by sa naučiť rešpektovať ľudí namiesto toho, aby rešpektovali neľudské, násilnícke monštrum nazývané "vláda". Mohli by sa naučiť, že je na nich, aby nielen robili správne veci, ale aj prišli na to, čo "správne veci" sú. Vďaka tomu by z nich mohli vyrásť zodpovední, mysliaci a užitoční dospelí ľudia, členovia pokojnej a produktívnej komunity, namiesto toho, aby z nich vyrástli len dobytky na farmách tyranov.

Žiadny hlavný plán

Ak by zajtra nejakým zázrakom všetci na svete prestali veriť v "autoritu", drvivá väčšina krádeží, útokov a vražd v spoločnosti by okamžite prestala. Všetky vojny by sa skončili; všetky lúpeže v mene "daní" by sa zastavili; všetok útlak vykonávaný v mene "práva" by sa zastavil. Ľudia ako celok - vrátane páchatel'ov, obetí a divákov útlatku - by už nepovažovali takéto akty agresie za legitímne.

Nastala by však aj ďalšia, menej bezprostredná zmena. Viera v "autoritu" je v podstate psychologická klietka. Vychováva ľudí k presvedčeniu, že nemusia posudzovať, čo je správne a čo nie; že nemusia brať na seba zodpovednosť za nápravu spoločnosti; že jediné, čo sa od nich vyžaduje, je, aby "hrali podľa pravidiel" a robili, čo sa im povie, pričom sa obracajú na "vodcov" a "zákonodarcov", aby riešili problémy spoločnosti. Skrátka, viera v "autoritu" vychováva ľudí k tomu, aby nikdy nedospelí, aby vždy vnímali svet tak, ako ho vnímajú deti: ako nepochopiteľne komplikované miesto, za ktoré je a vždy bude zodpovedný niekto iný. Bez ohľadu na problém - chudoba, kriminalita, choroby, hospodárske alebo environmentálne problémy - indoktrinovaní etatisti vždy hľadajú nejakého nového "vodcu", ktorého by zvolili a ktorý by sľúbil, že veci napraví. V istom zmysle svet autoritárov funguje presne tak, ako trieda v materskej škole: ak sa niečo nepodarí

ak sa vyskytne niečo, čo sa vymyká predvídateľnému, vopred naplánovanému a centrálne riadenému programu, "deti" vyzvú "učiteľa", aby všetko napravil. Celé autoritárske prostredie triedy učí deti, že nikdy nie sú zodpovedné; nikdy nie je na nich, aby rozhodli, čo majú robiť. V skutočnosti sú silne odrádzané od toho, aby niekedy mysleli alebo konali samostatne. Veď keby im bolo dovolené myslieť a rozhodovať sa samy, prvé rozhodnutie, ktoré by väčšina z nich urobila, by bolo odísť z triedy.

Podobne dospelí autoritári neustále hovoria, že človek by nemal "brať zákon do vlastných rúk". Ľudia sú vyškolení, aby pri každom konflikte alebo inom probléme zavolali "authority" a potom pokorne urobili všetko, čo im "vládni" vykonávatelia prikážu. Ak dôjde k nejakému sporu medzi ľuďmi, ľuďom sa hovorí, že by mali vždy utekať k pánom, či už zavolaním "polície", alebo ísť na autoritárske "súdy", aby urovnali nezhody. Keď sa diskutuje o spoločenských problémoch, dobre vyškolení poddaní štátu hovoria v termínoch ako napr: "Mali by prijať zákon..." alebo "Mali by vytvoriť vládny program...". Svoj život vnímajú ako súčasť obrovského centralizovaného generálneho plánu, takže z toho logicky vyplýva, že ak chcú, aby sa ich život zlepšil, riešením je podať petíciu plánovačom, aby plán zmenili. Tento názor je v masách natoľko zakorenený, že mnohí ľudia doslova nedokážu pochopiť myšlienku, že jednotlivci žijú svoje životy bez toho, aby boli súčasťou niekoho hlavného plánu.

Svedčí o tom bežná reakcia autoritárov na myšlienku spoločnosti bez vládcov. Takmer bez výnimky etatista, ktorý uvažuje o bezštátnej spoločnosti, začne otázkou, ako budú veci "fungovať" bez vládnucej triedy. Nepýta sa tak len preto, že je zvedavý, ako by mohli fungovať cesty, obrana, obchod, riešenie sporov a ďalšie veci bez "vlády". Pýta sa to preto, lebo bol vždy naučený vnímať ľudskú existenciu v rámci nejakého centralizovaného, násilne nanúteného hlavného plánu a doslova nie je schopný myslieť mimo tejto paradigmy. A tak sa bude pýtať, ako budú veci fungovať "v anarchii", a bude o nej hovoriť ako o "systéme", pričom si ju bude predstavovať ako nový typ hlavného plánu, ktorý má byť nanútený masám, hoci, samozrejme, ide o presný opak: o úplnú *absenciu* centralizovaného, násilne vnučovaného plánu. Ale celkový plán pre ľudstvo je všetko, čo etatista kedy považoval, a často je to všetko, čo dokáže pochopiť. Myšlienka, že *nikto nebude* "šéfovať", že *nikto nebude* určovať "pravidlá" pre všetkých ostatných, že *nikto nebude* plánovať ani riadiť ľudstvo ako celok a že nikto nebude etatistovi hovoriť, čo má robiť, je jednoducho niečo, čo si väčšina autoritárov nikdy ani len nepredstavila. Táto predstava je pre nich taká neznáma, že sa

ani nevedia, ako ju spracovať, a tak sa zúfalo snažia vtesnať myšlienku "anarchie" (bezštátnej spoločnosti) do formy hlavného plánu.

(Takéto rozporuplné myslenie len posilňujú tí, ktorí nosia nálepku "anarchokomunista". Tento termín naznačuje, že by neexistovala žiadna vládnuca trieda a že spoločnosť by bola organizovaná do kolektivistického systému. Samozrejme, ak si nejaká skupina nárokuje právo násilne vnútiť takýto systém všetkým ostatným, ide o autoritárstvo, a tak by sa "anarcho-" časť termínu neuplatnila. Ďalšou možnosťou je, že tí, ktorí sa nazývajú "anarchokomunistami", len *dúfajú*, že v prípade neexistencie vládnucej triedy sa každý jednotlivec na planéte slobodne rozhodne 10 zúčastňovať na komunách alebo kolektívoch - čo by sa, samozrejme, nestalo. Ako poslednú možnosť možno uvádzame, že "anarchokomunisti" by si sami pre seba zvolili účasť v komunách, ale ostatným by umožnili zvoliť si iné usporiadanie. Nakoniec, pojem "anarchokomunista" nemá veľký zmysel a je vlastne *príznakom* autoritárstva: aj keď obhajujú bezštátnu spoločnosť, niektorí ľudia si automaticky predstavujú, že musí existovať nejaký nadradený systém alebo plán, nejaká veľká schéma, nejaká forma riadenia spoločnosti, ktorú treba vnútiť ľudstvu ako celku).

Pravdou je, že s mýtom "authority" alebo bez neho nikto nemôže zaručiť spravodlivosť alebo prosperitu, ani predvídať všetko, čo by mohlo nastať, ani poznať všetky problémy, ktoré by mohli nastať, ani vedieť, ako ich všetky vyriešiť. Rozdiel je v tom, že tí, ktorí veria v "autoritu", napriek neustálym zdrvujúcim dôkazom o opaku naďalej predstierajú, že autoritatívny systém kontroly môže zaručiť bezpečnosť, ochranu, prosperitu, spravodlivosť a férovosť. Medzitým tí, ktorí sa vzdali najnebezpečnejšej povery, už nepredstierajú, že je možné kontrolovať všetko a všetkých prostredníctvom akéhokoľvek "systému". Je bizarné, že napriek takmer nepochopiteľnej miere ekonomických katastrof, ľudského utrpenia a masového útlaku, ktoré viera vo "vládu" opakovane spôsobila, zástancovia autoritárstva stále trvajú na tom, že tí, ktorí sú proti etatizmu, musia byť schopní do najmenších detailov presne opísať, ako by všetko v spoločnosti fungovalo v prípade neexistencie "vlády", aby sa nemohlo stať nič zlé. A ak to nedokážu - čo samozrejme nedokáže nikto - etatisti to potom vyhlásia za dôkaz, že "anarchia nikdy nebude fungovať".

Takáto myšlienka je skôr prejavom hlboko zakorenenej mentálnej závislosti a strachu z neznámeho, než aby bola racionálnym záverom. Etatisti chcú prísľub, že sa o nich nejaká vševediaca, všemocná entita postará a ochráni ich pred všetkým možným nešťastím a pred všetkými zlými ľuďmi na svete. Skutočnosť, že politici dávajú takéto sľuby

odjakživa a ani raz takýto sľub v skutočnosti nesplnili

(pretože tento sľub je očividne smiešny), nezabráni etatistom, aby chceli tento sľub počuť. Bez ohľadu na to, koľkokrát autoritárske "riešenia" príšerne zlyhajú, väčšina ľudí si stále myslí, že nejaký iný "vládny" plán je jediným riešením. To, čo chcú, je záruka, že nejaká všemocná entita mimo nich sa postará o to, aby bol ich život pohodlný a bezpečný. Zdá sa, že ich nezaujíma, ba ani si nevšimli, že takéto "záruky" sa nikdy nenaplnia a že každý, kto si nárokuje moc takúto záruku poskytnúť, je buď úžasne drzý klamár, alebo blázon. Napriek tomu, keďže anarchisti a dobrovoľníci by nikdy nedali absurdný sľub, že bez "vlády" sa nikdy nič zlé nestane, väčšina etatistov sa naďalej desí myšlienky bezštátnej spoločnosti.

(Osobná poznámka autora: Zistil som, že kedykoľvek sa v mojich diskusiách s etatistami objaví téma bezštátnej spoločnosti, takmer bezpodmienečne začnú klásť otázky v pasívnom tvare: ako sa to urobí, ako sa to vyrieši? Hovorí tak, akoby aj v súvislosti s vlastným životom boli len divákmi, ktorí čakajú, čo sa stane. Je to preto, že počas mnohých rokov ich formovania, najmä počas "školy", boli len divákmi. Scenáre ich životov napísali iní; ich osud určovala a rozhodovala "autorita", nie oni sami. Takže v snahe dostať ich z tohto zmysľania, keď sa ma spýtajú niečo ako: "Ako sa to bude riešiť v anarchii?", odpovedám im: "Áno, ". Odpovedám: "Ako by ste to riešili vy?" Keď sa spýtajú: "Čo by sa s týmto potenciálnym problémom robilo?", odpoviem im: "Áno, ". Pýtam sa: "Čo by ste s tým urobili vy?" A oni zvyčajne dokážu z hlavy vymyslieť nápady, ktoré sú lepšie ako akékoľvek autoritárske riešenie. Problém nie je v tom, že by neboli schopní byť zodpovední za seba, svoju budúcnosť a vlastne za budúcnosť sveta; problém je v tom, že im jednoducho nikdy nenapadlo, že oni už sú zodpovední za seba, svoju budúcnosť a budúcnosť sveta).

Ten, kto chápe, že "autorita" je mýtus, nemá povinnosť vysvetľovať, ako by fungovali všetky aspekty slobodnej spoločnosti, rovnako ako ten, kto tvrdí, že Santa Claus nie je skutočný, nemá povinnosť vysvetľovať, ako budú Vianoce fungovať bez neho. Etatisti však často trvajú na tom, aby im niekto ako podmienku toho, že vôbec uvažujú o možnosti bezštátnej spoločnosti, povedal, ako bude každý aspekt života každého človeka fungovať bez "vlády". Samozrejme, nikto nevie - s mýtom "vlády" ani bez neho -, čo všetko sa bude diať, a lipnúť na dokázateľne falošnom, sebe protirečivom mýte, ktorý sám viedol k rozsiahlym vraždám, vydieraniu a útlaku, pretože niekto nedokázal podrobne opísať dokonalý svet bez tohto mýtu, je absurdné. Ľudia môžu predkladať návrhy alebo predpovede o tom, ako by sa rôzne aspekty slobodnej spoločnosti

fungovať bez účasti "authority" - a mnohé vedecké práce to presne robia - ale keď niekto skutočne pochopí šialenosť, ktorá je vlastná akejkolvek viere v "autoritu", nikdy sa nevráti k akceptovaniu mýtu bez ohľadu na to, čo si myslí, že by sa mohlo stať bez neho, rovnako ako by sa dospelý človek vrátil k viere v Santa Clausa, pretože nevie, či by Vianoce fungovali bez neho.

Ty vládneš sebe, ja vládnem sebe

Podľa definície by v prípade neexistencie "authority" nikto nemal moc ani právo vyhlásiť: "Takto sa budú veci robiť." A predsa je to jediná šablóna myslenia, o ktorej väčšina autoritárov vôbec uvažuje. Tí, ktorí si uvedomujú, že nemajú možnosť ani právo kontrolovať celé ľudstvo, neuvažujú v zmysle hlavného plánu pre ľudský rod. Namiesto toho uvažujú v pojmoch jedinej veci, ktorú môžu skutočne kontrolovať: svojich vlastných činov. Rozmýšľajú v zmysle: "Čo by som mal s tým urobiť?" namiesto: "Čo by som mal požiadať majstrov, aby s tým urobili?" Nie sú takí arogantní ani iluzórni, aby si mysleli, že majú právo alebo schopnosť rozhodovať za celé ľudstvo. Robia svoje vlastné rozhodnutia a prijímajú nevyhnutnú realitu, že iní ľudia sa rozhodnú inak.

Z praktického hľadiska je absurdné očakávať, že systém centralizovaného riadenia, v ktorom hŕstka politikov so svojimi obmedzenými znalosťami a skúsenosťami vymyslí hlavný plán a potom ho vnúti všetkým ostatným, bude fungovať lepšie ako porovnanie a kombinovanie znalostí, vynaliezavosti a odbornosti stoviek miliónov jednotlivcov prostredníctvom siete vzájomného dobrovoľného obchodu a spolupráce. Bez ohľadu na cieľ - či už ide o výrobu potravín, budovanie ciest, ochranu pred agresormi alebo čokoľvek iné - nápady, ktoré vznikajú v "chaose" miliónov ľudí skúšajúcich rôzne vynálezy a riešenia, budú vždy lepšie ako nápady, s ktorými príde hŕstka politikov. Platí to najmä vzhľadom na skutočnosť, že kým politici svoje nápady vnucujú všetkým prostredníctvom "zákona", aj keď sú to mizerné nápady, ktoré sa nikomu inému nepáčia, nápady slobodného trhu musia byť dostatočne dobré na to, aby ich ostatní *dobrovoľne* podporili.

Napriek úžasnému blahobytu, ktorý už vznikol vďaka relatívne slobodnému, "anarchistickému" obchodu a vzájomnej spolupráci, je pre väčšinu etatistov stále nepochopiteľná myšlienka, že by ľudia mohli spolunažívať bez toho, aby boli všetci riadení a regulovaní nejakým generálnym plánom. Väčšina etatistov nikdy ani len nezačala uvažovať o možnosti, že by mohli byť skutočne zodpovední za svoj *vlastný*

život. Všetko v modernej autoritárskej spoločnosti vychováva ľudí k tomu, aby boli lojálnymi poddanými

system kontroly, namiesto toho, aby sa ľudia učili byť tým, čím by mali byť: suverénnymi subjektmi, ktoré samy riešia veci, komunikujú s ostatnými ako rovný s rovným a zodpovedajú sa predovšetkým svojmu vlastnému svedomiu. Pre väčšinu je predstava sveta, v ktorom sú to *oni*, kto musí riešiť problémy, riešiť spory, pomáhať tým, ktorí pomoc potrebujú, chrániť seba a iných, bez toho, aby sa namiesto toho mohli utiekať k všemocnej "autorite", úplne cudzia a desivá. Radi obhajujú autoritárske riešenia, ale v skutočnosti nechcú byť zodpovední ani *sami za seba*, a už vôbec nie byť osobne zodpovední za to, aby spoločnosť fungovala. A ich viera v "autoritu" je to, čo používajú na to, aby sa pokúsili vyhnúť tejto zodpovednosti a vyhli sa realite života.

Život zvieratá v kletke je v mnohých ohľadoch jednoduchší ako život vo voľnej prírode, podobne aj život bezmyšlienkovitého ľudského otroka môže byť predvídateľnejší a bezpečnejší ako život na vlastnú zodpovednosť. Ale tak ako život v divočine robí zvieratá silnejšími, múdrejšími a oveľa schopnejšími postarať sa o seba, opustenie mýtu o "autorite" prinúti ľudí byť múdrejšími, kreatívnejšími, súcitnejšími a morálnejšími. To však neznamená, že všetci ľudia budú bez viery vo "vládu" múdri, láskaví a veľkorysí. Ale ak by milióny jednotlivcov pochopili, že je na nich osobne, aby urobili svet lepším, namiesto toho, aby len poslušne hrali pridelenú úlohu v hlavnom pláne niekoho iného a zároveň volali po tom, aby "vláda" všetko napravila, uvoľnilo by to takú úroveň ľudskej tvorivosti, vynaliezavosti a spolupráce, akú si väčšina ľudí ani nevie predstaviť.

Iná spoločnosť

Dnes si väčšina ľudí spája myšlienku, že "každý si robí, čo chce", s chaosom a smrťou, a myšlienku, že každý je poslušný a "dodržiava zákony", s poriadkom a civilizáciou. Bez mýtu "authority" by však ľudia mali úplne iné zmýšľanie. Bez "authority", ktorú by museli slepo nasledovať a poslúchať, bez možnosti fňukať "mocným", aby všetko napravili, by ľudia museli sami prísť na to, čo je správne a čo nie, a ako riešiť problémy. Niektorí by mohli tvrdiť, že ľudia sú príliš krátkozrakí, leniví a nezodpovední na to, aby si sami riadili svoj život, ale práve viera v "autoritu" im umožnila stať sa takými lenivými a bezmocnými. Kým verili, že robiť veci správne nie je ich úlohou, že riešenie problémov nie je ich úlohou a že jediné, čo musia robiť, je poslúchať svojich pánov a správať sa ako bezmyšlienkovité figúrky v hlavnom pláne niekoho iného, nemali potrebu dospieť. Zbavenie sa povery však núti človeka, aby si uvedomil, že nič na

nad ním, čo znamená, že je zodpovedný za svoje činy (alebo nečinnosť); on je ten, ktorého úlohou je urobiť svet lepším; on je ten, kto musí zabezpečiť fungovanie spoločnosti.

Určite už existujú etatisti, ktorí sa snažia o pozitívnu zmenu, ale ich viera v "autoritu" najčastejšie mení ich dobré úmysly na zlé činy, ich súcit na násilie a ich produktivita na palivo útlaku. Napríklad mnohí ľudia, ktorí vstupujú do ozbrojených síl, začínajú s ušľachtilým cieľom brániť svojich krajanov pred nepriateľskými cudzími mocnosťami a mnohí z tých, ktorí sa stanú "policajtní", tak robia s úmyslom pomáhať ľuďom a chrániť dobrých ľudí pred zlými. Akonáhle sa však stanú agentmi mýtickej šelmy známej ako "vláda"; okamžite prestávajú byť obhajcami vlastných hodnôt a vlastného vnímania dobra a zla a namiesto toho sa stávajú vykonávateľmi svojvoľných rozmarov politikov. V každej "vláde" v dejinách sa tí, ktorí sa vydávali za "obrancov", rýchlo, ak nie okamžite, zmenili na agresorov. Prvým činom takmer každého režimu je zavedenie nejakého druhu "zdanenia", násilné okradnutie poddaných, zvyčajne pod nezmyselnou zámienkou, že tak musí urobiť, aby mohol chrániť ľudí pred lupičmi. Je preto ironické, že toľko ľudí prijíma myšlienku, že "vláda" je jediným subjektom schopným chrániť dobro pred zlom. V skutočnosti len pri *absencii* poverčivosti "moci" môžu dobré úmysly rádoby ochrancov a obrancov skutočne slúžiť ľudstvu.

Napríklad súkromná domobrana vytvorená na obranu určitého obyvateľstva pred cudzími útočníkmi, o ktorej si jej členovia ani nikto iný nepredstavuje, že má nejakú zvláštnu "autoritu", sa bude riadiť osobným svedomím každého jednotlivého člena. Takáto organizácia môže byť mimoriadne účinným prostriedkom na uplatnenie oprávnenej obrannej sily, pričom je imúnna voči bežnej skorumpovanosti autoritárskych "ochranárskych" reťazcov. Člen súkromnej domobrany, ktorý netrpí bludom "authority", by nemohol a nikdy by nepoužil výhovorku, že "len plní rozkazy", aby sa pokúsil odmietnuť zodpovednosť za vlastné činy. Ak použije násilie, on a všetci v jeho okolí vedia, že sa *osobne* rozhodol a že je za to osobne zodpovedný a mal by sa osobne zodpovedať za svoje činy. Stručne povedané, súkromná, neautoritatívna domobrana by sa mohla stať represívnou len vtedy, ak by sa každý jednotlivec v nej osobne rozhodol takto konať. Naproti tomu "vládne" milície sa môžu stať utláčateľskými v dôsledku aj *jednej* skutočne zlomyseľnej osoby v reťazci velenia, ak tí pod ňou boli účinne vycvičení, aby verne plnili rozkazy.

Bez mýtu "autority" nebude každý konať zodpovedne alebo charitatívne. Keď každý človek prijme, že je zodpovedný sám za seba, je oveľa menej pravdepodobné, že dobrí ľudia budú plniť príkazy zlých ľudí, ako sa to neustále deje teraz, prostredníctvom viery v "autoritu". Etatisti sa často obávajú toho, čo môžu niektorí jednotlivci urobiť, ak ich "vláda" nebude obmedzovať. Mali by sa však obávať toho, čo títo jednotlivci môžu urobiť, ak *sa stanú* "vládou". Množstvo škôd, ktoré môže napáchať jeden nepriateľský, zlomyseľný jednotlivec sám, je nič v porovnaní so škodami, ktoré môže napáchať jedna nepriateľská, zlomyseľná "autorita" prostredníctvom poslušných, ale inak dobrých ľudí. Inak povedané, keby zlo páchali len zlí ľudia, svet by bol oveľa lepším miestom, než je dnes, keď v podstate dobrí ľudia neustále páchajú zlé činy, pretože im to prikázala domnelá "autorita".

Iný druh pravidiel

Bez viery vo "vládu" by si spoločnosť takmer určite vytvorili "pravidlá", ktoré by na prvý pohľad mohli pripomínať to, čo sa dnes nazýva "zákony". Bol by tu však zásadný rozdiel. Je legitímne a užitočné spísať a zverejniť pre všetkých vyhlásenie o dôsledkoch konania určitých vecí. Ľudia v jednom meste môžu napríklad zverejniť, že ak vás v ich meste prichytia pri krádeži, budete podrobení núteným prácam, kým svojej obeti trikrát nevrátite to, čo ste ukradli. Alebo obyvatelia nejakej štvrte môžu dať najavo, že ak vás tam chytia, ako šoférujete opitý, vezmú vám auto a zvalia ho do jazera. Ale hoci by takéto nariadenia predstavovali hrozby, zásadne by sa líšili od toho, čo sa teraz nazýva "zákony", a to z niekoľkých dôvodov:

1) Tí, ktorí sa skutočne vyhrážajú - tí, ktorí rozhodujú o tom, akú odplatu by oni *osobne* považovali za oprávnenú voči tým, ktorí ubližujú alebo ohrozujú ich blízkych - by sami niesli zodpovednosť za vyslovenie a uskutočnenie takýchto hrozieb.

2) Hrozby by si nevyžadovali žiadne voľby ani konsenzus. Jeden človek alebo tisíc ľudí spoločne by mohli vydať varovanie v podobe: "Ak ťa pristihnem pri *tomto*, urobím ti *toto*." Hrozby by sa nevnímali ako "vôľa ľudu", ale len ako vyjadrenie zámerov tých, ktorí varovanie skutočne vydali.

3) Legitímnosť takýchto hrozieb by sa neposudzovala podľa toho, kto ich vyslovil, ale podľa toho, či je hroziaci dôsledok (v očiach pozorovateľa) primeraný pre

spáchaný trestný čin. Nikto by necítil povinnosť súhlasiť s takouto hrozbou alebo ju dodržiavať, ak by ju považoval za nespravodlivú alebo neopodstatnenú.

4) Takéto varovania by nepredstierali, že menia morálku, ani by nevymýšľali žiadne nové "zločiny", ani by si nikto nepredstavoval, že takéto varovania sú legitímne len preto, že boli vydané (tak, ako ľudia dnes vnímajú autoritárske "zákony"). Namiesto toho by takéto varovania jednoducho predstavovali vyhlásenia o tom, čo tí, ktorí vyhrážajú, považujú za oprávnené. Preto namiesto autoritárskej formulky "Týmto *vyhlasujeme* nasledovné za nezákonné" by varovania zapadali do tejto šablóny: "Som presvedčený, že ak urobíte *toto*, mám právo reagovať *týmto* spôsobom."

Mnohí ľudia, ktorí boli vycvičení v "uctievaní authority", by sa takejto necentralizovanej metódy "slobodnej pre všetkých" medzi ľuďmi báli. "Ale čo ak," spýta sa etatista, "niekto napíše hrozbu, v ktorej sa píše, že ak sa mi nebude páčiť tvoje náboženstvo, tvoj účes alebo tvoje stravovacie návyky, tak ťa zabijem?" Skúmanie tejto otázky v kontexte spoločnosti, ktorá stále trpí poverou "authority", a v kontexte spoločnosti *bez* takejto viery ukazuje, aká nebezpečná je v skutočnosti povera "authority". Je pravda, že pri absencii viery vo "vládu" by jednotlivec mohol v neodôvodnených situáciách hroziť násilím. Nejde však o to, že každý bude automaticky myslieť a správať sa správne, ak nebudú existovať vládovia, ale o to, že takéto zlomyseľné sklony v ľuďoch by boli oveľa menej nebezpečné a deštruktívne *bez* viery v "autoritu", ktorá by ich legitimizovala.

Porovnajme napríklad, čo sa stane, keď niektorí jednotlivci ostro odmietajú konzumáciu alkoholu, a keď ju "autorita" zakáže. Je možné (aj keď nepravdepodobné), že jednotlivec v bezštátnej spoločnosti môže sám od seba vyhlásiť: "Konzumáciu alkoholu považujem za hriech, a ak zistím, že si pil, prídem k tebe domov so zbraňou, aby som ťa vyviedol z omylu." Každého, kto by tak urobil, by takmer určite presvedčil, ak nie slušnou argumentáciou, tak hrozbou odvetného násilia, že by svoju hrozbu nemal uskutočniť a mal by s takýmito hrozbami prestať. Je zrejmé, že jeden človek by sám o sebe nemohol spôsobiť útlak miliónom pijanov piva. Dokonca aj medzi ostatnými, ktorí tiež považovali pitie alkoholu za hriech, aj keby to bola väčšina, málokto by sa cítil oprávnený pokúšať sa násilím vnútiť svoje názory ostatným. Či už by si uvedomovali, že takáto agresia je neoprávnená! alebo by sa jednoducho báli, čo by sa im mohlo stať, keby sa o to pokúsili, v každom prípade by sa vyhli násilnému konfliktu.

Naopak, predpokladajme, že by skupina ľudí s označením "vláda" vyhlásila alkohol za "nelegálny" a vytvorila ťažko ozbrojený gang exekútorov, ktorí by lovili a

uväzniť každého, kto bol prichytený pri prechovávaní alkoholu. Keďže sa to skutočne stalo, nie je potrebné teoretizovať o výsledkoch. Vládnuca trieda v USA s prísľubom, že odstráni väčšinu neduhov spoločnosti, a s podporou verejnosti uzákonila v roku 1920 prohibíciu alkoholu. Spotreba alkoholu pokračovala, mierne sa znížila a okamžite vznikol čierny trh s výrobou a distribúciou alkoholu. Nesmierne výnosný, ale "nelegálny" trh viedol k násilným konfliktom, skokovému nárastu organizovaného zločinu a inej kriminality, k rozsiahlej korupcii vo "vláde", ako aj k brutálnym pokusom o potlačenie obchodu s alkoholom. Keď videli skutočné výsledky prohibície, väčšina ľudí sa čoskoro postavila proti nej a požadovala zrušenie osemnásteho dodatku, ktorý povoľoval prohibíciu na federálnej úrovni. A samozrejme, po skončení prohibície sa skončilo aj *všetko* súvisiace násilie - "vládne" násilie a súkromné násilie.

Na tomto príklade a na nespočetných ďalších je vidieť, že väčšina ľudí, ponechaná sama na seba, sa nebude snažiť násilím vnucovať svoje preferencie iným, ale bude sa snažiť vyhnúť násilným konfliktom. Ak však existuje "vláda", ktorú môžu ľudia použiť na násilné vnucovanie svojich hodnôt iným, ochotne ju o to požiadajú a nebudú cítiť hanbu ani vinu za to, že tak urobili. Ak by každý človek, ktorý vyslovil alebo sa pokúsil presadiť hrozbu (alebo "pravidlo", ako by sa to dalo nazvať), musel prevziať osobnú zodpovednosť za to, že tak urobil, a musel by sám na seba prevziať riziko, len veľmi málo ľudí by sa tak ochotne vyhrážalo svojim blíznym. Ale vzhľadom na prostriedok "authority" každý, kto verí vo "vládu", pravidelne ohrozuje všetkých svojich susedov, pričom za to, že tak urobil, nepreberá žiadnu zodpovednosť a nenesie žiadne riziko. Skrátka. viera v "autoritu" robí z každého, kto v ňu verí, zbojníka a zbabelca.

Organizácia bez "authority"

Keď sme už spomenuli, ako by sa ľudská spoločnosť zmenila, keby neexistoval mýtus "authority", je rovnako dôležité poznamenať, čo by sa *nezmenilo*. Z nejakého dôvodu si niektorí ľudia myslia, že "anarchia" - spoločnosť bez vládnucej triedy - sa rovná "každý sám za seba", pričom každý človek si musí sám vypestovať jedlo, postaviť dom a podobne. Dôsledkom takéhoto presvedčenia je, že ľudská spolupráca a obchod sa uskutočňujú len preto, že niekto "vládne". Samozrejme, že to tak nie je a nikdy nebolo. Ľudia obchodujú a spolupracujú v záujme vzájomného prospechu, ako možno vidieť na mnohých miliónoch obchodov a transakcií, ktoré sa už uskutočňujú bez akejkoľvek "vládnej" účasti.

Supermarkety sú príkladom vysoko organizovaného, úžasne účinného spôsobu distribúcie potravín, do ktorého sú zapojené tisíce jednotlivcov, z ktorých nikto nie je nútený k účasti, ale každý z nich tak robí pre svoj vlastný prospech. Každý, od poľnohospodárov, cez vodičov kamiónov, skladníkov, pokladníkov, manažérov obchodov až po majiteľov celých obchodných reťazcov, robí to, čo robí, pretože z toho má osobný prospech. Nikto nie je "legálne" povinný vyrobiť čo i len kúsok jedla pre niekoho iného, a *napriek tomu* sú stovky miliónov ľudí nasýtené a dobre nasýtené veľkým množstvom potravín vysokej kvality, ale za nízku cenu, čo je v podstate anarchistický systém výroby a distribúcie potravín.

Je to dôsledok ľudskej prirodzenosti a jednoduchej ekonomiky. Tam, kde je nejaký výrobok alebo služba potrebná, sa dá na ich poskytovaní zarobiť. A tam, kde sa dajú zaradiť peniaze, bude o ne súťažiť niekoľko ľudí alebo skupín ľudí, ktorí sa budú snažiť vyrábať lepšie a lacnejšie výrobky. Takýto "systém" - ktorý v skutočnosti žiadnym systémom nie je - automaticky "trestá" tých, ktorých výrobky sú horšie alebo príliš drahé, a odmeňuje tých, ktorí nájdu spôsob, ako poskytnúť ľuďom to, čo chcú, za lepšiu cenu. A vzdanie sa mýtu o "autorite" by tomu ani v najmenšom neprekážalo.

Povera o "autorite" v skutočnosti neustále zasahuje do ľudí, ktorí sa pokúšajú organizovať pre vzájomný prospech, a kladie im do cesty "dane", licenčné požiadavky, predpisy, inšpektorov a iné "právne" prekážky. Dokonca aj "zákony", ktoré majú údajne chrániť spotrebiteľov, zvyčajne nerobia nič iné, len *obmedzujú* možnosti, ktoré majú spotrebiteľia k dispozícii. Konečným výsledkom je, že mnohí podnikatelia, ktorí by sa inak museli sústrediť na výrobu lepšieho výrobku za lepšiu cenu, sa namiesto toho zameriavajú na lobovanie u "vlády", aby robila veci, ktoré znevýhodňujú alebo ničia konkurenčné podniky. Keďže mechanizmus "vlády" vždy spočíva v použití sily, nikdy nemôže pomôcť hospodárskej súťaži, môže ju len brzdiť. Inými slovami, namiesto toho, aby bol mýtus "moci" nevyhnutný pre organizovanú spoločnosť, je najväčšou *prekážkou* toho, aby sa ľudia organizovali v záujme vzájomného prospechu.

Obrana bez "autority"

Tí, ktorí trvajú na tom, že "vláda" je nevyhnutná, často nastoľujú otázku obrany a ochrany a tvrdia, že spoločnosť bez "vlády" by znamenala, že každý by mohol robiť čokoľvek, neexistovali by žiadne normy správania, žiadne pravidlá, žiadne dôsledky pre tých, ktorí sa rozhodnú spáchať krádež alebo vraždu, a že spoločnosť by sa preto zrútila

do

neustále násilie a chaos. Takéto obavy však vychádzajú z hlbokého nepochopenia ľudskej povahy a toho, čo je a čo nie je "vláda".

Obrana pred agresormi si nevyžaduje žiadnu špeciálnu "autoritu", žiadnu "legislatívu", žiadny "zákon" ani žiadnych "vymožitel'ov práva". Obranná sila je vo svojej podstate oprávnená bez ohľadu na to, kto ju vykonáva, a bez ohľadu na to, čo hovorí akýkoľvek "zákon". A mať formálne, organizované prostriedky na zabezpečenie takejto obrannej sily pre komunitu tiež nevyžaduje "vládu" alebo "zákon". Každý jednotlivec má právo brániť sa sám alebo brániť niekoho iného. Môže sa rozhodnúť, že si na poskytnutie obranných služieb najme niekoho iného, buď preto, že nie je fyzicky schopný brániť sa sám, alebo len preto, že by radšej zaplatil niekomu inému, aby to urobil. A ak sa niekoľko ľudí rozhodne zaplatiť si organizáciu vycvičených bojovníkov so zbraňami, vozidlami, budovami a inými prostriedkami, ktoré potrebujú na obranu celého mesta, títo ľudia majú tiež toto právo.

V tomto bode väčšina veriacich vo "vládu" bude protestovať a hovoriť: "To je všetko, čo vláda je." Ale to *nie je pravda*. A práve tu sa ukazuje rozdiel. To, na čo jednotlivec *nemá právo* - na čo nemá právo žiadna skupina ľudí, bez ohľadu na to, ako veľká je - je najímať niekoho iného (jednotlivca alebo skupinu), aby robil niečo, na čo *nemá právo žiadny* priemerný jednotlivec. Nemôžu si oprávnené najat' niekoho, aby spáchal krádež, aj keď to nazvú "zdanením", pretože priemerný jednotlivec nemá právo kraďnúť. Nemôžu si oprávnené najat' niekoho, kto by špehoval a násilne kontroloval rozhodnutia a správanie ich susedov, aj keď to nazývajú "reguláciou". Tí v bezštátnej spoločnosti by sa cítili oprávnení najímať si niekoho na použitie sily len veľmi obmedzenými spôsobmi a vo veľmi obmedzených situáciách, v ktorých má *každý* jednotlivec právo použiť silu: na obranu proti agresorom. Naproti tomu väčšina toho, čo takzvaní "ochrancovia" vo "vláde" robia, je *páchanie* agresívnych činov, nie obrana proti nim.

Niektoré z činností, ktoré sa dnes označujú ako "policajná práca" - vlastne všetko, čo "polícia" robí a čo je v skutočnosti legitímne, ušľachtilé, spravodlivé a užitočné pre spoločnosť - by existovalo aj bez mýtu "authority". Vyšetrovanie priestupkov a zadržiavanie skutočných zločincov - teda ľudí, ktorí škodia iným, nielen ľuďom, ktorí neposlúchajú politikov - by pokračovalo aj bez mýtu "authority" ako niečo, čo by takmer každý chcel a za čo by bol ochotný platiť. Svedčí o tom skutočnosť, že okrem "ochranných" služieb "vlády", ktoré je každý nútený financovať, už existujú súkromní detektívi a súkromné bezpečnostné spoločnosti.

Bol by tu len jeden rozdiel, hoci je to rozdiel zásadný: tí, ktorí vykonávajú prácu vyšetrovania a ochrany, by sa pri absencii povery o "autorite" vždy považovali za osoby, ktoré majú presne rovnaké práva ako všetci ostatní. Aj keď by zrejme boli lepšie vybavení a kvalifikovanejší na vykonávanie svojej práce ako priemerný občan, ich činy by sa posudzovali podľa rovnakých kritérií, ako sa posudzujú činy kohokoľvek iného, čo vôbec nie je prípad takzvaných "vymožitel'ov práva". Súkromní poskytovatelia ochrany by tiež posudzovali *svoje vlastné* konanie nie podľa toho, či im nejaká "autorita" niečo prikázala, alebo či ich konanie bolo "vládou" považované za "zákonné", ale podľa toho, či toto konanie bolo podľa ich vlastného osobného názoru vo svojej podstate oprávnené. Výhovorka, že "len plnili rozkazy", by nielenže nepresvedčila širokú verejnosť, ale samotní agenti by takúto výhovorku nemohli ani vo vlastnej mysli použiť na to, aby sa vyhli zodpovednosti za svoje činy, pretože nikto by sa k nim nehlásil ako k "autorite".

Na neautoritársku "políciu" - ak by sa tak vôbec dala nazvať - by sa pozeralo úplne inak ako na "vládných" agentov v súčasnosti. Nemali by právo robiť nič, na čo by nemala právo iná osoba. Mohli by chodiť na miesta, vypočúvať ľudí, používať silu alebo robiť čokoľvek iné len v situáciách, keď by ktokoľvek iný bol oprávnený robiť to isté. V dôsledku toho by priemerný človek nemal dôvod pociťovať v ich prítomnosti nervozitu alebo sebavedomie, ako to teraz robí väčšina ľudí v prítomnosti "strážcov zákona". Ľudia by necítili o nič väčšiu povinnosť podriaďovať sa výsluchu, prehliadke alebo čomukoľvek inému, o čo ich požiadajú súkromní ochrancovia, ako keby ich o to požiadal nejaký cudzinec na ulici. A ak by sa súkromný ochranca začal správať urážlivo alebo dokonca násilne, jeho obeť by mala právo reagovať rovnako, ako keby sa takto správal ktokoľvek iný. A čo je ešte dôležitejšie, jednotlivec, ktorý by sa bránil agresii zo strany súkromného ochrancu, by mal v takom prípade podporu svojich susedov, pretože jeho susedia by si nepredstavovali žiadnu povinnosť klaňať sa niekomu kvôli nejakému odznaku alebo nejakému "zákonu".

Najlepšou ochranou proti tomu, aby sa obranná organizácia stala skorumpovanou alebo "nekontrolovateľnou", je možnosť zákazníkov jednoducho prestať platiť. Samozrejme, nikto nechce platiť za to, aby ho nejaký gang utláčal, ale väčšina ľudí tiež nechce platiť gangu za to, aby utláčal niekoho iného. Tak ako si priemerný človek želá, aby boli chytení a zastavení zloději a vrahovia, chce sa postarať aj o to, aby sa neubližovalo nevinným. Ak by zákazníci nejakej súkromnej ochranej spoločnosti zistili, že ich "ochrankári" obťažujú a napádajú nevinných ľudí - teda taký druh správania, ktorému majú zabrániť - zákazníci by okamžite zmizli a zločinci by prišli o prácu. A ak by sa

absencii akejkol'vek deklarovanej "authority" sa zločinci rozhodli pokúsiť sa *prinútiť* svojich bývalých zákazníkov, aby naďalej platili, reakcia ľudí by bola rýchla a tvrdá, pretože nikto by necítil žiadnu "zákonnú" povinnosť nechať sa utláčať.

Neautoritatívny systém ochrany by tiež postrádal ďalší obzvlášť absurdný aspekt takmer všetkých "vládných" foriem "ochrany". Pre "vlády" je štandardné nielen nútiť ľudí financovať "obranné" systémy, ale dokonca odmietnuť ľudom povedať, čo všetko financujú. Americká "vláda", a najmä CIA (hoci mnohé iné agentúry sa tiež zapájajú do tajných operácií), vynaložila desaťročia a *bilióny* dolárov, z ktorých veľká časť stále nie je vyúčtovaná, na operácie, o ktorých jej "zákazníci" - Američania - nesmú vedieť. Každý, kto by sa pokúsil povedať Američanom, čo všetko sa financuje, by bol uväznený - alebo ešte horšie - za porušenie "národnej bezpečnosti". S takmer neobmedzenou mocou, takmer neobmedzenými finančnými prostriedkami a povolením robiť všetky svoje činy v tajnosti je úplne absurdné predstavovať si, že by armáda a CIA robili len užitočné, spravodlivé veci. Američania sa skutočne čoraz viac dozvedajú, že CIA sa už desaťročia zaoberá pašovaním drog a zbraní, mučením, vraždami, kupovaním vplyvu u zahraničných vlád, dosadzovaním bábkových diktátorov a všetkými druhmi ďalších deštruktívnych a zlých praktík. Dokonca aj prezident Harry Truman, ktorý CIA vytvoril, neskôr vyhlásil, že by to nikdy neurobil, keby vedel, že sa z nej stane "americké gestapo". Každá *súkromná* spoločnosť, ktorá by ponúkala ochranné alebo obranné služby, by nezískala žiadnych zákazníkov, ak by jej predajný slogan znel: "Ak nám dáte obrovské sumy peňazí, ochránime vás; len vám nepoviem, za čo platíte, a nepoviem vám, čo robíme a ako to robíme." Jediný dôvod, prečo "vláda" dostáva finančné prostriedky na základe takejto absurdnej premisy, je ten, že svoje peniaze získava násilným donútením, nie dobrovoľným obchodom. Ľudia nemajú na výber, či ju budú financovať, alebo nie.

Existuje ešte jeden absurdný aspekt "ochrany" prostredníctvom "vlády", ktorý by sa nikdy nevyskytol u súkromných poskytovateľov obrany a ochrany. Autoritárske režimy pod zámienkou "kontroly zbraní" a iných zbraňových "zákonov" často násilne bránia ľudom, aby sa mohli brániť, pričom sa smiešne vyhlasuje, že sa to robí pre bezpečnosť samotných ľudí, ktorí sú odzbrojovaní. Tí, ktorí sú pri moci, dobre vedia, že odzbrojená verejnosť je bezmocná verejnosť, a presne to tyrani chcú. Predstava, že človeku, ktorému nevadí porušovanie "zákonov" proti krádeži alebo vražde, bude vadiť porušovanie "zákonov" o zbraniach, je absurdná. Štatistiky kriminality aj zdravý rozum ukazujú, že prijatie "zákona" proti súkromnému vlastníctvu zbraní bude mať vplyv len na "ľudí dodržiavajúcich zákony", pričom výsledkom bude, že v podstate dobrých ľudí bude nakoniec menej

schopní brániť sa proti agresorom. A to je presne to, čo politici chcú, pretože majú najväčšiu a najsilnejšiu bandu agresorov v okolí. Je zbytočné hovoriť, že ak niekto hľadá ochranu pred agresormi, nebude dobrovoľne platiť firme, aby mu násilím odobrala jeho *vlastné* prostriedky sebaobrany.

Okrem toho by sa násilné strety medzi políciou a civilistami zjavne znížili alebo by vôbec neexistovali, keby ľudia jednoducho prestali financovať všetkých "ochrancov", ktorí sa stali agresormi. Napríklad veľká časť rasového napätia a násilia v dejinách USA bola výsledkom toho, že bieli "ochrancovia zákona" utláčali a zneužívali čiernych civilistov. Namiesto toho, aby "zákon" pôsobil ako civilizačný vplyv, používal sa ako zámienka na násilnú agresiu. Ak by si obyvatelia černošskej štvrte mohli vybrať, zrejme by dobrovoľne neplatili za to, aby ich pravidelne zastrašovali a napádali rasistickí, sadistickí bieli hrdlorezi. Aj mnohé iné násilné zrážky v USA a inde boli výsledkom toho, že ľudia boli naštvaní na to, čo im robila ich vládnuca trieda. Patrí sem masaker tisícov demonštrantov na námestí Tchien-an-men čínskou armádou v roku 1989, zabitie niekoľkých protivojnových demonštrantov Národnou gardou v Kent State v Ohio v roku 1970 atď. V Spojených štátoch sa verejné demonštrácie a protesty proti "vládnej" politike čoraz častejšie končia autoritárskymi útokmi proti demonštrantom, pri ktorých sa používa slzotvorný plyn, obušky, paralyzéry, gumové projektily atď. Je zrejme, že žiadna skupina ľudí by dobrovoľne nezaplatila za gang, ktorý tým istým ľudom násilne bráni vyjadriť svoj názor. Ešte dôležitejšie je, že motiváciou takýchto protestov je takmer vždy nespokojnosť s tým, čo "vládni" predstavitelia robia proti vôli ľudí (aspoň niektorých :on ľudí). Ak by každý človek mohol míňať svoje vlastné peniaze namiesto toho, aby bol nútený financovať centralizovanú, autoritársku agendu, nebol by dôvod, aby k väčšine tohto typu protestov a z nich vyplývajúcich stretov vôbec dochádzalo.

Neautoritatívny ochranca by robil len veci, ktoré by on a jeho zákazníci považovali za opodstatnené, čo by bolo pravdepodobne spísané v zmluve, v ktorej by sa ochranca zaviazal poskytovať konkrétne služby za konkrétny poplatok. Porovnajte to so štandardnou "vládnou" verziou "ochrany": "Násilím vám zoberieme toľko peňazí, koľko budeme chcieť, a rozhodneme, čo pre vás urobíme, ak vôbec niečo." Väčšina ľudí chce zastaviť agresorov a ochrániť nevinných. Na slobodnom trhu môže spoločnosť uspieť tak, že dá zákazníkovi to, čo chcú. Na rozdiel od "vlády", ak by sa súkromná obranná spoločnosť musela spoliehať na ochotných zákazníkov, mala by obrovskú motiváciu nebyť nedbalá, plytvajúca, zneužívajúca alebo skorumpovaná. Ak by ľudia mohli svoje obchody preniesť inam, vždy by existovala súťaž o to, kto dokáže najefektívnejšie poskytovať skutočnú spravodlivosť. Aby súkromná ochranná spoločnosť uspela, musela

by preukázat, že

svojim zákazníkom, že: je veľmi dobrá v tom, aby zistila, kto je vinný a kto nie; 2) je veľmi dobrá v tom, aby zabezpečila, že nevinní nebudú obťažovaní, napádaní alebo ohováraní; 3) je veľmi dobrá v tom, aby zabezpečila, že skutočne nebezpeční ľudia budú chytení a bude im zabránené v ďalšom škodení; 4) veľmi dobre zabezpečuje, že obeť trestných činov dostanú akúkoľvek možnú náhradu; a 5) veľmi dobre zabezpečuje, že tí, ktorí urobili niečo zlé, ale nemusia byť úplne vylúčení zo spoločnosti, sa dostanú do prostredia, kde sa ich postoj a správanie môžu skutočne zlepšiť. Naproti tomu "vládni" prokurátori sa špecializujú na to, aby vždy démonizovali obvinených, a vždy majú motiváciu dosiahnuť odsúdenie (alebo vynútené priznanie známe ako "dohoda o vine a treste") bez ohľadu na vinu alebo nevinu obvineného; "vládne" súdy neustále prepúšťajú ľudí, ktorí stále predstavujú zjavné nebezpečenstvo pre ostatných, zatiaľ čo držia pod zámkom milióny ľudí, ktorí nikomu neublížili; "vládny" väzenský systém kvôli tomu, ako sú väzni ponižovaní, zneužívaní a napádaní "dozorcami", ako aj inými väzňami, robí z frustrovaných a nahnevaných ľudí ešte frustrovanejších a nahnevanejších ľudí, z nevinných ľudí robí zločincov a zo zločincov ešte horších zločincov. A Američania sú nútení financovať tento deštruktívny systém, či už chcú alebo nie.

Ďalším dôležitým bodom je, že v prípade súkromnej ochrannej spoločnosti, ak jeden "ochranca" začne zneužívať, povest' a kariéra každého ďalšieho ochrancu závisí od odhalenia a odstránenia zločincov. Naproti tomu je dnes všeobecne známe, že "vládne" policajné zložky budú v prvom rade chrániť svojich vlastných. Keď je jeden policajt prichytený pri niečom korupčnom, "nezákonnom" alebo násilnom, takmer bez výnimky ho všetci ostatní policajti pomôžu utuľtať alebo obhájiť. Fungujú na základe mentality gangov, pretože ľudia, ktorí sú nútení platiť ich platy, *nie sú* ľudia, ktorým sa v skutočnosti musia zodpovedať. Ako väčšina "štátnych" zamestnancov sa zodpovedajú politikom a verejnosť považujú za dobytok, nie za zákazníkov. Naopak, široká verejnosť by súkromných ochrancov považovala za svojich priateľov, spojencov a zamestnancov, a čo je dôležitejšie, za *rovnocenných*. Nevnímali by ich ako "autoritu", pred ktorou sa musia klaňať, ani ako neustálu potenciálnu hrozbu, ktorej sa treba obávať. Všetci vrátane najatého ochrancu by uznali, že ochranca nemá viac práv ako ktokoľvek iný. Všetci by vedeli, že ak by sa najatý ochranca niekedy dopustil krádeže, napadnutia alebo vraždy, vnímali by ho a zaobchádzali by s ním presne tak, ako by vnímali a zaobchádzali s ktorýmkoľvek iným zločincov.

Skutočný ochranca, ktorý bráni slobodu a majetok, nielenže nevyžaduje vieru v "autoritu", ale vyžaduje absenciu tejto viery. Ten, kto si predstavuje, že má

právo násilne ovládať všetkých ostatných - aj keď len "obmedzeným" spôsobom - bude podľa toho s ľuďmi zaobchádzať. "Strážca zákona", ktorý rozdáva pokuty za nejasné priestupky, zadržiava a vypočúva ľudí bez oprávneného dôvodu a zdá sa, že vždy hľadá dôvod na zasahovanie do každodenného života ľudí, nie je ochranca a nezaslúži si rešpekt ani spoluprácu. Na druhej strane, neautoritatívny ochranca by nebol ničím iným ako normálnym človekom, ktorý má rovnaké práva ako všetci ostatní, hoci je možno častejšie ozbrojený a lepšie vycvičený vo fyzickom boji ako väčšina ostatných. Vníмали by ho skôr ako suseda, ktorého treba zavolať v prípade problémov, než ako agenta bandy zločincov, ktorá v prvom rade slúži vládnucej triede. A práca ochrancu, bez akejkoľvek špeciálnej "authority", moci alebo postavenia, by priťahovala najmä tých, ktorí chcú skutočne chrániť nevinných, ale nepriťahovala by tých, ktorí chcú len možnosť vykonávať moc a kontrolu nad inými - ľudský nedostatok, ktorý práca moderných "orgánov činných v trestnom konaní" živí. To neznamena, že by súkromní ochrancovia nikdy neurobili nič zlé. Stále by to boli ľudia, schopní zlého úsudku, nedbanlivosti a dokonca zlého úmyslu, tak ako všetci ostatní. Nemali by však "zákonné" *povolenie* robiť zle a nemali by žiadny "systém", žiadny "zákon", žiadnu "autoritu", ktorú by mohli obviňovať zo svojho konania alebo za ktorú by sa mohli schovať, aby sa vyhli hnevu svojich obetí. Ak by niekedy konali ako agresori, odplata by bola istá a rýchla. V populácii, ktorá sa vzdala povery o "autorite", by sa proti akejkoľvek skupine ochrancov, ktorá by sa rozhodla stať skupinou vydieračov, hrdlorezov a tyranov, "nehlasovalo", nežalovalo by sa, ani by sa na ňu nesťažovalo u nejakej "authority". Boli by zastrelení. Jediné, čo umožňuje dlhodobý, rozsiahly útlak akéhokoľvek ozbrojeného obyvateľstva, je viera v "autoritu" medzi *obeťami* útlaku. Bez nej nie je možné si ich podmaniť alebo nad nimi dlho vládnuť.

Odstrašujúce prostriedky a stimuly

Niektorí predpokladajú, že keby nebolo "vlády", podvodníci by si mohli robiť, čo sa im zachce, bez akýchkoľvek následkov. Opäť to svedčí o hlbokom nepochopení ľudskej povahy a toho, čo je "vláda". V skutočnosti viera vo "vládu" nijako nepridáva na účinnosti akéhokoľvek systému obrany a ochrany.

Ľudí, ktorí používajú agresiu voči iným, ako je napadnutie, krádež a vražda, zjavne neobmedzuje ich vlastná morálka ani rešpektovanie vlastníctva ich obetí. Môžu sa však rozhodnúť nespáchať konkrétny trestný čin, ak si predstavujú riziko ujmy pre seba. Tomu sa hovorí "odstrašujúci účinok". A odstrašujúce prostriedky podľa definície *nemajú*

závisia od apelovania na svedomie útočníka, ale využívajú jeho pud sebazáchovy. Povedané na rovinu, posolstvo, ktoré pôsobí na skutočných zločincov, nie je: "Nerob to, lebo je to zlé"; posolstvo je: "Nerob to, lebo sa ti niečo stane." Predpokladaná morálna spravodlivosť alebo "autorita" hrozby voči budúcemu agresorovi je pre účinnosť odstrašujúceho prostriedku irelevantná. Či už ide o "policajta", psa, nahnevaného majiteľa domu alebo dokonca iného zlodēja, jedinou otázkou v mysli útočníka je, či pravdepodobne utrpí bolesť alebo smrť, ak sa pokúsi niekoho okradnúť alebo napadnúť.

Odradenie od iných druhov zlého správania, ktoré nie sú také závažné alebo do očí bijúce ako krádež alebo útok, si tiež nevyžaduje "autoritu". Niektorí tvrdia, že bez "vládnych" inšpektorov a regulačných orgánov by každý podnik vydával nekvalitné a nebezpečné výrobky. Takéto tvrdenie však opäť vychádza z hlbokého nepochopenia ľudskej povahy a ekonomiky. Bez ohľadu na to, aký chamtivý alebo sebecký môže byť podnikateľ, nemôže byť dlhodobo úspešný, ak predáva výrobky, ktoré nevyhovujú jeho zákazníkom. Ten, kto vedome predáva chybný výrobok alebo skazené potraviny, bude mať málo zákazníkov, ak vôbec nejakých. Svedčí o tom množstvo veľmi drahých "stiahnutí z trhu", ktoré mnohé spoločnosti dobrovoľne vykonávajú, a to aj v prípade relatívne banálnych chýb alebo problémov. Na rozdiel od súčasnej situácie, keď sa moc "vlády" využíva na podporu a ochranu nezodpovedných a deštruktívnych korporácií, na skutočne slobodnom trhu s informovanými spotrebiteľmi a otvorenou hospodárskou súťažou by sa korupcia a zločin nevyplácali a podniky by sa nemohli chrániť pred dôsledkami svojej nezodpovednosti.

"Vládni" inšpektori a regulačné orgány sú motivovaní ukladať ľuďom pokuty a presadzovať "zákony" a "nariadenia" bez ohľadu na to, či majú nejaký zmysel. Naproti tomu systém súkromných inšpektorov, ktorý sa zodpovedá len ľuďom, ktorí chcú vedieť, čo je bezpečné, a ktorý nemá žiadne donucovacie právomoci, nemá motiváciu zasahovať do podnikania alebo vymýšľať veci, na ktoré by sa mohli sťažovať. Podniky by mohli *dobrovoľne* prizvať súkromné kontroly svojich výrobkov alebo zariadení, ako to už robia Underwriters Laboratories ("UL"), Consumer Reports a iné, aby mohli verejnosti ukázať nezaujatý názor na to, aké bezpečné a spoľahlivé sú ich výrobky. Mnohé spoločnosti to dnes robia popri tom, že musia preskakovať všetky byrokratické obruče, ktoré im "vlády" stavajú do cesty.

Mnohé iné záležitosti by sa dali riešiť podobným, neautoritatívnym spôsobom. Súkromní stavební inšpektori, ktorých už využívajú mnohé realitné spoločnosti, by mali za úlohu v mene potenciálnych kupujúcich určiť, nakoľko je budova bezpečná a zdravá. Okrem

súkromných

inšpektorov, reštaurácie by mohli jednoducho pozvať potenciálnych zákazníkov, aby si sami prezreli ich zariadenia. Všetky tieto činnosti by boli dobrovoľné. Podnik by sa mohol rozhodnúť, že neumožní žiadne kontroly, a potenciálni zákazníci by sa mohli rozhodnúť, či tento podnik navštívia alebo nie.

Skutočnosť, že sa predpokladá, že toľko vecí je problémom pre "autoritu", je znakom intelektuálnej lenivosti. Zákazníci chcú kvalitné výrobky a podnikatelia, ktorí chcú byť úspešní, musia poskytovať kvalitné výrobky. Je preto v záujme oboch, aby dokázali objektívne preukázať kvalitu ponúkaných výrobkov. Na rozdiel od stereotypu zlého, chamtivého a ziskuchtivého podnikateľa je v slobodnej spoločnosti možné zbohatnúť poskytovaním výrobkov a služieb, ktoré sú pre zákazníka skutočne prospešné. Takmer všetky nečestné schémy, ktoré sú dlhodobé ziskové, sú tie, ktoré násilne vytvorila alebo schválila "vláda", ako napríklad podvod s "frakčným bankovníctvom", "legálny" podvod s falšovaním peňazí nazývaný "menová politika", súdne spory a podobne.

Aj bez "vlády" by občas dochádzalo k vážnym konfliktom. Predpokladajme napríklad, že by továreň vypúšťala toxický odpad do rieky a zabíjala všetky ryby v dolnom toku na cudzom pozemku, čo by predstavovalo formu neoprávneného vstupu na cudzí pozemok a ničenia majetku. Neexistencia "authority" by nebránila obetiam, aby s tým niečo urobili; v skutočnosti im to môže uľahčiť. Namiesto žaloby na "štátnom" súde, kde sa sudca dá podplatiť, aby podporil miliardový podnik, by reakciou mohlo byť niečo účinnejšie, aj keď sa to zdá byť menej civilizované. Ľudia, ktorí žijú pri rieke, môžu urobiť niečo také jednoduché, ako povedať majiteľovi továrne, že ak bude naďalej umožňovať, aby jeho znečistenie prúdilo na ich pozemky, fyzicky zničia jeho továreň.

Je zrejmé, že existujú aj slušnejšie a pokojnejšie spôsoby riešenia problému, ako napríklad bojkot alebo zverejnenie priestupku. Tak či onak, ľudia môžu vytvoriť účinný odstrašujúci prostriedok proti nevhodnému správaniu, *najmä* ak nie je zapojená "vláda", ktorú možno podplatiť a skorumpovať. Mnohé príspevky na volebné kampane sa v súčasnosti rovnajú len úplatkom za to, aby sa "vládne" regulačné orgány "pozerali inam". Podobne aj "vládne" súdy môžu ľahko nájsť dôvody na zamietnutie takmer každej žaloby, čím umožňujú prosperitu bohatým zločincovi (takým, ktorí majú skutočné obete).

Klišé o chamtivom, zlom podnikateľovi často opomína skutočnosť, že rozsiahle zločiny sa zvyčajne páchajú v *spolupráci* s "vládnymi" úradníkmi. Bez ochrany pred

"vlády", aj ten najchamtivejší a najbezcitnejší obchodník by mal obrovskú motiváciu nenahnevať svojich zákazníkov do takej miery, aby prestali kupovať jeho výrobky, alebo do takej miery, aby proti nemu násilne reagovali.

Väčšina ľudí by sa väčšinou zdráhala použiť silu, pretože by vedeli, že zodpovednosť aj riziko za to nesú oni sami. Existovala by obrovská motivácia riešiť spory a nezhody mierovou cestou a vzájomnou dohodou. Na druhej strane, keď prevláda viera vo "vládu", *neexistuje žiadna* motivácia riešiť veci mierovou cestou, pretože víťazstvo v "politickom" boji nepredstavuje žiadne riziko pre tých, ktorí obhajujú násilie prostredníctvom "vlády". Bez vládnucej triedy, ktorá by mohla nariekať a legislatívne vnučovať všetkým nejakú centrálnu agendu, by ľudia boli nútení riešiť sa navzájom ako rozumní dospelí, a nie ako uľňukané, nezodpovedné deti. Ľuďom by oveľa lepšie poslúžili pokusy o spoluprácu a mierový kompromis, než boj o to, kto sa zmocní meča "vlády". Keď sa šikanovanie a agresia už nebudú uznávať za legitímne formy ľudskej interakcie, ľudia sa z nevyhnutnosti naučia "hrať pekne".

Anarchia v akcii

Hoci sa mnohí ľudia desia myšlienky na "anarchiu", pravdou je, že takmer každý človek zažíva "anarchiu" pravidelne. Keď idú ľudia nakupovať potraviny alebo si prezerajú tovar v obchodnom centre, vidia výsledky neautoritárskej, vzájomnej spolupráce. Nikto nie je nútený vyrábať žiadne z ponúkaných výrobkov, nikto nie je nútený nič predávať a nikto nie je nútený nič kupovať. Každá osoba koná vo svojom vlastnom záujme a všetci zúčastnení - výrobca, predávajúci aj kupujúci - z tejto dohody profitujú. Všetci jednotlivci majú prospech a spoločnosť vo všeobecnosti má prospech bez akéhokoľvek nátlaku alebo vládcov. Existuje nespočetné množstvo príkladov vzájomne dobrovoľných, kooperatívnych, mierových, efektívnych a užitočných podujatí a organizácií, ktoré nezahŕňajú "vládu". Napriek tomu, hoci existuje nespočetné množstvo ľahko dostupných príkladov toho, aká efektívna, organizovaná a produktívna je "anarchistická" interakcia v porovnaní s takmer všetkými "vládnymi" snahami, ľudia si stále predstavujú, že *neustále* vzájomné pôsobenie ľudských bytostí ako rovných by viedlo k chaosu a chaosu.

Keď sa autá stretávajú na štvorprúdovej zastávke alebo keď ľudia prechádzajú po chodníku, je to "anarchia" v akcii. Miliardy krát každý deň sa ľudia striedajú, nechávajú miesto iným a tak ďalej bez toho, aby im to prikázala nejaká "autorita". Niekedy sú ľudia

bezohľadné, ale aj tak len veľmi zriedkavo dôjde k vážnemu konfliktu - k niečomu vážnejšiemu ako k hrubému gestu alebo nahnevanému slovu. Potenciálne konflikty, od veľmi drobných vecí až po vážnejšie záležitosti, sa vyskytujú miliardu krát každý deň a v drvivej väčšine prípadov sa vyriešia bez násilia a bez účasti akejkoľvek "autority". Aj v prípade závažnejších problémov ľudia často nájdu spôsob, ako dosiahnuť vzájomnú dohodu. Hoci organizované, mimovládne metódy riešenia sporov - pomocou rozhodcov, vyšetrovania a vyjednávania - môžu pokojne vyriešiť aj veľké nezhody, väčšina konfliktov záujmov sa nikdy nedostane tak ďaleko. Väčšina ľudí sa väčšinou snaží vyhnúť potenciálnym stretom s inými ľuďmi alebo ich rýchlo vyriešiť.

Aj keď niektorí ľudia poukazujú na takéto veci ako na ukazovateľ prirodzenej dobroty človeka, často je tu ešte iný faktor. Väčšina ľudí jednoducho nechce mať problémy a stres, ktoré sú spojené s konfrontáciami, a najmä nechce riskovať, čo je spojené s násilnými konfrontáciami. Mnohí ľudia dosť často "nastavujú druhé líce", nie nevyhnutne preto, že sú trpezliví a milujúci, ale jednoducho preto, aby sa nemuseli obťažovať časovo náročnými a zbytočnými hádkami. Mnohí, keď sa stretnú s niekým, kto robí niečo nepríjemné, to jednoducho "nechajú tak", pretože majú dôležitejšie veci na starosti. Vo väčšine ľudí je silná tendencia "vychádzať s niekým", aj keď len kvôli vlastnému prospechu. A keby neexistovala žiadna "autorita", ku ktorej by sa dalo utiecť - žiaden obrovský štát, kde by sa dalo vyplakať na mamu alebo otca -, ľudia by riešili veci ako dospelí oveľa častejšie ako teraz. Tým nechcem povedať, že bez "autority" by sa každý rozdiel v názoroch skončil pokojne a spravodlivo, ale *dostupnosť* obrovského klubu "vlády" je neustálym pokušením pre každého, kto má zášť alebo chce niekomu ublížiť, alebo chce získať nezaslúžené bohatstvo prostredníctvom "súdneho sporu". Keby ho nebolo, menej ľudí by preťahovalo alebo stupňovalo nezhody či spory. Či už z dobročinnosti, zbabelosti, alebo len z túžby vyhnúť sa bolestiam hlavy v dôsledku dlhotrvajúcich konfliktov, mnohí ľudia - dokonca aj tí, ktorí majú oprávnenú sťažnosť na niekoho iného - jednoducho nechajú minulosť minulosťou a žijú ďalej.

Aj bez takýchto príkladov je úplne iracionálne tvrdiť, že ľudia by nemohli "vychádzať" bez "vlády", keď všetko, čo "vláda" robí, teda používanie násilia a hrozby násilia na ovládanie ľudí, je presným *opakom* "vychádzania". Predstava, že mierové spolužitie si vyžaduje agresiu a nátlak, je logicky smiešna. Jediné, čo vnášanie "moci" do situácie zaručuje, je, že *nedôjde k* nenásilnému, mierovému riešeniu veci. Keď niekto opisuje spoločnosť, akú by chcel vidieť, takmer vždy opíše stav nenásilia, vzájomnej spolupráce a tolerancie. Inými slovami, to, čo opíše, je úplný

protiklad násilia a donucovania "autority". Napriek tomu, že sme boli vychovaní tak, aby sme si "autoritu" predstavovali ako dôležitú a pozitívnu súčasť spoločnosti, ľudia sa stále snažia dosiahnuť mier prostredníctvom vojny, snažia sa dosiahnuť spoluprácu prostredníctvom nátlaku, snažia sa dosiahnuť toleranciu prostredníctvom netolerancie a snažia sa dosiahnuť ľudskosť prostredníctvom brutality. Takéto šialenstvo je priamym dôsledkom toho, že ľudia sú naučení rešpektovať a poslúchať "autoritu".

Anti-autoritatívne rodičovstvo

Výchova je tak často založená na autoritárstve, že si mnohí ani nevedia predstaviť, ako by mala vyzeráť výchova bez autoritárstva. Je dôležité rozlišovať, aký vplyv by mala strata povery o "autorite" na výchovu. Neznamenaloby to, že rodičia by nekládli žiadne obmedzenia na to, čo ich deti môžu robiť, ani by to nevyklúčovalo, že rodičia budú v mnohých situáciách kontrolovať deti proti ich vôli. Dramaticky by to však zmenilo myslenie rodičov aj detí.

V dnešnej dobe väčšina ľudí považuje učenie detí, čo je správne a čo nie, a učenie ich poslušnosti za to isté. Rodič však môže dieťaťu prikázať, aby urobilo niečo zlé, rovnako ľahko ako mu môže prikázať, aby urobilo niečo správne. Na rozdiel od toho, čo učí autoritatívna výchova, skutočnosť, že rodič vydal príkaz, neznamená, že je automaticky správny, a nezaväzuje dieťa, aby ho poslúchlo. Ak napríklad rodič prikáže dieťaťu, aby kradlo v obchode, dieťa nemá žiadnu morálnu povinnosť to urobiť a neposlušnosť by bola úplne oprávnená (hoci pravdepodobne nebezpečná). Samozrejme, dieťa nemusí pochopiť, že krádež je zlá, ak mu rodičia povedali, aby kradlo.

Na druhej strane môže rodič uložiť dieťaťu nevyhnutné a odôvodnené obmedzenie, ktoré sa dieťaťu nepáči a ktoré nepovažuje za odôvodnené. V oboch prípadoch je dieťa povinné robiť len to, čo považuje za správne. Alternatívou by bolo, že má morálnu povinnosť robiť to, čo považuje za *nesprávne*, čo je nemožné. A práve v tom spočíva rozdiel: autoritatívny rodič učí dieťa, že poslušnosť je sama osebe morálnym imperatívom bez ohľadu na príkaz (napr. "Pretože som tvoj otec a povedal som to!"). Neautoritatívny rodič môže dieťaťu tiež ukladať obmedzenia, ale nevyžaduje, aby sa to dieťaťu *páčilo*, ani sa netvári, že takéto obmedzenia sú spravodlivé len preto, že ich uložil rodič. Inými slovami, neautoritatívny rodič môže vidieť potrebu, pretože dieťa ešte nemá dostatok vedomostí alebo pochopenia, aby bolo dostatočne kompetentné robiť všetky svoje vlastné rozhodnutia, vnútiť dieťaťu určité obmedzenia (týkajúce sa času spánku, stravy atď.), ale

netvrdí, že

dieťa má morálnu povinnosť poslúchať bez otázok. Čím skôr sa dieťa naučí *dôvod* "pravidla", tým skôr pochopí, prečo mu vykonanie toho, čo mu rodič povie, prospeje. Samozrejme, nie vždy je to možné, najmä keď sú deti veľmi malé. Rodič, ktorý zabráni dieťaťu zjesť škatuľu sladkostí, prospieva dieťaťu, ktoré ešte nemá dostatok pochopenia ani sebaovládania, aby slúžilo svojim vlastným záujmom. Ale učiť dieťa, že by malo cítiť morálnu povinnosť dodržiavať pravidlá, ktoré sa mu zdajú nespravodlivé, zbytočné, nezmyselné, hlúpe alebo dokonca zraňujúce, len preto, že mu to povedala "autorita", znamená učiť dieťa najnebezpečnejšiu lekciu, aká môže byť: že je morálne povinné znášať nespravodlivé, zbytočné, nezmyselné, hlúpe a zraňujúce veci, ak ich robí "autorita".

Aby sa rodičia vyhli odovzdávaniu povery o "autorite", nikdy by nemali uvádzať "lebo som to povedal" ako dôvod, prečo by dieťa malo niečo urobiť. Rodič by mal vyjadriť, že existujú racionálne dôvody pre obmedzenia, aj keď dieťa tieto dôvody ešte nedokáže pochopiť. Inými slovami, odôvodnenie pravidiel nespočíva v tom, že rodičia majú právo násilne vnucovať deťom akékoľvek pravidlá, ale v tom, že rodičia (dúfajme) majú oveľa viac pochopenia a vedomostí ako deti, takže rodičia musia mnohé rozhodnutia dieťaťa robiť za neho, kým sa nestane schopným rozhodovať sa samo.

Ešte dôležitejšie je, ako rodič kontroluje správanie svojho dieťaťa voči ostatným. Je nesmierne dôležité naučiť dieťa, že úmyselne ublížiť inému človeku je vo svojej podstate zlé (okrem prípadov, keď je to nevyhnutné na obranu nevinného). Ak však rodič namiesto tejto zásady učí "poslúchaj ma" a potom dieťaťu prikáže, aby nebilo iných, naučil dieťa poslušnosti, ale *nie* morálke. Ak sa dieťa zdrží bitia iných nie preto, že by chápalo, že je to zlé, ale len preto, že mu to bolo povedané, potom funguje rovnako ako amorálny robot a nenaučilo sa nič o tom, ako byť človekom. Krátkodobý praktický výsledok môže vyzerat' rovnako, t. j. dieťa sa zdrží bitia iných, ale získané poznatky sú veľmi odlišné. Keď dieťa, ktoré sa naučilo len poslúchať, vyrastie a nejaká iná "autorita" mu povie, že *má* ublížiť iným, takmer určite to urobí, pretože bolo naučené robiť, čo sa mu povie. Na druhej strane dieťa, ktoré sa učilo rešpektovať práva iných a ktoré sa učilo zásadám vlastníctva a neútočenia, sa týchto zásad len tak ľahko nevzdá len preto, že mu to niekto, kto sa vydáva za "autoritu", prikáže.

Deti sa učia príkladom. Ak dieťa vidí, že jeho rodičia sa vždy správajú ako bezvýhradní poddaní vládnucej triedy, naučí sa byť otrokom. Ak naopak rodičia vo svojom každodennom živote ukazujú, ako používať a nasledovať vlastné srdce a myseľ, dieťa

dieťa sa naučí robiť to isté. Dieťa musí pochopiť, že jeho povinnosťou nie je len dodržiavať pravidlá správneho správania, ale musí *samo prísť na to*, aké sú pravidlá správneho správania. Normy, podľa ktorých žije "samovládca", možno stále označiť za "pravidlá", ale hodnota takýchto "pravidiel" nepochádza z toho, že ich vydala "autorita", ale preto, že jednotlivci verí, že takéto "pravidlá" opisujú prirodzene morálne správanie. To neznamená, že všetci súhlasia s tým, čo je morálne, hoci na niektorých základných princípoch panuje široká zhoda. Ale aj keď sa správanie každého človeka riadi jeho vlastným nedokonalým, neúplným chápaním dobra a zla, celkové výsledky by sa drasticky zlepšili v porovnaní s autoritárskou alternatívou, v ktorej v podstate dobrí ľudia robia veci, o ktorých *vedia*, že sú zlé, pretože sa cítia byť nútení robiť to, čo im "autorita" prikáže (ako ukázali Milgramove experimenty).

Aj keď sa mnohí ľudia mylne domnievajú, že spoločnosť bez centralizovanej "autority", ktorá by určovala pravidlá, by znamenala "každý sám za seba", skupinová spolupráca a dohody si nevyžadujú "autoritu" a deti, ktoré sa počas svojho formovania učia komunikovať s rôznymi ľuďmi všetkých vekových kategórií na základe vzájomnej dobrovoľnosti namiesto toho, aby sa učili slepo robiť to, čo sa im povie, sú oveľa lepšie pripravené vytvárať vzťahy a vstupovať do spoločného úsilia založeného na dohode, kompromise a spolupráci. Takáto dobrovoľná interakcia môže prebiehať medzi dvoma ľuďmi alebo medzi dvoma miliónmi. Dokonca aj obmedzená sloboda, ktorú zažili Američania, ukázala, že aj mimoriadne zložité priemyselné odvetvia môžu byť založené výlučne na ochotnej účasti a dobrovoľnej spolupráci všetkých zúčastnených. A história tiež ukázala, že v okamihu, keď sa použije metóda organizácie založená na centralizovanom, donucovacom riadení, ako je to napríklad v takzvanom "plánovanom hospodárstve", produktivita sa zrúti a objaví sa chudoba a zotročenie. Napriek tomu sa väčšina detí stále vychováva v autoritárskom prostredí s tvrdením, že ich to najlepšie pripraví na život v reálnom svete. V skutočnosti ich to pripravuje len na celoživotné zotročenie.

Na polceste

V akejkoľvek skupine ľudí, ktorá sa vzdala mýtu o "autorite" - či už ide len o malú skupinu priateľov, obyvateľov mesta alebo obyvateľov celého kontinentu - bude frekvencia a závažnosť násilných konfliktov a agresívnych činov v tejto skupine dramaticky nižšia ako inde, kde väčšina ľudí prostredníctvom "hlasovania" a iných "politických" akcií pravidelne obhajuje a pácha agresiu.

základ. Hoci by sa jednotlivci v takejto skupine nemuseli navzájom obávať, stále by pravdepodobne museli čeliť agresii zo strany tých, ktorí sú mimo skupiny a stále sa držia viery vo "vládu". Jednotlivec, ktorého myseľ bola oslobodená, ale ktorý stále žije v spoločnosti sužovanej ilúziou "autority", bude neustále vystavený riziku, že sa stane terčom autoritárskej agresie. Byť slobodný vo svojej mysli - chápať koncept vlastníctva - nemusí nevyhnutne spôsobiť, že človek bude slobodný aj fyzicky. Môže však priniesť obrovský pozitívny rozdiel, pretože otvára nespočetné množstvo nových prostriedkov, ktorými sa ľudia môžu pokúsiť vyrovnat' s autoritárskymi pokusmi o kontrolu, vyhnúť sa im alebo im dokonca vzdorovať.

Jednotlivec, ktorý je hrdý na to, že je "občanom dodržiavajúcim zákony", má len jeden spôsob, ako *sa vôbec pokúsiť* dosiahnuť slobodu, ktorý takmer nikdy nie je účinný: prosiť svojich pánov, aby zmenili svoje "zákony". Na druhej strane človek, ktorý chápe, že je vlastníkom seba samého, nie je povinný vernosťou žiadnemu údajnému pánovi a nepotrebuje žiadne "legislatívne" povolenie, aby bol slobodný, má oveľa viac možností. A čím viac je ľudí, ktorí sa vymanili z poverčivosti, tým ľahšie sa vyhýbajú alebo vzdorujú. Napríklad aj malý počet "samovlastníkov" môže vytvoriť obchodné kanály, ktoré obchádzajú obvyklé kontroly a vydieračské schémy zavedené "vládami".

Je iróniou, že táto úplne legitímna a morálna forma dobrovoľnej interakcie sa často označuje ako "čierny trh" alebo ako podnikanie "na čierno", zatiaľ čo bežný systém agresie, nátlaku a vydierania považujú veriaci vo "vládu" za legitímny a spravodlivý. V skutočnosti legitímnosť akéhokoľvek obchodu (alebo akejkokoľvek inej ľudskej interakcie) nezávisí od toho, či o ňom nejaká "autorita" vie a kontroluje ho, ako to naznačuje pojem "čierny trh", ale závisí len od toho, či to, čo sa deje, je vzájomne konsenzuálne. Tí, ktorí to chápu, môžu nájsť mnoho spôsobov, ako obísť alebo poraziť pokusy "vlády" o ich donucovaciu kontrolu a využívanie.

Mnohým agresívnym činom páchaným v mene "zákona" môže pomerne malý počet ľudí zabrániť alebo ich prekaziť, ak necítia automatickú morálnu povinnosť robiť to, čo sa im povie. Samozrejme, nie vždy je to tak. Ak gang nazývaný "vláda" robí niečo dobre, je to uplatňovanie hrubej sily, či už vo forme vojenských akcií alebo domáceho "presadzovania práva". Takmer vo všetkých prípadoch je však väčšina moci, ktorou disponujú tí, čo sú vo "vláde", výsledkom nie zbraní, tankov a bômb, ale *vnímania* ich obetí. Ak 99 % obyvateľstva poslúcha vládnu triedu z pocitu povinnosti alebo záväzku, že tak musí robiť, zvyšné 1 % sa zvyčajne dá ovládať

hrubou silou (so súhlasom 99 %). Ak však podstatnejšie percento obyvateľstva necíti povinnosť poslúchať, množstvo hrubej sily potrebnej na ich ovládanie sa stáva obrovským. Na dôvažok, mnohí obyvatelia Spojených štátov sa v súčasnosti vzdávajú približne polovice toho, čo zarobia, na "daniach" na rôznych úrovniach a väčšina z nich sa cíti povinná tak urobiť. Ak by však cudzia mocnosť nejakým spôsobom napadla a dobyla krajinu, zavedenie 50 % "dane" by bolo úplne nemožné, pretože ľudia by necítili žiadnu morálnu, právnu ani vlasteneckú povinnosť podriať sa. Dvesto miliónov pracujúcich by našlo dvesto miliónov spôsobov, ako sa vyhnúť takýmto pokusom cudzích zlodejov o ztročenie ľudu alebo ich prekaziť, a to pomocou únikov, podvodov, utajovania alebo dokonca otvoreného násilia.

Dnes existuje len jedna banda, ktorá je schopná utláčať americký ľud, a tou je americká "vláda". Je to preto, lebo je to jediná banda, ktorú si väčšina ľudí predstavuje ako jedinú, ktorá má *právo* nútiť a kontrolovať ("regulovať") a okrádať a vydierať ("zdaňovať") americký ľud. Častou obavou etatistov je, že bez silnej "vlády", ktorá by ich chránila, by jednoducho prišla nejaká cudzia mocnosť a prevzala by moc. Takéto obavy však úplne prehliadajú, akú veľkú úlohu v schopnosti utláčať hrá *vnímanie*. Územie veľkosti Spojených štátov, ktoré obýva *sto miliónov* držiteľov zbraní - okrem ďalších dvesto miliónov ľudí, ktorí by sa pravdepodobne stali držiteľmi zbraní, ak by došlo k invázii - by bolo nemožné obsadiť a kontrolovať len hrubou silou. História poskytuje mnoho príkladov (napr. varšavské geto počas druhej svetovej vojny, vojna vo Vietname a následky vojny v Iraku), ako môže byť aj obrovská, technologicky vyspelá stála armáda donekonečna frustrovaná relatívne malým počtom ozbrojených "povstalcov". A krajina obývaná "samovládami" má ďalšiu obrovskú výhodu v tom, že je doslova *nemožné, aby* sa kolektívne vzdali. Ak neexistuje žiadna "vláda", ktorá by predstierala, že zastupuje obyvateľstvo, a nikto, kto by tvrdil, že hovorí v mene ľudu ako celku, doslova neexistuje spôsob, ako by sa mohli "vzdať" bez toho, aby sa vzdal každý jednotlivec.

Dobrym spôsobom, ako pochopiť reálnu situáciu, je pozrieť sa na vec z pohľadu vodcu útočníkov. Ako by sa vôbec mohol pokúsiť o inváziu a trvalé obsadenie územia, v ktorom sa mnoho miliónov obyvateľov, ktorí by sa mohli skrývať kdekoľvek, dokáže zabiť čokoľvek v okruhu aspoň sto metrov, čo dokáže každý slušný poľovník? Ctižiadostivý tyran by mal oveľa väčšiu šancu získať moc nad ľuďmi tým, že by sa uchádzal o úrad, čím by v mysliach svojich obetí získal vnímané *právo* vládnuť a ovládať ich.

Veľký útlak, najmä od nástupu strelných zbraní, závisí oveľa viac od ovládania mysle ako od ovládania tela. Tí, ktorí túžia po nadvláde, získavajú oveľa väčšiu moc tým, že presvedčia svoje obeť, že neuposlúchnuť ich príkazy je *nesprávne*, než tým, že presvedčia svoje obeť, že neuposlúchnuť ich príkazy je len *nebezpečné* (ale morálne). Bez ohľadu na to, ako veľmi sa ľudia sťažujú a protestujú, pokiaľ ľudia naďalej poslúchajú "zákon" (príkazy politikov), tyrani sa nemajú čoho obávať. Pokiaľ sa ich pokusy o ovládanie a vydieranie považujú za "legálne" akty "moci" a pokiaľ preto ľudia cítia povinnosť podriaďovať sa, pokiaľ a kým vládnuca trieda nezmení takéto "zákony", ľudia zostanú zotročení telom, pretože zostanú zotročení duševne. Paradoxne, mnohí ľudia stále veria, že silná "vláda" je to jediné, čo môže ochrániť ľud ako celok, pričom viera vo "vládu" je v skutočnosti to jediné, čo môže *utláčať* ľud ako celok. Samotná hrubá sila to nedokáže vo veľkom rozsahu ani na dlhšie obdobie. Ani banda s tankami, lietadlami, bombami a inými zbraňami nemá silu dlhodobo ovládať ozbrojené obyvateľstvo, ak najprv neoklame ľudí, aby uverili, že má *právo* ich ovládať. Inými slovami, dlhodobý útlak a zotročovanie môže prejsť len bande, ktorá si predstavuje, že je "autoritou". Výsledkom je, že "vláda" (alebo viera v ňu) namiesto toho, aby bola nevyhnutná na ochranu práv jednotlivcov, je nevyhnutná len na dlhodobé a rozsiahle *porušovanie* práv jednotlivcov.

Paradoxne, dokonca aj väčšina tých, ktorí dnes uznávajú "vládu" ako najväčšiu hrozbu pre slobodu, stále trvá na tom, že "vláda" určitého typu je potrebná na ochranu. Viera v "autoritu" je taká silná, že dokáže presvedčiť inak racionálne uvažujúcich ľudí, že práve to, čo ich bežne okráda, núti a napáda, je potrebné na ich *ochranu* pred okrádaním, nátlakom a napádaním. Skutočnosť, že "vláda" bola *vždy* agresorom a *nikdy nebola* čisto ochrancom, kdekoľvek na svete a kedykoľvek v histórii, neotriasa ich kultovou vierou v magickú moc a cnosti abstraktnej, mýtickej entity zvanej "autorita".

Cesta k spravodlivosti

Mnohé rozsiahle nespravodlivosti v dejinách by sa rýchlo zrútili - alebo by sa nikdy nezačali - keby "autorita" takéto nespravodlivosti neschvaľovala a nepresadzovala. Napríklad za zlo otroctva sa často obviňuje rasizmus a chamtivosť, ale "autorita" zohrala obrovskú úlohu v tom, že otroctvo bolo ekonomicky uskutočniteľné. Ak by neexistovala obrovská organizovaná sieť "vymožiteľov práva", ktorá by chytala utekajúcich otrokov a všetkých, ktorí im pomáhali utiecť,

ako dlho by pokračovalo otroctvo? Ak by oslobodenie otrokov nebolo "nezákonné", a teda v očiach autoritárov nemorálne, o koľko väčšia a efektívnejšia by bola "podzemná železnica"? (Pravdepodobne by nebola známa ako "podzemná", keby nebola "nezákonná".)

Abolicionistické hnutie tvorili ľudia, ktorí si mysleli, že otroctvo je nemorálne, a chceli zmeniť "zákony", aby sa otroctvo oficiálne *vyhlásilo za* nemorálne a "nezákonné". Ak by abolicionisti namiesto petícií za zmenu "zákonov" aktívne oslobodzovali otrokov, obchod s otrokmi by sa pravdepodobne zrútil o desaťročia skôr, ak by sa vôbec niekedy uskutočnil. Preprava otrokov cez pol sveta by bola skutočne veľmi riskantná, ak by v okamihu pristátia mohol byť váš "náklad" násilne oslobodený. Problém je v tom, že väčšina ľudí verí, že aj nemorálne, nespravodlivé "zákony" by sa mali dodržiavať, kým sa "zákon" nezmení. Zjavne to znamená, že lojalita takýchto ľudí k mýtu "authority" je silnejšia ako ich lojalita k morálke a robiť to, čo im páni povedia, je pre nich dôležitejšie ako robiť to, čo vedia, že je správne. A ľudstvo kvôli tomu veľmi trpí.

Schopnosť ľudí vzdorovať tyranii závisí najmä od toho, či akceptujú mýtus "authority" alebo nie. Tí, ktorí vidia nespravodlivosť páchanú "vládou", ale naďalej veria, že musia "dodržiavať zákon" a "pracovať v rámci systému", nikdy nedosiahnu spravodlivosť. ~ Na druhej strane tí, ktorí nepovažujú politických megalomanov za právoplatných vládcov, tí, ktorí necítia povinnosť podriať sa nemorálnemu "zákonu", tí, ktorí necítia potrebu zaobchádzať s tým, čo je v skutočnosti triedou parazitov - bandou politických zlodejov a banditov - ako s nedotknuteľným, váženým a čestným, majú oveľa väčšiu šancu poraziť "legálnu" tyranii. (A väčšina tyranie a útlaku, ku ktorým v dejinách dochádzalo, sa diala "legálne".)

Tí, ktorí chcú "nelegálne" vzdorovať nespravodlivosti a tyranii, majú k dispozícii mnoho metód, od pasívneho odporu cez nenásilnú sabotáž až po atentáty a iné formy násilného odporu. V závislosti od závažnosti útlaku a vlastných hodnôt, svedomia a presvedčenia o tom, kedy (ak vôbec) je použitie násillia vhodné, si človek môže vybrať ľubovoľný počet spôsobov, ako poraziť tyranii. Niektorí sa jednoducho pokúsia zostať "pod radarom" a žiť tak, aby sa vyhli pozornosti vykonávateľov "authority". Niektorí si môžu zvoliť otvorenú občiansku neposlušnosť, ako napríklad stovky jednotlivcov otvorene fajčiach marihuanu pred policajnou stanicou. Niektorí si môžu zvoliť aktívnejší, ale nenásilný spôsob, napríklad prepichovanie pneumatík policajných GUS,

alebo ničenie iného majetku používaného na páchanie autoritárskej agresie. Iní si môžu zvoliť metódu otvoreného násilného odporu, ako sa to stalo počas americkej revolúcie.

Analogicky, zamýšľaná obeť lúpeže (tej "nevládnej") sa môže pokúsiť zlodejovi vyhnúť, preľstiť ho, alebo ho dokonca zabiť, ak k tomu dôjde - čokoľvek, čo je potrebné, aby sa vyhla obeť. Podobne by tí, ktorí si uvedomujú, že "legálne" zlo je stále zlo a odpor voči nemu je stále oprávnený, nestrácali čas voľbami a lobovaním u politikov za zmenu legislatívy; jednoducho by urobili všetko, čo je v ich silách, aby ochránili seba a prípadne aj iných pred tým, aby sa stali obeťami takejto "legálnej" agresie. Po prekročení určitého bodu platí, že čím viac ľudí sa bráni, tým *menej* násilia je na to potrebné. Ak má miestny policajný zbor tucet "protidrogových policajtov" - ľudí, ktorých hlavnou náplňou práce je páchať agresiu voči iným, ktorí sa nedopustili ani násilia, ani podvodu - a niekoľko stoviek civilistov, nech je známe, že sa domnievajú, že majú právo použiť čokoľvek, vrátane smrtiacej sily, aby zastavili všetky pokusy o únosy, vniknutia do domov alebo podobné akty agresie spáchané "protidrogovými dôstojníkmi", agresori (polícia), ak by nemali žiadnu väčšiu autoritársku bandu, na ktorú by sa mohli obrátiť so žiadosťou o pomoc, by sa jednoducho vzdali, aby neboli vyhľadovaní. Odstrašujúci účinok, ktorý funguje proti súkromným zločincom, môže rovnako dobre fungovať aj proti "vládnym" zločincom.

V Indii Mahátma Gándhí a jeho stúpenci využili rozsiahlu *pasívnu* neposlušnosť na oslabenie britskej kontroly nad touto krajinou. Alkoholová prohibícia v Spojených štátoch je ďalším príkladom nemorálneho "zákona", ktorý sa v podstate *nedodržiaval*. Vysoká miera neposlušnosti spolu s odmietnutím väčšiny porotcov dať požehnanie "legálnej" agresii spolu s niektorými aktmi násilného odporu (napr. dechtovanie a perie "pomstiteľov") spôsobili, že nemorálny "zákon" sa stal nevykonateľným. Zákonodarcovia ho nakoniec zrušili v snahe zachovať si tvár, pretože mať v knihách nevykonateľný zákon značne znižuje legitimitu vládnucej triedy v očiach jej obetí. Všade tam, kde ľudia necítia morálnu povinnosť podriaďiť sa autoritárskym požiadavkám, možno akékoľvek "legálne" akty agresie *ignorovať bez toho, aby existovali*. Keď je však počet samovládco menší, niekedy je na porazenie "legálnych" aktov agresie potrebné násilie. (Ak len málo ľudí uznáva nelegitímnosť "legálneho" útlaku, násilný odpor sa často obráti proti nim.)

Kde je útlak, tam je vždy aj násilie. Zvyčajne je jednostranné, pričom väčšiny alebo všetkého násilia sa dopúšťajú predstavitelia "moci". Človek, ktorý pasívne

spolupracuje, hoci tvrdí, že je proti násiliu, v skutočnosti *odmeňuje* násilie štátu. Keď sa spácha akt agresie - či už zo strany "moci" alebo kohokoľvek iného - nenásilie z definície prestáva byť možnosťou. Jedinou otázkou je, či agresívne násilie zostane nepotrestané, alebo sa proti nemu použije obranná sila. V každom prípade dôjde k násiliu.

Samozrejme, zloději, banditi a vrahovia, ktorí svoje zločiny vyhlasujú za "legálne", čo robil každý tyran v dejinách, vždy označia každého, kto sa im postaví na odpor, za zločinca a teroristu. Len tí, ktorí sa nehanbia za to, že ich označujú za "zločincov", pretože sa zbavili mýtu "authority" a uvedomujú si, že pojem "zákon" sa často používa v snahe charakterizovať niečo zlé ako niečo dobré, majú vôbec nejakú šancu dosiahnuť slobodu. Opäť je trochu ironické, že čím viac bude ľudí, ktorí chápu vlastníctvo a mýtickú povahu "authority" a ktorí sú ochotní bojovať za to, čo je správne, a bojovať proti tomu, čo je "zákonné", ale zlé, tým *menej* násilná bude cesta k skutočnej civilizácii (mierovému spoluzitiu).

Vedľajšie účinky mýtu

Pri pohľade do histórie nechýbajú príklady neľudského správania sa človeka k človeku, príklady útlaku a utrpenia, násilia a nenávisťi, situácie a udalosti, ktoré nevrhajú dobré svetlo na ľudský rod vo všeobecnosti. A hoci mnohé z najkrikľavejších nespravodlivostí v dejinách boli zjavným výsledkom viery vo "vládu", napríklad vojny a otvorený útlak, mnohé iné nespravodlivosti, ktoré sa zvyčajne nepripisujú "vládnemu" konaniu, by tiež neboli možné bez účasti "authority".

Okrem príkladu, či by otroctvo mohlo existovať, keby nebolo "legálne" presadzované (ako je uvedené vyššie), by sme si podobné otázky mohli položiť aj o zaobchádzaní s americkými Indiánmi. Keby nebolo autoritatívnych "vládných" nariadení a štátnych žoldnierov na ich presadzovanie, existovala by taká rozsiahla a koordinovaná snaha o vyhubenie alebo násilné vyst'ahovanie pôvodných obyvateľov z územia, ktoré obývali po celé generácie? Nepochybne by stále dochádzalo k menším konfliktom v dôsledku stretu kultúr a požiadaviek na poľnohospodársku a loveckú pôdu, ale bolo by v osobnom záujme niekoho zapojiť sa do rozsiahleho násilného boja?

Po skončení otvoreného otroctva v Spojených štátoch (približne v tom istom čase, keď sa prvýkrát objavilo "legálne" otroctvo, "daň z príjmu"), rasové napätie a násilné konflikty pokračovali. Mnohí sa domnievajú, že "vláda" potom prišla a zachránila situáciu. V skutočnosti násilné konflikty medzi rasami *podporovala* "vláda". Mnoho rokov bola rasová segregácia násilne zavádzaná prostredníctvom "zákonov". Paradoxne, rasové napätie neskôr ešte viac vystupňovala "vládou" nariadená *integrácia*, ktorá sa snažila prinútiť ľudí rôznych rás a kultúr, aby sa zmiešali, či už chceli alebo nie. Výsledkom bolo opäť násilie. Počas celého fiaska by si niektoré podniky a školy, ak by im bola ponechaná sloboda, vybrali segregáciu a niektoré by si vybrali integráciu. Ak by sa "vláda" nesnažila násilne vnútiť všetkým jednu "oficiálnu politiku", rodičia by si jednoducho vybrali, do ktorých škôl budú posielat' svoje deti (segregované alebo nie), a kupujúci by si jednoducho vybrali, ktoré podniky budú navštevovať (segregované alebo nie). Nielenže veľkú časť násilia páchaného na černochoch vykonávali priamo "vládni" vykonávatelia ("polícia"), ale dokonca aj veľká časť súkromne páchaného násilia bola výsledkom hnevu ľudí nad tým, že ich "vláda" nútila zaoberať sa ľuďmi inej rasy a kultúry. Je hlúpe myslieť si, že rozdeľovanie ľudí alebo *nútenie* ľudí k sebe urobí ľudí šťastnejšími, milšími alebo otvorenejšími a tolerantnejšími. Ani v jednom prípade autoritársky zásah neprispel k mieru alebo bezpečnosti žiadnej z rás. Aj keď sa nedá presne povedať, ako rozšírená alebo dlhotrvajúca by bola segregácia a rasizmus bez "vládneho" zásahu, je zdravým rozumom dané, že ak sa ľuďom všetkých rás a náboženstiev umožní slobodne si vybrať, s kým sa budú stýkať, *umožní* to aspoň mierové spolužitie veľmi odlišných kultúr. Ale keď sa do toho zapojí "vláda" a debata sa vedie medzi tým, či nútiť rasy, aby zostali oddelené, alebo nútiť rasy, aby sa miešali, je zrejmé, že niektorí ľudia budú nahnevaní tak či onak, a to oprávnene.

To neznamená, že každý názor je rovnako platný. Ide o to, že ľudia s veľmi odlišnými názormi na svet - nech sú ich názory akokoľvek "vizionárske alebo hlúpe, otvorené alebo bigotné, informované alebo neinformované - môžu zvyčajne pokojne koexistovať aj v tesnej blízkosti, *pokiaľ* sa do toho *nezapojí* "vláda". Rôzni ľudia sa nemusia mať radi, nemusia schvaľovať svoje názory a životný štýl a v skutočnosti môžu tvrdo kritizovať alebo odsudzovať iné kultúry. To však neznamená, že nemôžu pokojne spolunažívať, pričom obe strany sa zdržia násilnej agresie. Ale kedykoľvek sa do toho zapojí "vláda", nátlak, ktorý je vlastný každému "zákonu", zaručuje, že ľudia *nebudú* len tak "vychádzať".

Ďalším príkladom nepriamych, škodlivých účinkov "vládných" opatrení je skutočnosť, že násilie spojené s "obchodom s drogami" (výroba a distribúcia

"nelegálnych" látok) existuje len vďaka "protidrogovým zákonom". "Postavením" látky alebo správania mimo zákona, aj keď sú všetci účastníci dobrovoľne dospelí, politici vytvárajú čierny trh, ktorý má nielen obrovský potenciál zisku vďaka obmedzeniu ponuky, ale vytvára situáciu, ktorá zákazníkov a dodávateľov špecificky zbavuje akejkoľvek "zákonnej" ochrany. Ak je napríklad drogový diler okradnutý alebo napadnutý, či už políciou alebo kýmkoľvek iným, je nepravdepodobné, že by si na pomoc zavolał "strážcov zákona". "Postavenie" niečoho konsenzuálneho mimo zákona - či už ide o prostitúciu, hazardné hry alebo užívanie drog - takmer zaručuje, že trh bude kontrolovať ten gang, ktorý je najnásilnejší alebo ktorý podplatil najviac policajtov a iných úradníkov. Opäť, dokonalým príkladom "pred a po" bola prohibícia alkoholu v Spojených štátoch. Keď sa alkohol stal "nelegálnym", okamžite ho prevzal organizovaný zločin, ktorý bol známy nielen svojím násilím, ale aj schopnosťou podplácať "vládných" agentov a úradníkov. Keď sa alkohol stal opäť "legálnym", všetko s tým spojené násilie takmer okamžite ustalo.

Napriek tomuto krištáľovo jasnému príkladu hrozných výsledkov prijímania "zákonov" na zákaz "nerestí" väčšina ľudí stále podporuje "zákony" proti správaniu a zvykom, ktoré sa im nepáčia. Výsledkom je, že súvisiace násilie pokračuje. Namiesto toho, aby sa uznalo ako problém, ktorý existuje *kvôli* "vláde" a jej "zákonom", stále si ho predstavujú ako problém, proti ktorému musí "vláda" bojovať. To isté by sa dalo povedať o neslávne známom násilí úžerníkov, ktorí sa zaoberajú "nelegálnym" hazardom, a o násilí "pasákov" na miestach, kde je prostitúcia "nelegálna". V takýchto prípadoch je ešte lepšie ako porovnanie "pred a po" porovnanie vedľa seba: vedie hazard k väčšiemu násiliu v Atlantic City, kde je "legálny", alebo na miestach, kde je "nelegálny"? Predstavuje prostitúcia väčšiu hrozbu pre všetkých zúčastnených v Amsterdame, kde je "legálna", alebo na všetkých miestach, kde je "nelegálna"? Tým nechceme povedať, že prostitúcia, hazardné hry a drogy (vrátane alkoholu) sú dobré veci, ale že či už je to dobré alebo zlé, zavedenie donútenia "vlády" do situácie tieto "neresti" neodstráni, ale len ich urobí nebezpečnejšími pre všetkých zúčastnených a často aj pre ľudí, ktorí sa na nich *nepodielajú*.

Aby si nikto nemyslel, že takéto "mravnostné zákony" sú výsledkom dobrých úmyslov, politici dobre vedia, že hazardné hry, prostitúcia a "nelegálne" užívanie drog sa stále vyskytujú v "štátnych" *väznicich*. Politici dobre vedia, že ak ani neustále väzenie, dozor, náhodné prehliadky a prísne tresty nedokážu zabrániť takémuto správaniu u ľudí, ktorí sú držaní v prísne sledovaných klietkach, "zákony" zjavne nedokážu takéto správanie vykoreniť z celej krajiny. Môžu však poskytnúť a poskytujú tyranom pohotovú zámienku

na neustále rozširovanie moci, a to je presne dôvod, prečo "vlády" prijímajú "mravnostné"

zákony: vytvorit' "zločin" tam, kde nebol, v snahe ospravedlnit' existenciu autoritárskej moci a kontroly.

Vo svete bez mýtu "authority" by mnohí ľudia (vrátane tohto autora) stále ostro odsudzovali užívanie drog, prostitúciu a iné "neresti", ale pravdepodobne by nepodporovali snahy o násilné potláčanie takéhoto správania. Nielenže by sa zvyčajne necítili oprávnení obhajovať násilie, ak by nemali zámienku "authority", za ktorú by sa mohli schovať, ale pravdepodobne by ani nechceli poskytnúť miliardy dolárov potrebné na vedenie rozsiahlej násilnej kampane proti takýmto rozšíreným aktivitám. Aj ten najosudovejší človek by mal ekonomické aj morálne stimuly nechať ostatných na pokoji, ako aj strach z odvety od každého, proti komu by sa rozhodol páchať agresívne činy. Samozrejme, otvorená kritika životného štýlu a správania a pokusy presvedčiť ľudí, aby zmenili svoje správanie, sú úplne prijateľnou súčasťou ľudskej spoločnosti. V skutočnosti, ak by sa ľudia museli pokúšať používať rozum a slovné presvedčanie, aby si získali ľudí na svoju stranu, namiesto toho, aby používali hrubú silu "vlády", možno by boli ciele otvorenejšie počúvať. Ľudia by prinajmenšom už nerobili z problému zlozvykov problém krviprelievania a brutality, ako sa to deje teraz pri všetkých pokusoch "uzákonit'" morálku.

Odvrátenou stranou názoru "Ak je to nelegálne, musí to byť zlé" je "Ak je to legálne, musí to byť v poriadku". Azda najväčším príkladom toho je skutočnosť, že v roku 1913 "vláda" USA nielenže "legalizovala" otroctvo prostredníctvom "dane z príjmu", čím priamo a násilne skonfiškovala plody ľudskej práce, ale prostredníctvom zákona o federálnych rezervách zlegalizovala aj takú úroveň falšovania a bankových podvodov, nad ktorou sa až rozum zastavuje. Stručne povedané, politici dali bankárom "legálne" povolenie vymýšľať peniaze zo vzduchu a požičiavať tieto falošné, vymyslené "peniaze" na úrok iným, vrátane "vlád". Hoci väčšina ľudí nevie, ako konkrétne dochádza k takýmto obrovským podvodom a lúpežiam prostredníctvom "fiat mien" a "bankovníctva s čiastočnými rezervami", mnohí ľudia už majú vnútorný pocit, že "banky" robia niečo podvodné a skorumpované. Neuvedomujú si však, že to bola "vláda", ktorá dala bankám *povolenie* podvádzať a okrádať verejnosť doslova o miliardy dolárov.

Ďalším obzvlášť kontroverzným príkladom toho, ako môže diskusia o "zákonnosti" prevážiť nad diskusiou o faktoch a morálke, je otázka potratov. Jedna strana lobuje za "autoritu", aby sa potraty stali alebo zostali "legálnymi", a potom obhajuje túto prax na základe jej "zákonnosti": Druhá strana presadzuje, aby sa potraty "zakázali", a dúfa, že

násilie

"authority", ktorá sa používa na zabránenie tejto praxi. Z logického hľadiska je jediná relevantná otázka, ktorá je náboženskou /biologickou/ filozofickou otázkou, nie "právnou" otázkou, nasledovná: V akom okamihu sa plod považuje za osobu? Odpoveď na túto otázku určuje, či sa potrat rovná vražde, alebo je rovnocenný s odobratím obličky. Avšak namiesto toho, aby sa zaoberali jedinou otázkou, na ktorej skutočne záleží - akokoľvek zložitá a kontroverzná môže byť -, obe strany sa zvyčajne sústreďujú na snahu získať násilie "authority" na svoju stranu.

Ďalším príkladom "legalizovanej" nespravodlivosti je skutočnosť, že takmer každý si uvedomuje, aké nehorázne a iracionálne sa stali "súdne procesy" (napr. zločinci, ktorí vnikli na pozemok a úspešne žalujú majiteľov nehnuteľností po tom, čo sa zranili pri vlámaní), ale neuvedomuje si, že sú to nariadenia "vládou" menovaných "sudcov", ktoré to vôbec umožňujú. Okrem toho, že "vláda" môže "legálne" okradnúť jednu osobu, aby ju mohla dať inej, "vláda" prostredníctvom súčasného systému súdnych sporov vytvára aj mechanizmus, vďaka ktorému môže jedna osoba priamo a "legálne" okradnúť druhú.

"Zákony" v mene environmentalizmu sa tiež využívajú na nemorálne mocenské ťaženie v oboch smeroch. S dostatočným množstvom peňazí môže spoločnosť, "ktorá skutočne znečisťuje životné prostredie, a tým porušuje vlastnícke práva iných, vymeniť "príspevky na kampan" za "zákonné" *povolenie znečisťovať* životné prostredie. Zároveň môžu využívať environmentálne "zákony" na potláčanie konkurencie vytváraním a presadzovaním spleti environmentálnych "predpisov" - mnohé z nich sú zbytočné alebo kontraproduktívne, niekedy až idiotské - s cieľom udržať menšie spoločnosti mimo trhu. Okrem toho môžu politici využívať nejasné hrozby environmentálnych nebezpečenstiev ako zámienku na získanie kontroly nad súkromným priemyslom, na kontrolu správania miliónov ľudí alebo na vymáhanie ďalších peňazí na vlastné účely.

V mnohých priemyselných odvetviach dnes úspech nezávisí ani tak od poskytovania hodnotných služieb za rozumnú cenu, ako od získania špeciálnych výhod a preferenčného zaobchádzania zo strany "vlády". Môže to byť vo forme priamych dotácií (napr. grantov alebo dotácií), politického obchodovania (napr. "vládne" zákazky bez verejnej súťaže), licenčných systémov (napr. v lekárskom priemysle), ciel na medzinárodný obchod, regulačnej kontroly a zvýhodňovania a mnohých ďalších prostriedkov. Výsledky všetkých týchto opatrení - vyššie ceny, nekvalitné výrobky a služby, menší výber atď. - sa často považujú za dôsledok nedostatkov súkromného priemyslu namiesto toho, aby sa uznalo, že ide o nepriaznivé dôsledky autoritárskej kontroly nad ľudskou interakciou.

Veľké hospodárske krachy sú *vždy* dôsledkom "vládných" zásahov do obchodu, úverov a mien. Jediný spôsob, ako zničiť celú ekonomiku, je zasahovať do prostriedku výmeny, "peňazí", prostredníctvom "legalizovaného" falšovania, vydávania falošných úverov a vydávania fiat meny. Väčšina ľudí, ktorí nepoznajú ani základy ekonómie, považuje infláciu a iné hospodárske problémy za prirodzené, nešťastné, ale nevyhnutné javy. V skutočnosti sú to príznaky rozsiahleho, "legalizovaného" podvodu a krádeže.

Imigračné "zákony" sú ďalším príkladom nepriamych škôd a sekundárnych problémov spôsobených "vládou". Okrem zjavného priameho nátlaku spôsobujú takéto "zákony" ďalšie problémy, ktoré by inak neexistovali, vrátane: 2) "ilegáli" sú ľahkým terčom obchodovania s ľuďmi a iných foriem vykorisťovania, pretože sa neodvážia prehovoriť alebo vyhľadať pomoc; a 3) ľudia sú nútení žiť v tyranských režimoch, pretože nemôžu fyzicky uniknúť. A keďže "ilegáli" sú už klasifikovaní ako "zločinci" a často vnímaní ako "nežiaduce osoby" už len preto, že sú v krajine, a nedostáva sa im úcty ani ochrany zo strany väčšiny občanov, je pre nich menej motivácie správať sa inak "v súlade so zákonom".

Dokonca aj mnohé problémy, ktoré sa zdajú byť nevládnej povahy, existujú kvôli nejakému "zákonu". Samozrejme, existujú a vždy budú existovať prípady podvodov a krádeží, ktorých sa dopúšťajú bezohľadní jednotlivci konajúci na vlastnú päsť, ale väčšina ľudí si vôbec neuvedomuje, koľko zdanlivo súkromných podvodov, schém a reketov je nielen povolených "úradom", ale aj podporovaných a *odmeňovaných* "zákonmi" "vlády", či už zámerne alebo náhodne. Keďže nemajú s čím porovnávať skutočne slobodný trh, mnohí sa naďalej domnievajú, že štátny nátlak je nevyhnutný, hoci v skutočnosti len brzdí a zasahuje "do ľudskej produktivity a pokroku".

Čo mohlo byť

Je nemožné si ani len predstaviť, v koľkých ohľadoch by sa história zmenila, keby sa povera o "autorite" dávno zrútila. Je zrejmé, že by nikdy nedošlo k zverstvám nacistického Nemecka, Stalinovho Ruska, Maovej Číny, Pol Potovej Kambodže a mnohých ďalších. Okrem toho, hoci by stále mohlo dochádzať k násilným regionálnym kultúrnym alebo náboženským stretom, k rozsiahlym vojnám by jednoducho nemohlo dôjsť a nedošlo by k nim bez toho, aby vojaci slepo poslúchali vnímanú "autoritu". Ak by obrovské množstvo

prostriedkov, úsilia a vynaliezavosti, ktoré boli vynaložené na masové ničenie (vojnu), boli vložené do niečoho produktívneho, kde by sme boli dnes? Keby ľudia namiesto toho, aby strávili také obrovské množstvo času a úsilia bojom o to, kto by mal mať opraty moci a na čo by sa táto moc mala použiť, strávili všetky tie roky vynaliezavosťou a produktivitou, ako by mohol svet vyzerat' dnes? Čo keby každý človek mohol podporovat' to, čo chce, namiesto toho, aby "vláda" všetkých okrádala a potom sa nekonečne hádala o to, ako by sa mali tieto "verejné prostriedky" použiť? Čo keby namiesto hádok o tom, ktorý centralizovaný, autoritársky plán by mal byť každému násilne vnútený, ľudia žili svoj vlastný život a plnili si svoje vlastné sny? Kto si vôbec dokáže predstavit', ako ďaleko by ľudstvo ako celok už mohlo pokročit'?

To neznamená, že bez viery v "autoritu" by nikdy nedošlo k osobným konfliktom. Došlo by k nim a niekedy by sa skončili násilím. Rozdiel je v tom, že s vierou vo "vládu" sa *vždy* končia násilím, pretože donucovanie je všetko, čo "vláda" robí. Zatiaľ čo ľudia, dokonca aj ľudia veľmi odlišných názorov a pôvodu, zvyčajne dokážu nájsť spôsob, ako pokojne koexistovat', každá situácia, do ktorej sa zapojí "autorita", sa automaticky "rieši" pedsalen.

Čo keby sa v otázke "manželstva osôb rovnakého pohlavia" namiesto neustáleho sporu o to, aké názory a voľby by mali byť každému nanútené, mohol každý cirkevný hodnostár, každý zamestnávateľ a každý iný jednotlivec sám rozhodnúť, ako bude žit', čo chce nazývat' "manželstvom" a podobne? Čo keby v prípade otázky "modlitieb v školách" namiesto toho, aby "vláda" vytvárala nepriateľský konflikt násilným zabavovaním peňazí všetkým vlastníkom nehnuteľností na financovanie jedného veľkého, homogénneho "verejného" školského systému, si každý človek (kresťan, žid, moslim, ateista atď.) mohol vybrať, ktoré školy, ak vôbec nejaké, chce podporovat'? To neznamená, že by sa ľudia f rôznych názoroch mali radi alebo že by nakoniec verili rovnakým veciam. Znamená to, že *bez toho, aby* verili v tie isté veci, by mohli pokojne koexistovat' - čo "vláda" neumožňuje. Čo keby namiesto toho, aby "vládne" agentúry rozhodovali o tom, aké lieky a liečebné postupy "legálne" dovoľia ľudom vyskúšať a ktorí lekári budú mať "licenciu" na ich vykonávanie, ľudia by sa mohli rozhodovat' sami? (V takomto scenári by prekvitalo podnikanie v oblasti poskytovania objektívnych informácií o rôznych produktoch a službách.)

"Vládne" riešenia sú vždy o tom, že politici rozhodujú o tom, ako riešiť rôzne situácie, a potom násilne vnucujú svoje predstavy všetkým ostatným. Nie je však ani morálne legitímne, ani prakticky účinné, aby politici nútili všetkých

rozhodnutia iných za nich. A to platí pre všetky aspekty ľudskej spoločnosti. Ako by vyzeral svet, keby ľudia za posledných sto rokov namiesto hádok o tom, ako násilne *obmedziť* možnosti ľudí (čo robí každý "zákon"), venovali svoj čas a úsilie skúšaniam nových myšlienok a vymýšľaniu nových prístupov k problémom, pričom by každý človek mohol venovať svoj vlastný čas, úsilie a peniaze tomu, čo sa osobne rozhodol podporovať?

Čo keby sa namiesto centralizovaného systému núteného prerozdelenia bohatstva ("štátna sociálna starostlivosť") ľudom ponechala sloboda, aby sa sami rozhodli, ako najlepšie a najcitlivejšie pomôcť núdznym? Namiesto systému, ktorý odmeňuje lenivosť a nepoctivosť a plodí závislosť, by sme mohli mať systém, ktorý ľudom skutočne pomáha. Čo keby namiesto toho, aby "vláda" nútila podniky robiť to, čo politici a byrokrati vyhlásia za "bezpečné", mohli ľudia prichádzať s novými nápadmi a vynálezmi, sami si určovať priority a rozhodovať o tom, ako sa najlepšie chrániť? Čo keby si ľudia namiesto centralizovanej kontrolnej mašinerie, ktorá sa snaží prinútiť ľudí, aby boli "spravodliví", mohli sami vybrať, s kým sa budú spájať, aké dohody budú uzatvárať a podobne?

Všetko, čo "vláda" platí, vytvára konflikt. Každý "verejný" projekt - od "grantov", ktoré udeľuje "Národná nadácia pre umenie", cez granty na určité štúdium alebo podnikanie, školy, parky a všetko ostatné "verejné" - sa rovná okrádaniu tisícov alebo miliónov ľudí, aby sa peniaze dali niekoľkým ľuďom. Prečo by niekto očakával, že sa všetci v celej krajine - alebo dokonca sto ľudí - presne zhodnú na tom, ako by sa mali ich peniaze použiť? Čo keby namiesto toho, aby sa každý rok odklonilo a unieslo mnoho *biliónov* dolárov na financovanie programov politikov a ich byrokracie, išlo toto bohatstvo na veci, na ktorých ľudom, ktorí tieto peniaze zarobili, skutočne záleží a ktoré chcú podporovať? Čo ak by sa za posledných niekoľko tisíc rokov každý človek staral o svoje veci a nesnažil sa pomocou "vlády" vnucovať svoje predstavy a priority všetkým ostatným? Čo keby namiesto toho, aby obrovské centralizované monštrum násilne obmedzovalo možnosti voľby, kreativitu a vynaliezavosť každého, snažilo sa vynútiť si konformitu a rovnakosť a zároveň odčerpávalo nápady a bohatstvo výrobcov, rôzni ľudia a rôzne skupiny skúšali nové nápady a prichádzali na najlepšie spôsoby riešenia problémov a vytvárania lepšieho sveta, pričom sa riadili vlastným presvedčením a hodnotami?

Žiaľ, táto myšlienka stále desí mnohých ľudí, ktorí si stále predstavujú, že svet násilne ovládaný politikmi bude bezpečnejší a civilizovanejší ako svet obývaný slobodnými

lud'mi.

Ľudské bytosti uplatňujú slobodnú vôľu a individuálny úsudok. Skutočnosť je taká, že ľudia, ktorí veria, že "vláda" zabezpečí fungovanie vecí, hoci ich je väčšina a hoci to možno myslia dobre, *sú problémom*. V dôsledku svojej indoktrinácie kultom "authority" naďalej veria a presadzujú hlboko šialenú myšlienku, že jediná cesta k mieru, spravodlivosti a harmonickej civilizácii vedie cez neustály, rozsiahly nátlak a násilnú kontrolu "vlády", neustály útlak a zotročovanie v mene "zákona" a obetovanie slobodnej vôľe a morálky na oltár nadvlády a slepej poslušnosti. Akokoľvek kruto to môže znieť, je to základ všetkej viery vo "vládu".

Prijatie reality

Etatisti často hovoria: "Ukážte mi príklad, kde spoločnosť bez vlády (anarchia) fungovala." Samozrejme, keďže hovoria o spoločnostiach zložených takmer výlučne z dôkladne indoktrinovaných autoritárov, o ľudskej spoločnosti bez vládnucej triedy sa zriedkavo čo i len uvažuje, nieto ešte pokúša. Etatisti však používajú skutočnosť, že nikdy neskúsili skutočnú slobodu - pretože tento koncept je ich spôsobu myslenia úplne cudzí - ako dôkaz, že spoločnosť bez štátu "by nefungovala". Bolo by to podobné, ako keby skupina stredovekých lekárov, ktorí všetci používajú pijavice na každú chorobu, argumentovala: "Ukážte mi jediný prípad, keď lekár vyliečil bolesť hlavy bez použitia pijavíc." Samozrejme, ak by nikto z nich nikdy neuvažoval o inej liečbe ako pijavicami, neexistoval by príklad alternatívnych metód, ktoré "fungujú". To by však svedčilo o nevedomosti lekárov, nie o neúčinnosti liečby, ktorú nikdy nevyskúšali.

Dôležitejšie však je, že "anarchia" je *to, čo je*. Tvrdiť, že spoločnosť nemôže existovať bez "vlády", je presne tak rozumné, ako tvrdiť, že Vianoce nemôžu byť bez Santa Clausa. Spoločnosť *už existuje* bez "vlády", a to od začiatku. Boli to ľudia, ktorí *si predstavovali* entitu s právom vládnuť - halucinovali si niečo, čo sa nazýva "autorita" - čo spôsobilo, že príbeh ľudstva pozostáva prevažne z útlaku, násillia, utrpenia, vražd a chaosu.

Paradoxne, etatisti často poukazujú na smrť a utrpenie, ktoré nastáva, keď dve alebo viac skupín bojuje o to, kto by mal "vládnuť", označujú to za "anarchiu" a uvádzajú to ako dôkaz, že bez "vlády" by nastal chaos a smrť. Ale takéto krviprelievanie

a útlak je priamym a zjavným dôsledkom viery v "autoritu", nie dôsledkom *nedostatku* "vlády". Je pravda, že v porovnaní so životom v stabilnom, zakorenenom autoritárskom režime môže byť život v krajine, kde ľudia bojujú o to, kto má byť novou "autoritou" (prostredníctvom povstání, občianskych vojen, dobývania jedného národa druhým atď.), oveľa nebezpečnejší a nepredvídateľnejší. V dôsledku toho si ľudia žijúci vo vojnu zmietaných oblastiach často želajú len to, aby sa konflikt skončil, aby jedna strana zvíťazila a stala sa novou "vládou". Pre takýchto ľudí môže stabilná "vláda" predstavovať relatívny mier a bezpečnosť, ale základnou príčinou útlatku, ktorého sa dopúšťajú stabilné režimy, a krviprelievania, ku ktorému dochádza počas bojov o moc, je viera v "autoritu". Keby nikto neveril v legitímnu vládnucu triedu, nikto by nebojoval o to, kto má vládnuť. Keby neexistoval trón, nikto by oň nebojoval. Všetky občianske vojny a takmer všetky revolúcie spočívajú na predpoklade, že niekto by mal vládnuť. Bez povery o "autorite" by vôbec nebol dôvod, aby sa takéto veci diali.

"Vláda" vo svojej podstate neprináša spoločnosti nič pozitívne. Nevytvára žiadne bohatstvo ani cnosti. Pridáva len nemorálne násilie a ilúziu, že takéto násilie je legitímne. Ak sa niektorým ľuďom umožní násilne ovládať všetkých ostatných - čo je všetko, čo "vláda" robí -, neprispieva to spoločnosti ani štipkou talentu, schopností, produktivity, vynaliezavosti, dôvtipu, tvorivosti, vedomostí, súcitu alebo akejkoľvek inej pozitívnej vlastnosti, ktorú majú ľudské bytosti. Namiesto toho všetky tieto veci neustále potláča a obmedzuje prostredníctvom svojich donucovacích "zákonov". Je deštruktívne a šílené prijať predstavu, že civilizácia si vyžaduje násilné obmedzovanie možností a násilné obmedzovanie ľudskej mysle a ducha - že občianska spoločnosť môže existovať len vtedy, ak je sila a cnosť každého jednotlivca násilne prekonaná a potlačená bandou pánov a vykorisťovateľov - že priemernému človeku nemožno veriť, že si bude vládnuť sám, ale že politikom možno dôverovať, že budú vládnuť všetkým ostatným - že jediným spôsobom, ako môže zažiarit' morálka a cnosť ľudstva, je potlačiť slobodnú vôľu a sebaurčenie miliárd ľudských bytostí a premeniť ich všetkých na nemysliace, poslušné bábky vládnucej triedy a zdroj moci pre tyranov a megalomanov - že cestou k civilizácii je zničenie slobodnej vôle, úsudku a sebaurčenia jednotlivca.

To je základ, srdce a duša povery nazývanej "autorita". Keď sú ľudia pripravení uznať túto ohavnú lož za to, čím je, a začnú prijímať osobnú zodpovednosť za svoje činy a za stav spoločnosti - a ani o chvíľu skôr -, potom sa môže začať skutočná ľudskosť. Ľudia si môžu zúfalo želať "mier na zemi", kým im nezmodrie tvár, ale nikdy sa ho nedočkajú, pokiaľ a kým nebudú ochotní zaplatiť cenu tým, že sa vzdajú jednej unavenej, starej povery.

Riešením väčšiny neduhov spoločnosti je, aby si *ty*, milý čitateľ, rozpoznal mýtus "authority" ako to, čím je, vzdal sa ho v sebe a potom sa začal usilovať o deprogramovanie a prebudenie všetkých ľudí, ktorých poznáš a ktorí v dôsledku svojej indoktrinácie do kultu "uctievania authority" a napriek svojim cnostiam a ušľachtilým úmyslom naďalej podporujú a podieľajú sa na násilnej, protiludskej, deštruktívnej a zlej mašinérii útlaku a agresie známej ako "vláda".

Revízia punčovej čiary

Na rozdiel od toho, čomu sa takmer všetci učili veriť, "vláda" nie je pre civilizáciu nevyhnutná. Nie je pre civilizáciu priaznivá. V skutočnosti je *protikladom* civilizácie. Nie je to spolupráca, spolupráca alebo dobrovoľná interakcia. Nie je to mierové spolužitie. Je to *nátlak*, je to *sila*, je to *násilie*. Je to živočíšna agresia, ktorá sa maskuje pseudonáboženskými rituálmi podobnými kultom, ktoré majú za cieľ, aby vyzerala legitímne a spravodlivo. Je to hrubé násilie, ktoré sa maskuje ako súhlas a organizácia. Je to zotročenie ľudstva, podmanenie slobodnej vôle a zničenie morálky, ktoré sa maskuje ako "civilizácia" a "spoločnosť". Problém nie je len v tom, že "autorita" sa *dá* použiť na zlo; problém je v tom, že vo svojej najzákladnejšej podstate *je* zlá. Vo všetkom, čo robí, poráža slobodnú vôľu ľudskej bytosti, ktorá ju ovláda prostredníctvom nátlaku a strachu. Nahrádza a ničí morálne svedomie a nahrádza ho bezmyšlienkovitou slepou poslušnosťou. Nemôže sa použiť na dobro, rovnako ako sa bomba nedá použiť na uzdravenie tela. Je to vždy agresia, vždy nepriateľ mieru, vždy nepriateľ spravodlivosti. V okamihu, keď prestane byť útočníkom, prestane zodpovedať definícii "vlády". Vo svojej podstate je to vrah a zlodej, nepriateľ ľudstva, jed pre ľudstvo. Ako dominátor a kontrolór, vládca a utláčateľ nemôže byť ničím iným.

Údajné právo vládnuť v akejkoľvek miere a forme je *opakom* ľudskosti. Inicievanie násilia je *opakom* harmonického spolužitia. Túžba po nadvláde je *opakom* lásky k človeku. Skrývanie násilia pod vrstvami zložitých rituálov a sebe protirečivých racionalizácií a označovanie brutálneho hrdlorezstva za cnosť a súcitiť na tejto skutočnosti nič nemení. Tvrdenie o ušľachtilých cieľoch, tvrdenie, že násilie je "vôľou ľudu" alebo že sa pácha "pre spoločné dobro" či "pre deti", nemôže zmeniť zlo na dobro. "Legalizácia" zla z neho neurobí dobro. Násilné podmanenie si jedného človeka druhým, bez ohľadu na to, ako sa opisuje alebo ako sa vykonáva, je necivilizované a nemorálne. Ničenie, ktoré spôsobuje, nespravodlivosť, ktorú vytvára, škody, ktoré spôsobuje

s každou dušou, ktorej sa dotkne - s páchatel'mi, obeťami aj divákmi - sa nedá zrušiť tým, že ho nazveme "zákonom" alebo tvrdením, že bol nevyhnutný. Zlo, nech sa volá akokoľvek, je stále zlom.

Hlavné posolstvo je veľmi jednoduché. Celá zaznamenaná história ho kričí, ale doteraz si ho málokto dovolil počuť. Toto posolstvo je nasledovné:

Ak milujete smrť a ničenie, útlak a utrpenie, nespravodlivosť a násilie, útlak a mučenie, bezmocnosť a zúfalstvo, večné konflikty a krviprelievania, potom naučte svoje deti rešpektovať "autoritu" a naučte ich, že poslušnosť je cnosť.

Ak si naopak ceníte mierové spolunažívanie, súcitu a spoluprácu, slobodu a spravodlivosť, potom naučte svoje deti princípom vlastníctva, naučte ich rešpektovať práva každej ľudskej bytosti a naučte ich rozpoznať a odmietnuť vieru v "autoritu" ako to, čím je: najiracionálnejšou, najrozporuplnejšou, najprotiľudskejšou, najhoršou, najničivejšou a najnebezpečnejšou poverou, akú kedy svet poznal.

DEDIKÁCIA

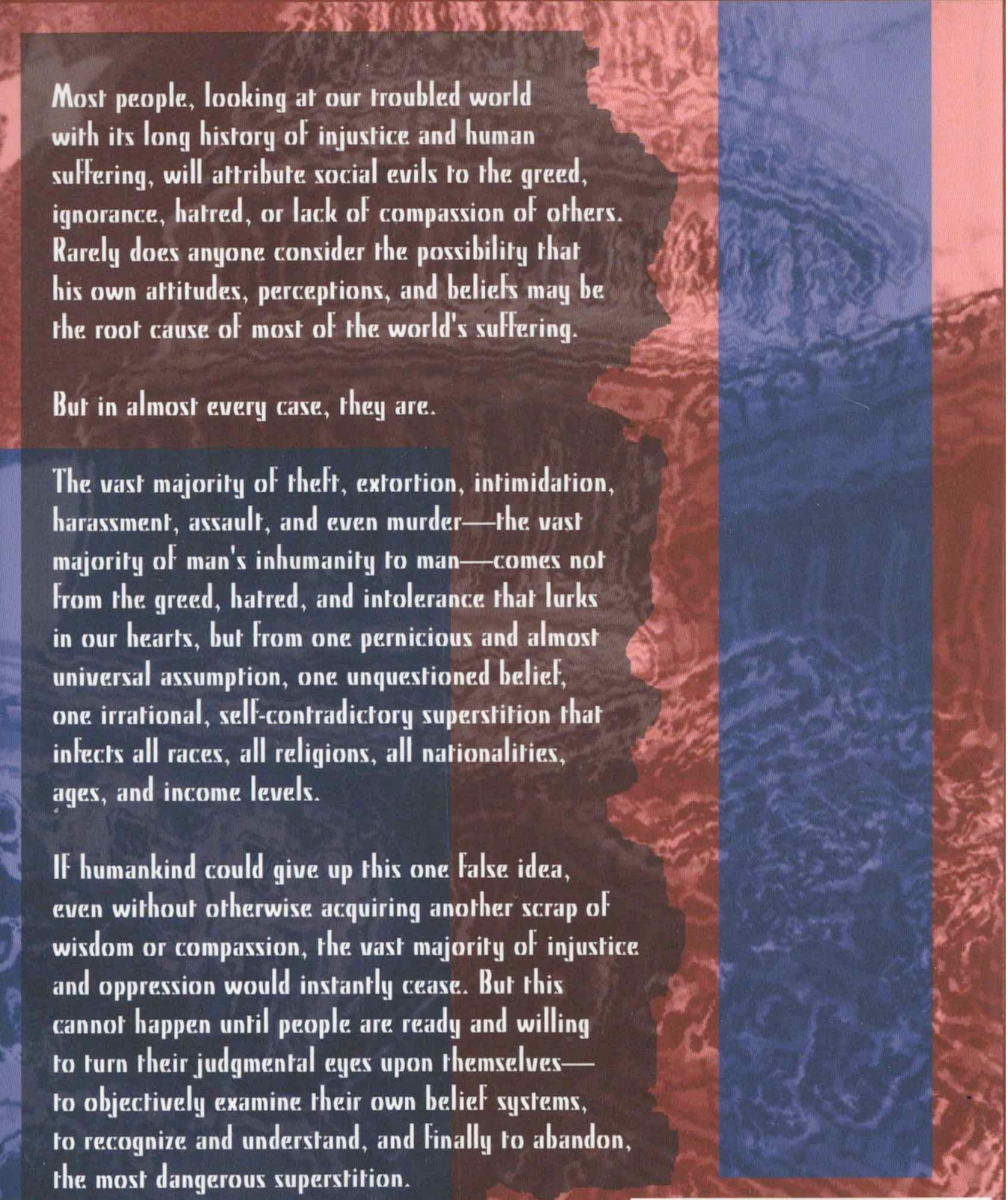
Táto kniha je venovaná dvom ľuďom: prvej osobe, ktorá vd'aka prečítaniu tejto knihy neuposlúchne príkaz ublížiť niekomu inému, a osobe, ktorej sa v dôsledku toho nič nestane.

O autorovi

Larken Rose, ktorý sa sám označuje za "nepriateľa štátu", žije so svojou manželkou a dcérou vo východnej Pensylvánii. Pán Rose, autor niekoľkých ďalších kníh, vrátane *Železnej siete* a *Ako sa stať úspešným tyranom (Manifest megalomana)*, je otvoreným, celonárodne známym zástancom individuálnej slobody, vlastníctva a dobrovoľnej spoločnosti. Viac informácií nájdete na stránke

Poznámka o autorských právach...

"Autorské práva" sú zvyčajne implicitnou hrozbou ("*Nekopíruj to, inak!*"). Aj keď dúfam, že každý, komu sa táto kniha páči, si odo mňa kúpi ďalšie kópie, ak niekto túto knihu skopíruje bez môjho súhlasu, *nebudem sa cítiť oprávnený použiť* proti tejto osobe silu, *ani* svoju vlastnú alebo prostredníctvom "vlády". Autorské práva na túto knihu som si dal predovšetkým preto, aby si ich nemohol dať niekto iný, a tým *mi* zabrániť v jej šírení pomocou násilia zo strany štátu.

Most people, looking at our troubled world with its long history of injustice and human suffering, will attribute social evils to the greed, ignorance, hatred, or lack of compassion of others. Rarely does anyone consider the possibility that his own attitudes, perceptions, and beliefs may be the root cause of most of the world's suffering.

But in almost every case, they are.

The vast majority of theft, extortion, intimidation, harassment, assault, and even murder—the vast majority of man's inhumanity to man—comes not from the greed, hatred, and intolerance that lurks in our hearts, but from one pernicious and almost universal assumption, one unquestioned belief, one irrational, self-contradictory superstition that infects all races, all religions, all nationalities, ages, and income levels.

If humankind could give up this one false idea, even without otherwise acquiring another scrap of wisdom or compassion, the vast majority of injustice and oppression would instantly cease. But this cannot happen until people are ready and willing to turn their judgmental eyes upon themselves—to objectively examine their own belief systems, to recognize and understand, and finally to abandon, the most dangerous superstition.